O SİLAHI HEPİMİZ KULLANDIK.
O SİLAHI HEPİMİZ ATEŞLEDİK.

BU BİZİM HİKÂYEMİZ

ASHLEY ELSTON

"Nefesinizi kesecek, yavaş yavaş artan bir gerilim."
—Colleen Houck, *Kaplan Laneti* romanının *New York Times* çoksatan yazarı

YABANCI

5.

BU BİZİM HİKÂYEMİZ

ASHLEY ELSTON

Çeviren
Ezgi Kızmaz

Annem Sally'ye

On çatallı boynuza sahip bir geyik ve ölü bir insan bedeni, ormanın zeminine çarptıklarında aynı sesi çıkarır. Bir insanın, hayvanla karıştırılabileceğine inanmak zor ama bu sandığınızdan daha sık olur.

Bu ormanı biliyorduk. Burada herhangi bir yerde olduğundan daha fazla zaman geçirmiştik. Her bir tepe ve vadi, geyiklerin günün en sıcak saatinde dinlendikleri ve yemek aradıkları her bir nokta, zihinlerimizde kazılıydı. Silah sesi duyduğumuzda onun tam olarak nereden geldiğini anladık. Artık gizlilik içinde hareket etmemize gerek yoktu, her birimiz vurulmuş avı ilk gören olmak için farklı yönlerden fırladık.

Ama Grant'in, devrik bir ağacın üstünde tuhaf bir açıyla kıvrılmış bedenini gördüğümüz anda bu heyecan yok oldu. Kurşunun etkisiyle ayakları, botlarından tamamen çıkmıştı ve botları hâlâ bir metre kadar ötede, dik bir şekilde duruyordu.

Birbirimize doğru yöneldik ve bir anlığına Grant'in ölü bedenine daha fazla yaklaşmaktan korkarak ondan birkaç metre kadar uzakta, yan yana dikildik. Silahlarımız bir bir parmaklarımızdan kaydı ve zemini kaplayan yaprak örtüsünün üstüne yumuşak bir şekilde düşüp hafif bir ses çıkardı.

Ve teker teker Grant'e yaklaştık.

Şaşırmış bir halde onun etrafında daire olduk, bedenlerimiz kamuflaj kumaşıyla örtülü olduğundan her birimiz yanımızdakine karıştık.

Hiç kimse onun yanına gitmedi. Kimse nabzını kontrol etmek için yere eğilmedi. Göğsünün ortasında küçük bir delik vardı ve oradan kanlar süzülüp yere akıyordu. Hiç şüphe yoktu: Grant Perkins ölmüştü.

İkimiz dizlerimizin üstüne çöküp ağladık; bir diğerimiz kesinlikle kıpırdayamıyormuş gibi görünüyordu.

Ama içimizden biri, yerde üst üste yığılı silahları inceledi.

"Bu saçma yarası değil. Tüfekle yaralanmış."

Bütün gözler Remington'a çevrildi; gruptaki tek tüfek oydu.

Grant için duyduğumuz tasa çabucak sona erdi, üzüntü paniğe dönüştü, herkes bir diğerini suçlamaya başladı ve "Ben yapmadım!" bağrışları havada uçuştu. Hepimiz o tüfeği kullanmıştık ve onun içimizden herhangi birini işaret edebileceğini biliyorduk.

O sırada hâlâ bünyelerimizde olan alkol, ot ve hap miktarı bunun sadece bir kaza değil, bir cinayet olarak görülmesine neden olacaktı.

Birbirimizi ittik.

Birbirimize küfrettik.

Birbirimizi tehdit ettik.

İçten içe çöktük.

Artık kardeşlerim gibi gördüğüm arkadaşlarımı izledim ve bunun hiçbirimiz için iyi sonuçlanmayacağını anladım.

Grant'in arkasında, yerden gelen titreşim sesi, herkesi sessizleştirdi. Grant'in titreşime alınmış cep telefonu, kuru yaprakların arasında çalıp durdu. Kimse telefona dokunmak, onu cevaplamak veya susturmak için kımıldamadı. Hepimiz sadece Grant'e baktık.

Tek sıra halinde karıncalar, Grant'in bedenini istila etmeye başladı. Kuşlar, yakındaki ağaçlara üşüşüp rahatça hedef alabilmek için bekledi. Yardım çağırmak için fazla beklersek suçlu görünecektik. Ne yaparsak yapalım suçlu görünecektik. Bir şeyler yapmamız, birini aramamız lazımdı ama donup kalmış haldeydik.

Dairedeki herkesi tek tek inceledim; karşımda şoktan, alkolden veya uyuşturucudan ya da bunların üçünden birden dolayı hissizleşmiş, gözü yaşlı yüzler vardı. Artı ve eksileri tarttım.

İçimizden sadece biri tetiği çekmişti ama hepimiz onun ölü-

münde bir rol oynamıştık. Grant'in bedeninde kazara vurulmaya uymayan izler bulunacaktı. Bizim üstümüzde de orada olmamaları gereken izler bulunacaktı. Bu son yirmi dört saatte olanlar, bu erken sabah avında olanlardan daha çok meşgul edecekti insanları.

"Yani kimse Remington'ı kullandığını itiraf etmiyor," dedi içimizden biri, bu bir sorudan ziyade bir açıklamaydı.

Birkaç dakika önce o silahı kimin tuttuğunu hatırlayan var mıydı içimizde?

Sessizlik, bir nakliye treni kadar gürültülü bir şekilde ortamı doldurdu ve birbirimizle göz göze gelmemek ya da suçlu görünmemek için gözlerimizi Grant'e diktik.

"Eğer birimiz bu yüzden hapse atılırsa bu hepimizin hapse atılması kadar kötü olur," dedim. "Bunun olmasına izin veremeyiz."

Bütün gözler bana çevrildi. İçlerinden biri sanki sözlerim anlaşılmıyormuş gibi boş boş baktı, diğerleri ise kendilerini beladan uzak tutacak her şeyi kabul etmeye hazır bir halde başlarını salladı.

Bundan kurtulmanın tek bir yolu vardı ve birlik olmak zorundaydık. Bu konuda hepimizin anlaşmış olması gerekiyordu.

"Bu sadece bir kazaydı. Korkunç bir kaza," diye mırıldandı içimizden biri. "Remington'ı her kim kullanmışsa bunu itiraf etmeli. Hepimizi buna sürüklenmenin bir âlemi yok."

"Bu sadece bir kaza bile olsa bunu yapan her kimse yine de hapse girebilir," dedi içimizden bir diğeri.

Grant'in ölümü, biz içkili bir halde araba kullanırken gerçekleşseydi nasıl değerlendirilecekse bu sabahki eylemlerimiz de öyle değerlendirilirdi.

Dikkatsizlik nedeniyle ölüme sebebiyet verme.

"Bakın biliyorum hepimizin şu an ödü bokuna karışmış durumda ama iyi olacağız. Bunun yüzünden hiç kimsenin bütün hayatını mahvetmesine gerek yok," dedim.

Hiç konuşmayan tek bir kişi vardı aramızda ve bu planın ne kadar kırılgan olduğunu fark ettim. Hepimiz hemfikir olmalıydık yoksa bütün her şey çökerdi. Hiç konuşmayan kişi, yerde yatan Grant'e ve sonra bizlere baktı ve sonunda, "Bu işte hepimiz beraberiz. Birbirimizden ayrılmayacağız," dedi.

Öne doğru eğildim ve diğer üçü de aynı şeyi yaptı. Zavallı Grant'in cesedinin başında dikilip şöyle dedim, "Pekâlâ, hikâyemiz şöyle..."

1

20 EKİM, 07:55

REAGAN: Buradalar

Bulaştıkları bela göz önünde bulundurulursa olmaları gerekenden daha sakin görünüyorlardı. Grant'in öldürülmesinden sadece iki hafta sonra, gittikleri özel okuldan atılmaları, ağızlarının payını vermiş olmalıydı ama bunun tam tersi söz konusuymuş gibi görünüyordu.

Her zamanki gibi burunları havadaydı.

Oğlanlar koridorda ilerlerken derslerin öncesinde okula hâkim olan gırgır şamata yerini ani bir sessizliğe bıraktı. Bu tam filmlerde göreceğiniz türden bir şeydi.

Küçük bir Louisiana kasabası olan Belle Terre'imizde sadece bir tane devlet lisesi vardı. Eski Garden District semtinde olan bu lise, her ne kadar kim olduğundan tam emin olmasam da kasabamız için harika bir şey yapmış olan William B. Marshall'ın adını taşıyordu. Marshall Lisesi, tuğla ve taştan ön cephesi ve çevresindeki asırlık, heybetli ağaçlarıyla son derece muhteşem görünüyordu. Gerçekten kasabadaki en hoş binalardan biriydi.

Ama yine de bu lise, St. Bartholomew's ya da daha yaygın

adıyla St. Bart's'a gidenler tarafından ikinci sınıf olarak görülürdü.

St. Bart's çok seçkindi. Ve çok özeldi. Ne kadar çuvallamış olurlarsa olsunlar, bu çocukların başlarının hiçbir zaman belaya girmeyeceğini düşünmüştüm ama anlaşılan ihmal nedeniyle bir başkasının ölümüne sebebiyet verdiğinden şüphelenilen çocuklar hoş karşılanmıyordu... Aileleri okula acayip miktarlarda bağışta bulunmuş olsalar bile.

Bu oğlanlar St. Bart's'tan atıldıkları zaman okulumuzun onları alıp almayacağına dair bir soru işareti oluştu. Onları bu okulda istemeyen birkaç ihtiyatlı anne tarafından hafta sonunda acil bir veli toplantısı yapıldı. Ama onlar bizim bölgemizde ikamet ediyorlardı ve fiilen cinayet suçundan mahkûm olana kadar, okula gitme hakkına sahiplerdi.

Ve işte buradaydılar.

Burası sadece birkaç dakikadır onların okulu olmasına rağmen şimdiden ortamın hâkimi konumundaydılar. Dördü, sanki hâlâ bir kıyafet yönetmeliğine uymaları gerekiyormuş gibi bej pantolon ve yakası düğmeli gömlekler giymiş halde, omuz omuza yürürken pek çok kişi onların geçmesi için yollarından çekildi.

İçimde yükselen öfke dalgasını kontrol etmeye çalışırken vücudumun iki yanından sarkan yumruklarımı sıktım.

Reagan aceleyle dolabımın yanına geldi ve çenesini omzuma koyup onları izledi. "Sence hangisi yaptı?" diye sordu.

Omuzlarımı silktim. "Fark eder mi? Bu ortaya çıksa bile başları belaya girmeyecek nasılsa." Kelimeler ağzımda acı bir tat, göğsümde ise daha da derin bir boşluk bıraktı.

"Elbette başları belaya girecek. Bundan paçayı kurtaramazlar," dedi Reagan. Gözlerimi devirdiğimi görememesine sevindim.

"Neyse bu öğleden sonra çalışmaya başladığımızda herkesten önce bir şeyler öğreneceğimize eminim," diye ekledi.

"Evet, eğer St. Bart's'tan atılmışlarsa davalarıyla ilgili bir gelişme olmuş demektir. St. Bart's'taki spor salonuna John

Michael'ın büyükanne ve büyükbabasının ismi verilmemiş miydi?" diye sordum, en sağdaki çocuğu başımla göstererek.

"Kim bilir? Ama bugün he-ye-can-lı olacak!" Reagan *heyecanlı* kelimesini tiz ve nağmeli bir şekilde söyledi. Ardından sırtıma yaslanıp omuzlarıma sarıldı. "Affedersin, bunun senin için zor olduğunu biliyorum."

"Sorun değil. Ve haklısın, iş... ilginç olacak."

Bizim yaşımızdaki pek çok kişi arabaya servis yapan restoranlarda çalışmak ya da market torbalarını doldurmak zorunda kalırdı ama Reagan ve ben, bölge başsavcılığında ücretli stajyer olarak işe girmeyi başarmıştık. Hafta sonu mesaisi yoktu ve genelde işimiz akşamüstü saat beşte biterdi. Hatta daha da güzeli, bu iş sayesinde okuldan çalışma izni alabilmiştik, dolayısıyla öğle yemeği vakti gelince okulla işimiz bitiyordu.

Genç işgücünün kıskanılası üyeleriydik.

Ama bu işlere girebilmemiz için torpil gerekmişti. Annem, son on iki yıldır bölge başsavcısı yardımcılarından birinin sekreteri olduğu ve o adam da bizim paraya ne kadar çok ihtiyacımız olduğunu bildiği için bu işe girebilmiştim. Reagan'ın kuzeninin eniştesi olan bölge başsavcısı Bay Gaines, çok uzak akraba olsalar da babasının hatrına Reagan'ı işe almaya razı olmuştu. Reagan liseden mezun olur olmaz tasarım okuluna gitmekten başka bir şey istemiyordu ama babası bölge başsavcılığında çalışmak gibi "daha dişe dokunur bir iş" yapması konusunda ısrar ediyordu. Hiç kimse Reagan'ın babasına, kazanma ihtimali olmayan bir savaşın içinde olduğunu söyleme zahmetinde bulunmuyordu.

Reagan'ın dokuz-beş mesaili bir işe uygun olmadığını anlamanız için ona bir kere bakmanız yeterdi. Çizdiği eskizler, cesur desenler ve normalde birbirine gitmeyecek ama yine de yakışan kumaş kombinasyonlarıyla onun üzerinde hayat buluyordu. Onunla her gün koridorlarda yürümek, gelecekteki podyumlarda neler sergileneceğine göz atıyormuşsunuz hissi verirdi.

"Benim stajımı Morrison'ın ofisinde yaptığımı, Camille ve senin de stajlarınızı savcıların yanında yaptığınızı düşünürsek

bütün dedikoduları herkesten önce öğrenmemiz lazım. Belki kimin yaptığını biliyorlardır. Belki de sadece şu an için saklı tutuyorlardır," dedi Reagan.

"Belki de," diye cevapladım.

Hâlâ omzuma tünemiş halde duran Reagan, yumuşak bir sesle mırıldandı. "Bunu söylediğim için beni öldürme ama kahretsin... Henry cidden çok yakışıklı."

Omuz silkip Reagan'ın, omzuma dayalı duran çenesinin zıplamasına neden oldum. Bu oğlanları Grant'in katili dışında biri olarak görmek benim için zordu. Bu çocuklardan biri arkadaşlarını öldürmüştü ve bunu yaptığını itiraf etmeyi reddediyordu.

Her ne kadar okulumuzda yeni olsalar da bu çocukların kim olduklarını biliyorduk. Bizimki kadar küçük bir kasabada onların kim olduklarını bilmemek imkânsızdı. Ama bu aynı çevrelerde takıldığımız anlamına gelmiyordu. Alakası bile yoktu.

Diğerleri sanki bizi fark etmemişler gibi doğrudan karşıya doğru bakarken içlerinden sadece biri yanından geçtiği kişilerle göz göze geliyordu. Bu çocuğun ismi Shepherd Moore'du, arkadaşları ona Shep diyordu. Beni onları izlerken görmesine fırsat vermeden başımı çevirdim.

"Hadi, gecikme cezası almaya değmezler," dedim, omzunun üstünden aval aval çocuklara bakan Reagan'ı aksi yönde sürüklerken.

• • •

Bu işin en kötü yanı dosyalamaydı. Fazladan boşluğun olduğu tek çekmece olan *Qu-Rh* çekmecesinde sırf bana işkence etmek için kötü niyetli bir perinin yaşadığına karar vermiştim. Bu peri, dosyalama rafının boşalmasının ardından o günlüğüne işimi bitirip gitmemi bekliyordu ve sonra gayet gelişigüzel bir şekilde, sırf kötülük olsun diye çekmecelerdeki hemen her dosyadan rasgele sayfalar çekip çıkarıyordu.

Dosyalama işi ne kadar kötü olursa olsun, Reagan'ın yaptığı

işten, o iş her ne işse, daha kötü olamazdı. Çünkü Reagan, İdari İşler Müdürü Bayan Morrison'ın yanında çalışıyordu. Orası, evrak cehenneminin dibiydi.

İdari bölgemiz genişti ama çoğunlukla kırsal alandan oluşuyordu. Bölgeyi, bölge başsavcısı yönetiyordu ve başsavcının ofisi de Belle Terre'de bulunuyordu. Her ne kadar Belle Terre, bölgedeki en büyük kasaba olsa da yine de oldukça küçüktü, dolayısıyla Bölge Başsavcılığı, aslında mahkeme ve karakolla aynı binadaydı.

Burası gerçekten eski bir binaydı, lisemizden daha eskiydi. Mahkeme salonları, yargıç odaları ve su faturanızı veya verginizi ödeyebileceğiniz ya da şikâyette bulunabileceğiniz idari bürolar, bunların hepsi zemin kattaydı. Bölge Başsavcılığı ikinci katı kaplıyordu, ana dosyalama odaları ve depo da üçüncü kattaydı. Hapishane ise bodrum katındaydı.

Ben sert, taba rengi halıya oturmuş, evraklara gömülmüş haldeyken annemden mesaj geldi:

> Dosyalamayı bitirmemiş olsan bile Bay Stone'un ofisine geri gel. Telefonlara bakman gerekiyor.

Annem sigara molasına ihtiyaç duyuyor olmalıydı. Ayağa kalktım. Her şey bundan daha iyidir diye düşündüm. İkinci kata giderken ilk durağım, Camille'in küçük bölmesiydi. O da benim gibi stajyerdi ama o bölge üniversitesine gidiyordu. Camille, Bölge Başsavcısı'nın sekreteri için çalıştığından her zaman en iyi dedikodular ondaydı.

Bugün koridorlarda konuşulan tek bir şey vardı, herkesin bilmek istediği tek şey şuydu: Grant Perkins'i vuran oğlanların aleyhinde dava açılacak mıydı? Herkes bunun gibi bir bilginin dikkatli bir şekilde korunduğuna ve bunu sadece bilmesi gerekenlerin bildiğine inanmak ister ama gerçeğin bununla hiç ilgisi yoktu. Bölge Başsavcılığı, dedikodu konusunda okul kafeteryasından daha güvenli bir yer değildi.

Camille'in masasının kenarına iliştim ve "Bir haber var mı?" diye sordum. Bu davanın beni ne kadar ilgilendirdiği konusunda Camille'in hiçbir fikri yoktu, dolayısıyla ilgisizmiş gibi görünmeye çalıştım.

Camille dosya dolabının üst çekmecesindeki bazı dosyaları gözden geçiriyordu. Omzunun üzerinden bana baktı, ardından yakınlarda kimsenin olmadığından emin olmak için etrafı kolaçan ettikten sonra masaya gelip bana katıldı. "Dava bugün ofisimize sevk edildi. Polisin, tetiği kimin çektiği konusunda hiçbir fikri yok."

Ağzım açık kaldı. Annemle birlikte yanında çalıştığımız Bölge Başsavcısı Yardımcısı Bay Stone, bunun ihtimal dahilinde olduğunu söylemişti, en kötü durum senaryosuydu bu ama yine de ihtimal dahilindeydi.

"Gerçekten mi? Kimin yaptığını bilmiyorlarsa nasıl bize gönderebilirler?" Sesimin tizliği, Camille'in bana garip bir şekilde bakmasına neden oldu.

Camille omuz silkti. "Grant Perkins'in babası birinin tutuklanması yönünde epey baskı yapıyor. Adam bu sabah buradaydı. Diğer çocuklardan ikisinin babaları da bugün buradaydı. Gaines paniklemiş durumda. Bu adamlardan her biri, onun bu konuma gelmesine yardım ettiler, buna Bay Perkins de dahil ve şimdi hepsi, yaptıkları iyiliklerin karşılığını almak için buradalar."

"Aman Tanrım! Peki ya ne yapacak?"

Camille sesimi alçaltmamı işaret etti ve ardından neredeyse bir fısıltıyla, "Henüz ne yapacağını kendisinin de bildiğini sanmıyorum. Şu an sesi en yüksek çıkan Perkins açıkçası. Diğer anne babalar hasar kontrolü yapıyorlar."

Masadan kalkmış uzaklaşıyordum ama Camille beni geri çağırdı.

"Şimdi sen bana bilgi borçlusun. Bir şey duyarsan benimle paylaş mutlaka."

Başımı sallayıp arkamı döndüm. Tam Bay Stone'un ofisine

girmek üzereyken sadece Reagan'ın kıyafetleri olabilecek turuncu, kırmızı ve mavi bir bulanıklık koridorun ucunda belirdi.

"Affedersin," dedi Reagan önümde patinaj yaparken ve ikimiz de yere yapışmadan önce bana tutundu. Beş kilometre koşmuş gibi nefes alıp verirken gözleri de koridoru tarayıp duruyordu.

"Sorun ne?" Reagan'ı küçüklüğümüzden beri tanıyordum ve hep biraz dramatikti ama bu tavır, onun için bile abartılı kalıyordu.

"Stone aldı. River Burnu Oğlanları'nın davasını o aldı," dedi zar zor aldığı nefesler arasında.

"Emin misin?"

Reagan başını salladı. "Gaines, şimdi Morrison'ın ofisinden çıktı. Ona her şeyi buraya, Stone'a getirmesini söyledi. Morrison da oldukça şaşırmış durumda. Hepimiz öyleyiz."

Annemle yanında çalıştığımız bölge başsavcısı yardımcısının bu dava için otomatik olarak ilk tercih olmaması gerektiği bir sır değildi. O diğerlerinden daha yaşlıydı ve emekliliği de yaklaşmış durumdaydı. Zamanında çetin ceviz biriymiş ama o günler çok geride kalmış.

Reagan bana daha da yaklaştı, sonunda burunlarımız birbirine değecek kadar yakın durduk. "Gaines, kendisini davadan çekmek zorunda kaldı. Hani şu yakışıklı olan vardı ya, Henry, onun babası Gaines'in kampanyasına epey bir para aktarmış. Daha doğrusu hepsi para vermiş ama en çok Henry'nin babası vermiş. Gaines onlara fazla yakın. Davayı savcılığa verip onların hallet-mesine izin verebilirdi ama öyle yapmadı. Davayı burada tutuyor. Bu garip. Ve senin adama vermesi de çok çılgınca. Gaines'in bu davanın gitmesini istediği ve bunun en hızlı yolunun da davayı Stone'a vermek olduğunu düşündüğü söyleniyor."

Reagan kolumu sıkıp sordu, "Bunu idare edebilecek misin?"

Konuşacak kadar kendime güvenmediğimden başımı salladım. Reagan geldiği gibi hızla ortadan kayboldu ve ben hâlâ bu

son aldığım haberleri sindirmeye çalışırken koridorda tek başıma kaldım.

"Nihayet geldin," dedi annem ofisine girdiğimde. O, masasının alt çekmecesini karıştırırken ben de onun yüzünü inceledim. Uzun saatler çalıştığı ve bir de günde yarım paket sigara içtiği yılların ardından, gerçekte olduğundan daha yaşlı görünüyordu. Fotoğraflardan onun eskiden benimki gibi uzun ve koyu saçları olduğunu biliyordum ama artık saçlarının çoğu kırlaşmıştı ve hep geriye toplanıp topuz yapılmış haldeydi.

Annemin çalışma masasının yanındaki sandalyeye oturdum. Annemin ofisi küçüktü; çalışma masası, birkaç dosya dolabı ve küçük bir masayla sandalyeye zar zor yetecek bir alan vardı. Odanın öteki tarafındaki kapıdan içeriye göz attığımda Bay Stone'u sandalyesine yaslanmış, gözlerini kapatıp kulaklığını takmış halde buldum.

Yüksek ihtimalle henüz davayı aldığını bile bilmiyordu.

Kapının çalması irkilmeme neden oldu.

Bölge Başsavcısı Bay Gaines içeri girdi, uzun boyu hemen hemen bütün alanı kapladı.

"Bayan Marino, George'la görüşmem gerekiyor," dedi anneme. Bana başıyla selam verdi ve ben de karşılığında gülümsedim, ardından meşgul görünmek için annemin masasındaki kâğıtları karıştırmaya başladım.

Annem, Bay Gaines'in geldiğini Bay Stone'a haber verdi ve Bay Stone muhtemelen bu kadar rahat bir halde yakalanmış olmaktan utanarak sandalyesinde doğruldu.

"Girin," diye seslendi Bay Stone.

Bay Gaines kapıyı kapattı ve ben de kulağımı kapıya dayamamak için kendimi zor tuttum.

"Neler oluyor?" diye sordum anneme. Dava meselesini bildiğimi belli etmeyi göze alamadım. Annem ofis dedikodusu konusunda titizdi ve Reagan annemin gözünde halihazırda sabıkalıydı.

Annem derin bir nefes aldı. "Umarım bu sandığım şey değildir." Ellerini büktü ve sonra masasında oyalandı. O an sigara

içmek için dışarı çıkmak istediğini biliyordum ama Gaines gitmeden bunu hayatta yapmazdı.

Bay Gaines, bir süredir içerideydi ve gergin enerji, annemle aramızda gidip geliyormuş gibi görünüyordu. Annemin çalışma masasındaki dosyaları alfabetik olarak dizdim, atılacaklar yığınında duran yaklaşık beş santim yüksekliğindeki evrakı küçük parçalara ayırdım ve bütün bitkileri suladım.

Otuz dakika sonra kapı açıldı.

Bay Gaines bize bakmadan odadan çıktı.

Bay Stone, kapı pervazına yaslanıp derin bir nefes bıraktı.

"Bölge Başsavcısı River Burnu davasını büyük jüriye çıkarmaya karar verdi." Devam etmeden önce bir an duraksadı. "Ve onu bizim temsil etmemizi istiyor."

Başladığım günden itibaren Bay Stone, kendi aldığı her davadan "bizim" olarak bahsederdi çünkü onları halletmesini sağlayan şey, grup çalışmasıydı.

"Onların aleyhinde gösterilebilecek yeterli delil var mı ki?" diye sordu annem fısıltıyla.

Stone omuz silkti. "Varmış gibi görünmüyor. Bölge Başsavcısı'nın bana çizdiği tablo, asi ama özünde iyi olan bir grup oğlanın çılgınca eğlendikten sonra o sabah yanlış olduğunu bile bile ava gittikleri yönünde. Grant Perkins'in ölümünün kaza olarak sınıflandırılmasını istiyor ancak bu çocukların rahatsız edici tarafları, sarhoş ve ihmalkâr olmaları."

Son kısmı küçümseyici bir tavırla söyledi. "Kurbanın ailesi bunu halının altına süpürmeye istekli değil ve olay çıkarmakla tehdit ediyor, Gaines de önümüzdeki yıl tekrar seçime gireceğinden bunu istemiyor. Diğer oğlanların aileleri de Gaines'in kampanyasına katkıda bulunmuşlar, bu yüzden herkesi memnun etmek gibi 'zor bir pozisyonda' kalmış durumda."

Zor bir pozisyon kısmını neyi kast ettiğini hepimizin anlayacağı kadar tiksinti dolu bir ifadeyle söyledi, deliller neyi gösterirse göstersin Gaines bu çocuklardan hiçbirinin başının belaya girmesini istemiyordu.

"Gaines her iki tarafla da çok yakın olduğunu, bu yüzden de ortada işlenen bir suç olup olmadığı kararını büyük jüriye bırakacağını söyledi. Herkesi sakinleştirmenin tek yolunun bu olduğunu düşünüyor ama benim de bu konunun üstüne 'fazla gitmememem' gerektiğini anladığımdan emin olmak istedi."

İşte büyük jüri söz konusu olduğunda işler böyle yürürdü; onlar *sadece* davayı sunan savcıyı dinlerdi, dolayısıyla Stone, zayıf bir dava sunarsa her şey ortadan kalkardı ve Grant'in ölümü yüzünden kimse tutuklanmazdı.

Annem, Stone'a biraz daha yaklaşıp onun kolunu sıktı. "Ne olursa olsun arkanızda olacağız."

Stone anneme başını salladı ve sonra bana baktı. "Kate, anladığım kadarıyla Grant Perkins'in ölümüne bulaşmış çocuklar bugün senin okuluna nakledilmişler."

"Evet efendim," diye cevapladım.

Bay Stone takım elbisesinin cebini karıştırdı, sonunda aradığı şey her neyse onu çekip çıkardı ve annemle bana doğru tuttu.

Bu binlerce kez gördüğüm bir fotoğraftı.

Fotoğrafta hepsi kamuflaj desenli kıyafetler giymiş, ellerinde tüfeklerle *River Burnu Av Kulübü* tabelasının önünde dikilen beş çocuk vardı. Arkalarındaki orman, kırmızı, turuncu ve sarı renkteki sonbahar yapraklarıyla canlı bir görünüşe sahipti. Oğlanlar, parlak gelecekleri ve ayrıcalıklı geçmişi olan oğlanların görünmeleri gerektiği gibi mutlu ve tasasız görünüyordu.

Ama artık bu oğlanlardan biri ölüydü.

"Bu oğlanlardan herhangi birini sosyal bir ortamda gördün mü? Belki bir futbol maçında, okul dansında veya onun gibi bir şeyde? İçlerinden biriyle çıktın mı hiç?"

"Birkaçıyla karşılaştım ama bir partide veya ona benzer bir ortamda hiç onlarla takılmadım. Ve River Burnu Oğlanları'ndan herhangi biriyle hiç çıkmadım."

Ve teknik olarak bu doğruydu.

Bay Stone bir süre düşünüp taşındı. Bu küçüklükteki bir kasabada hemen herkes birbirini tanırdı, dolayısıyla hiçbir zaman

gerçek bir uzaklık söz konusu değildi. Sonunda, "Okulda onlardan uzak dur. Onlarla konuşma. Onlar hakkında konuşma. Bu davayı ben aldığıma ve sen de benimle çalıştığına göre artık durumlar farklı. Bu bitene kadar onlarla arandaki mesafeyi koru. Söylediklerim anlaşıldı mı?" dedi.

"Evet, efendim. Hem de gayet iyi anladım."

Annemle Bay Stone'un peşinden ofisine gittik. Bay Stone sandalyesine oturup duvara gözlerini dikti. Pek çok insan onun dalıp gittiğini zannedebilirdi ama ben, yapabildiği tek şekilde bize baktığını biliyordum.

Bay Stone diğerlerini kandırmakta iyiydi ama bizimleyken kendini korumayı bırakıyordu. Onda sarı nokta hastalığı vardı, bu da görüş hattının merkezinin bulanık ama kenarların net olduğu anlamına geliyordu. Dolayısıyla bir şeyi net olarak görebilmesi için o şeye kenardan bakması gerekiyordu. Hastalığı giderek kötüleşiyordu ve bunun bir tedavisi yoktu.

Bölge Başsavcısı, onun bu hastalığının farkındaydı ama gururu Stone'un Gaines'e hastalığının ne kadar ilerlediğini söylemesine engel olmuştu. Bu iş Stone'un tüm hayatıydı; bir eşe veya çocuklara zaman bırakmıyordu. Aslında annem ve ben onun hayatında aileye en yakın olan şeydik ve o pek çok tatili bizim mutfak masamızda geçirirdi. Gaines, bozulan görüşü nedeniyle onu gerçekten kovabilir mi bilmiyordum ama Stone, Gaines'in öyle ya da böyle onu emekliye ayrılmaya zorlayacağını biliyordu ve henüz buna hazır olmadığını söylüyordu.

"Gaines büyük jüriyi mahkemeye çağırmış zaten. Bize tarih olarak 18 Kasım, salı günü verildi. Bu dava dört hafta içinde jüri önünde olacak. Dolayısıyla kısa bir sürede bu iş bitecek gibi görünüyor."

Güçlükle yutkundum ve fotoğraftaki yüzleri tek tek inceleyip tetiği çekenin hangisi olduğunu merak ettim.

Tam annem konuşmak üzereyken, "Ama Gaines'in istediğini yapmayacaksınız, öyle değil mi? Yani gerçekte ne olduğunu öğrenmeye çalışmak zorundasınız," dedim.

Stone öne eğilip dirseklerini masasına dayadı. "Üç seçeneğim var: çabucak ve sessizce ortadan kalkması için davayı Gaines'in istediği gibi sunmak, sarhoşken avlandıkları için dördünü de ihmal nedeniyle ölüme neden olmaktan suçlamaları için büyük jüriyi ikna etmeye çalışmak veya biraz daha araştırma yapmak ve tetiği çekenin kim olduğunu bulmaya çalışmak."

Son önerisine katılarak başımı salladım. İkinci seçenek bile bana uyardı. Annem kafası karışmış bir ifadeyle bana baktı ve ben de kendime çekidüzen verdim. Normalde Stone'un davaları söz konusu olduğunda bu kadar hevesli değildim ve bunu niye bu kadar önemsediğimi açıklamayı gerçekten istemiyordum.

"Eğer fazla zorlarsam düşman kazanırız. Bu oğlanların babaları güçlü adamlar ve onlara zıt gitmek kötü sonuçlar doğurabilir."

Davayı delil yetersizliğinden düşürecekti, bunu hissedebiliyordum. Bu konuda Bay Stone'un fikrini değiştirmek için hangi savı öne sürebilirim diye düşündüm.

Ardından Stone, "Kahretsin, bana bu davayı kaybetmem için vermesi beni sinirlendirmiş olmasaydı keşke," diyerek beni şaşırttı.

Üstüme bir rahatlama geldi. Henüz bitmiş değildi. "Evet, şu yeni adama vermemiş olması çok kötü... Adı neydi? Peters mı? Bu muhtemelen sizin aldığınız son büyük dava olacak."

Annem nefesini tuttu. Fazla ileri gitmiş olabilirdim.

Stone başını kaldırdı; göz bebekleri, benim net olduğum bir nokta bulmaya çalışarak etrafta dolandı. Ardından sırıttı.

Evet, işte bu!

"Pekâlâ Kate, Gaines'in üstümüze attığı bu pis işle ne yapabileceğimize bir bakalım. Bu konuda *hepsini* mahkemeye vermek neredeyse imkânsız olacaktır, dolayısıyla önümüzdeki dört hafta içinde neler bulabileceğimizi görelim. Toplanan tüm deliller ve kaza sabahında yapılmış polis sorgularının kopyaları bir saat içinde bizde olacak. Görünüşe bakılırsa bir gece önce River Burnu'nda büyük bir parti varmış, dolayısıyla orada olan

bazı çocukların tanık ifadelerinin bulunduğu video kayıtları olacak. Adli tabibin bulgularının da önümüzdeki hafta burada olması bekleniyor." Bay Stone anneme ve bana daha da yaklaştı ve kısık bir sesle, "Şunu bilin ki, sadece sağlam bir delilimiz ve kesin bir failimiz olması halinde bu davayı zorlayacağım. İşimizi en iyi şekilde yapmamız gerekiyor. Çünkü bu işin üstesinden gelirsek Gaines hepimizin açığını bulmaya çalışacaktır," dedi.

Bize River Burnu Oğlanları derlerdi.

Bize hiçbir zaman isimlerimizle seslenilmedi. İstediğimiz şey buydu, bunu da elde ettik. Böylelikle odak, tetiği çekme ihtimali bulunan dört isimden herhangi birinde değil, Grant'in öldüğü toprak parçasında oldu.

River Burnu Avcılık Kulübü tabelası önündeki fotoğrafımız geçen yıl, son avlanma sezonunda çekilmişti. Fotoğrafın ortasında Grant duruyordu, elinde onu öldüren Remington'la. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı, iki yanında arkadaşları, kardeşleri bulunuyordu.

O silahı Grant dışında birimiz tutuyor olsaydı, hikâyemiz çökerdi. Tetiği kimin çektiğinden bağımsız olarak, birimizin Remington'ı tuttuğu bir fotoğraf karşısında insanlar başka bir kanıta ihtiyaç duymazdı.

Hepimiz Grant'in annesinden bir hediye olarak cilasız ahşap bir çerçevede bu fotoğrafın birer kopyasını almıştık. Grant'in annesi bunu yapmayı severdi; bizim fotoğraflarımızı çekmeyi ve sonra bu anıyı hepimizin paylaşabilmesi için onları bastırıp çerçeveletmeyi.

Her bir fotoğrafı... başından sonuna sıralı halde tutuyordum. Bakması en zor olanın en sonuncu olacağını sanırsınız ama her baktığımda bana acı veren şey ilk fotoğraftı.

O fotoğrafta baştan aşağı çamura bulanmışız, kollarımız birbirimize dolanmış halde, aptal gibi sırıtıyorduk. Birlikte geçirdiğimiz, sadece beşimizin olduğu ilk hafta sonlarından biriydi. Dört tekerlekli araçlarla dolu bir römorku Ulusal Çamur Yarışları'na götürmüştük ve hayatımızın en güzel hafta sonuydu. Bütün yollardan geçmiş, her bir çamur çukurunda yarışmış ve bir tepenin üst kısmında kamp kurmuştuk ve burada so-

sis pişirip gece boyunca, hoşlandığımız kızlardan ve hepimizin babalarında olduğu anlaşılan aynı anlamsız beklentilerden konuşmuştuk.

Yan yana duran çerçevelenmiş fotoğraflara baktım ve River Burnu tabelasının önünde çektirdiğimiz fotoğrafta tekrar duraksadım. Hakkımızda çıkan her haberde kullanılan fotoğraf buydu.

O da iyi bir hafta sonuydu. İçki ve şakaların henüz çığrından çıkmadığı son hafta sonlarından biriydi. Pek çok şey kontrolden çıkmamıştı henüz.

Ardından sıranın sonuna geldim. Grant'in annesi bunu hayatta yapmayacağından bu sonuncuyu ben kendim bastırıp çerçevelettim. Bu, Grant ölmeden bir gün önce çekilmişti. Bu fotoğrafla Ulusal Çamur Yarışları'ndaki fotoğraf arasındaki tek fark, yaşlarımız değildi. İfadelerimizde bir sertlik ve aramızda da daha önce orada olmayan bir mesafe vardı.

Tüm bu anları, kronolojik olarak sıralı bir şekilde görmek, bir şeylerin ne zaman kötü gittiğini görmeyi çok kolaylaştırıyordu.

Telefonumu çıkarıp bir başka fotoğrafa baktım. Çerçeveletemeyeceğim bir fotoğraftı bu. Bana Grant'in gerçekte kim olduğunu hatırlatan fotoğraftı.

Polis bizi bir yıl önce o gün birlikte mutlu bir şekilde, henüz bir şeyler değişmemişken görebildiği için şanslıydık.

O fotoğrafa bakıp da kim Grant'e herhangi bir zarar verebileceğimizi düşünürdü?

2

5 EKİM 11:15

REAGAN: Duydun mu? Grant Perkins bu sabah
River Burnu'nda av sırasında vurulmuş.

KATE: NEEEE? İyi mi?????

REAGAN: Öldüğünü duydum ☹

REAGAN: Orada mısın?

REAGAN: Kate???

REAGAN: Sana ulaşmaya çalıştım. Beni ara.

River Burnu davasına ilişkin yeni gelen kanıt, evrak ve klasör kalabalığına masada yer açmak için bütün eski dosyaları kutulara koyuyordum.

Failin belli olmadığı bunun gibi bir cinayet davasının ilerleyebilmesi için savcının büyük jürinin önüne çıkması ve bir kişiyi mahkemeye çıkarmak için yeterli kanıt bulunduğunu ispatlaması gerekirdi. Dört hafta sonra Bay Stone, on iki jüri üyesinin önüne çıkacaktı ve onlardan, bu dört oğlandan birinin ihmalkârlıktan bir başkasının ölümüne neden olduğuna inanmalarını isteyecekti.

Ama tetiği kimin çektiğini ispatlayabilse ve büyük jürinin

onu itham etmesini sağlasa bile yine de bir hâkimin veya başka bir jürinin onu suçlu bulması gerecekti. Ve bu çocukların çevresinin ne kadar geniş olduğunu da göz önünde bulundurunca, tetiği çeken kişi her kimse hiç hapishane yüzü görmeyebileceği konusunda bahse girerdim.

Kutunun kapağını kapatıp tekmeledim. Hukuk sisteminden nefret ediyordum. Gerçekten nefret ediyordum. Hapse girmesi gereken herkesin hapse girmediğini zaman içinde öğrenmiştim. Ve serbest kalması gerekenlerin hepsi de serbest kalmıyordu. Bir davanın bulguları ve suçlanan kişinin masumiyeti, sadece onları sunan kişi kadar güçlüydü. Ve eğer yeteri kadar paranız ve bağlantınız varsa, başınızın gerçek bir belaya bulaşma ihtimali hemen hemen hiç yoktu. Hafif bir ceza alıp kamu hizmeti yapardınız ve sonra normal hayatınıza geri dönerdiniz.

Son zamanlarda Bay Stone'a üçüncü kez uyuşturucu bulundurmaktan yakalanma ve aile içi şiddet, çocuk istismarı gibi kimsenin istemediği davalar veriliyordu. Sistemin, buraya gelmeyi başaran kadın ve çocukları nasıl yüzüstü bırakabildiğini görmek son derece zordu.

Ama şimdi bu bölgedeki en büyük dava bizdeydi. Bu davayı Bay Stone'a veren Bay Gaines'in niyeti bundan daha açık olamazdı.

Davayı kaybetmesi için ona vermişti.

Mesaimiz sona erip Reagan beni eve bıraktığında tükenmiş haldeydim.

Annem ve ben, kasabanın eski bir bölgesinde, bir dubleksin küçük olan tarafında yaşıyorduk. Burası kötü değil sadece eski bir bölgeydi... ve yeniden canlanan türden bir eski bölge değildi. Tek başıma içeri girdiğimde ev sessiz ve karanlıktı çünkü annem akşam mesaiye kalacaktı ve muhtemelen yakın gelecekte her akşam bu böyle olacaktı.

Bir süredir annemle ikimiz yalnız yaşıyorduk. Babam, annemin bana hamile olduğunu öğrenince yan çizmiş ve birkaç yıl sonra geri gelmişti. O, eve döndüğünde mutfak masasında otur-

muş spagetti yiyorduk ve babam sanki beş yıl değil de beş dakika önce gitmiş gibi içeri girmişti. Yaklaşık üç ay birlikte evcilik oynadıktan sonra tekrar gitti. Keşke hiç geri gelmeseydi. Benim varlığımın *düşüncesinden* kaçmış olması başka şeydi, onun istediği şeyin her gün benimle olmak olmadığını bilmek başka şey.

Babamla tek bir fotoğrafımız vardı ve o da yatak odamda, çalışma masamın çekmecesinin dibinde saklı duruyordu. Annem bu fotoğrafın bende olduğunu bilmiyordu ve ben de bunca yıldır onu niye sakladığımı bilmiyordum ama babamın varlığına dair elimde bir tür kanıt olması gerektiğini hissediyordum. Bazen o fotoğrafın çekildiği günü tekrar düşünmeye çalışıyordum; biri, muhtemelen annem, bize kameraya bakıp gülümsememizi söylemeden önce ne yaptığımızı hatırlamak için uğraşıyordum. Ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

Bunun ardından annemin bir dizi erkek arkadaşı oldu, bazısı iyi, bazısı kötü, bazısı çok çok kötüydü ama hiçbiri fazla kalmadı.

Sonuncu erkek arkadaşı önce annemi tüm parasını kendisinin aptalca iş fikrine yatırmaya ikna etmiş ve sonra da iş batınca kasabadan gitmişti, bundan sonra da annem erkeklere tövbe etti.

Fırına donmuş bir pizza atıp ödevimi yapmak için masaya oturdum ama dikkatim dağınıktı. Telefon mesajlarımı kontrol ettim, hiç yeni mesaj yoktu. Parmaklarım telefonumun ekranında gezindi ve kendimi yapmak istediğimi bildiğim şeyden vazgeçirmeye çalıştım. Geri dönüp aramızdaki sohbetleri tekrar okuyarak kendime işkence etmekten başka bir şey yapmıyordum. Kendimi tutabildiğim kadar tuttuktan sonra mesajlarımda geriye doğru gittim ve aradığım şeyi bulana kadar buna devam ettim; bu, Grant'in beni her defasında gülümsetmeyi başaran mesajıydı:

GRANT: Doğruluk mu cesaret mi?

BEN: Doğruluk

GRANT: Hadı be, cesaret dersin diye
umuyordum

BEN: ?? Neden? Bana hangi çılgınca
şeyi yaptıracaktın?!

GRANT: Artık sana bunu söyleyemem.
Doğruluğu seçtin.

BEN: Pekâlâ o zaman, bana bir şey sor.
ben de sana doğruyu söyleyeyim

GRANT: Peki. Cumartesi akşamı seni partiye
çağırmaya cesaret etseydim bana evet der miydin?

BEN: ☺

BEN: Evet

GRANT: Doğruluk mu cesaret mi?

BEN: Cesaret

Ardından Grant Perkins'in bana gönderdiği son mesaja gittim. Bütün mutluluğumu söküp atan ve içimde bir boşluk bırakan mesajdı bu.

Ölmeden bir gece önce gönderdiği mesajdı.

Affedersin. Lütfen açıklamam için bana bir fırsat ver.

Ellerimi gözlerime götürüp orada biriken gözyaşlarımı sildim. Ona o kadar kızgındım ki doğru dürüst düşünemiyordum. Planladığımızdan daha önce oraya gidip onu şaşırtacaktım ama onu başka bir kızla gördüğümle şaşıran ben oldum. Beni aldatıyor falan değildi çünkü çıkmıyorduk. Aslında neredeyse tüm ilişkimiz gece geç saatlerde atılan mesajlara dayanıyordu ama aramızda bir şey vardı. Yeni ve heyecan verici olan bir şeydi bu. İkimizin de bir sonraki aşamaya geçmek istediğini düşünmüştüm.

Ardından onu o kızla gördüm. Kollarını kızın omzuna doladığını, kulağına bir şeyler fısıldadığını ve onun söylediği bir şey yüzünden kızın gülümsediğini gördüm.

O kızın yerinde ben olmalıydım.

Onların fotoğrafını çektim. Bu fotoğrafa epey uzun bir süre baktım. Saatler sonra; onunla River Burnu'nda buluşmam gereken o partiden hemen önce, bir zayıflık ânında bu fotoğrafı ona gönderdim ve bu kadar zamandır benimle konuşup bana başka biriyle olduğunu nasıl söylemediğini sordum.

Ancak belli bir zamandan sonra cevap verdi. Basit bir *Affedersin. Lütfen açıklamam için bana bir fırsat ver,* mesajıydı bu.

Ona cevap vermeyi kendime yediremedim çünkü bana sunduğu herhangi bir bahaneyi kabul edeceğimi biliyordum. Ve gururumdan bu kadar çabuk vazgeçmeye hazır değildim. Bir gün bekleyecektim. Belki de iki. Ardından cevap verecektim. Onu biraz uğraştıracaktım.

Ama sonra o öldü.

Eğer bir şeyi değiştirebilseydim, bu onun mesajını görmezden gelmemek olurdu. Telefonumu masanın öteki ucuna atıp kanepeye geçtim ve dikkatimi dağıtacak bir şey yapmış olmak için televizyonu açtım.

Ve elbette ekrandan yansıyan ilk görüntü, Bay Stone'un bana daha önce gösterdiği o fotoğrafın bir kopyası oldu. Haber kanalları River Burnu Oğlanları'nın devlet lisesine düştüğünü öğrenmişler ve bunun gecenin birinci haberi olmayı hak ettiğini düşünmüşler. Hangi kanala geçersem geçeyim orada River Burnu Oğlanları'nın fotoğrafı karşıma çıktı.

Bu çocuklardan biri Grant'i vurmuştu.

Bir sonraki habere geçilene kadar ekrana boş boş bakmaya devam ettim, sıradaki haber kasaba merkezindeki eski binalardan birinin önünde toplanan protestocularla ilgiliydi. İşten çıktığımızda Reagan'la yanlarından geçmiştik. Yerel bir inşaat şirketi bir çeşit kasaba merkezi yenileme projesi için binayı yenilemiş ama anlaşılan gerekenin çok üstünde bir fiyat istemişti. Proje, bütçenin milyonlarca dolar üstüne çıkmış ve henüz bitmemişti bile. Bu kasabadaki her şey berbat bir haldeydi.

• • •

Blok ders sisteminden dolayı dün River Burnu Oğlanları'yla ortak dersimin olup olmadığını bilmeme imkân yoktu.

İngilizce sınıfına girdiğimde dördünden üçünün çoktan ön sıraya yerleştiklerini gördüm.

Ve aynı dünkü gibi hepsi kiliseye gider gibi giyinmişlerdi.

Onların yanına oturmama neden olacağı için her zamanki yerimden feragat ettim ve kendime sınıfın ortalarında bir yer seçtim.

John Michael, Shep ve Henry sadece birkaç metre ötemdeydi.

Sürekli haberlerde boy gösterdiklerinden onları tanıyormuşum gibi geldi. Yani demek istediğim, muhabirler Grant'in, John Michael Forres'in ailesinin arazisinde öldürüldüğünü söylemeye bayılıyordu. Orasının ne zamandır ailenin mülkü olduğundan haberim vardı. Kaç dönüm olduğunu biliyordum. Kulübenin tasarımı hakkında bilgi sahibiydim.

Ve Shep Moore. Kibirli, kendini beğenmiş Shep. Grant'le ilk karşılaştığımda Shep de onun yanındaydı. Haberler onun hikâyesini yüzlerce kez anlattı: Ailesi petrol ve gaz işindeydi ve Kuzey Louisiana'da doğalgaz bulunduğunda Bay Moore'un işi birdenbire iyiye gitmişti.

Bir de kötü çocuk Henry Carlisle vardı. İlkokuldan beri onunla ilgili dedikodular duyardım. Grupta en zengin olan oydu, parayı basıp paçasını kurtarma ihtimali en yüksek olan da oydu. Polisler tarafından dört kez içkili araba kullanmaktan yakalandığını duydum ve üstelik bunlardan bir tanesi ehliyet almasından da önceymiş ama hiç tutuklanmamış. Ya da en azından St. Bart's'ta arkadaşları olan arkadaşlarım böyle diyordu.

Shep arkasını döndü ve ona bakarken yakalandım. Birkaç saniye birbirimizi izledik, sonra onun yüzünde kafa karışıklığı veya öfke dolu, hangisi olduğundan emin olmadığım bir ifade belirdi.

Gözlerimi sırama indirdim. Tanrım, çok aptaldım. Onlara bu kadar yakın bile oturmamalıydım.

Zil çaldı ve Bay Stevens gelip sınıfı susturdu, aramızda dile düşmüş misafirlerimiz olduğundan hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde her zamankinden daha gürültülüydü sınıf.

"Hepinizin farkında olduğu üzere sınıfımıza yeni gelenler var. Onların kim olduklarını ve neden burada olduklarını hepimiz gayet iyi bildiğimiz için normal tanışma faslını geçeceğiz," dedi Bay Stevens.

Birkaç utangaç gülüşme duyuldu ve ama genel olarak herkes sessizdi. O an oğlanların dik duran sırtları yerine yüzlerini görebilmeyi istedim.

Tam Bay Stevens tahtaya dönmek üzereyken Henry elini kaldırdı.

"Ekleyeceğiniz bir şey mi var, Bay Carlisle?" diye sordu Bay Stevens.

Henry sırasında öne doğru eğildi. "Siz bizi tanıdığınızı düşünüyorsunuz ama biz de sizi tanıyoruz."

Shep uzanıp Henry'nin kolunu tuttu ama o silkinip Shep'in elinden kurtuldu.

Bay Stevens kollarını kocaman açıp Henry'nin sırasına yaslanarak, "Elbette, lütfen bize ne bildiğinizi düşündüğünüzü anlatın," dedi.

Shep, Henry'yi kendine doğru çekti ve kulağına bir şey fısıldadı. Sessiz kelimeler ve sarsak hareketlerle sessizce kavga ettiler ve sonunda Henry, Shep'i itti.

"Devlet okulunda öğretmenlik yapmaya mecbur kaldığınız için yargılayıcı, küçümseyici bir pisliksiniz. Daha önce St. Bart's'a iş başvurusunda bulundunuz ve size kıçlarıyla gülüp kapıyı gösterdiler, öyle değil mi?"

Sınıfta önce şaşkın bir sessizlik oldu ardından bütün sınıftan kahkahalar yükseldi. Henry sınıfa doğru dönüp sırıttı.

Bay Stevens eline telefonu aldı, öfkeden kızarmış bir yüzle muhtemelen okul müdürünün odasını aradı.

Shep sinirli görünürken, gözleriyle sınıfı tarayan John Michael da gergin görünüyordu.

"Bay Carlisle, müdür odasına gitmeniz gerekiyor. Döneceğinizi sanmıyorum, bu yüzden eşyalarınızı da alın."

Henry, Bay Stevens'ı selamladı ve "Gün boyunca aldığım en iyi haber," dedi.

Kitaplarını sırasının üstünden alıp saniyeler içinde çekip gitti.

Bay Stevens'ın sınıfı susturması da bir dakikasını aldı. Tahtaya dönüp ödevlerimizi yazmaya başladı, sınıf onunla dalga geçtiğinden asıl planladığından daha fazla ödev verdiğine şüphe yoktu, bu sırada Shep dönüp sınıfı inceledi. Aradığı şeyin ne veya kim olduğunu bilmiyordum ama gözleri sınıftaki her kişide tek tek duruyordu.

Buna ben de dahildim.

Bakışlarına karşılık verip beşe kadar saydıktan sonra başımı çevirdim.

• • •

Annem yerinde değildi; eminim sessizce çıkıp gitmiş, bir yerlerde sigara içiyordu, bu yüzden ben de Bay Stone'un ofisine yöneldim.

"Ben geldim, Bay Stone. Bugün ne yapmamı istersiniz?" diye sordum ve masasının arkasındaki "dosyalanacaklar" sepetine bakıp korkuyla geri çekildim. Evraklar neredeyse altmış santim yüksekliğindeydi.

Bay Stone masasındaki evrakları karıştırdı. "Gelsene, Kate. Bir konuda yardıma ihtiyacım var."

Odaya girdim ve dördüncü River Burnu Oğlanı Logan McCullar'ın donmuş haldeki görüntüsünü Bay Stone'un arkasındaki ekranda görünce nefesim kesildi.

Logan grubun sert çocuğuydu. Duyduğum kadarıyla bir kavga olduğunda ilk yumruğu atan o oluyordu.

Bay Stone başını kaldırdı, gözlerini benim net olduğum bir pozisyona getirmek için fazladan birkaç saniye harcadı.

"Sorun ne?" diye sordu.

Ekranı işaret ettim. "Hiçbir şey, sadece omzunuzun arkasından bana bakan bir yüz görmeyi beklemiyordum."

Neredeyse arkasındaki ekranda ne olduğunu unutmuş gibi arkasını döndü. "Ah evet. Yardıma ihtiyaç duyduğum konu bu."

Yaklaştım.

"Otur."

Masasının önündeki sandalyeye oturduğumda Bay Stone, "Annen fotoğraf ödülü aldığından bahsetti. Tebrikler," dedi.

Konu değişikliğine uyum sağlamam bir saniyemi aldı. "Ah, teşekkürler."

Bay Stone arkasına yaslandı ve gözlerini tavana dikti.

Annem bana bir süre önce, Bay Stone'un gözlerinin sürekli olarak merkezi görüş hattındaki renk ve hareketin bulanıklığını yorumlamaya çalışmaktan kolayca yorulduğunu ve bu yüzden de onun düz beyaz tavana bakarak gözlerini dinlendirdiğini söylemişti.

"Senin fotoğrafla ilgilendiğini biliyordum ama ne tür fotoğraflar çekmekten hoşlandığını sana hiç sormadım."

Sevdiğim şeylerden söz etmem istendiğinde genelde olduğu gibi kıvranmaya başladım. Objektiflerin ardından baktığımda ne gördüğümü açıklamaya çalıştığımda bu her zaman kulağa çok tuhaf geliyordu.

"Gerçek hayata, sıradan şeylere dair doğal kareler yakalıyorum ve bunlarda olağanüstü bir şey bulmaya çalışıyorum. Çektiğim her karenin bir hikâye anlatmasını istiyorum."

Bay Stone'un dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Çektiğin son fotoğrafı bana anlat. Bu fotoğrafın gözümde canlanmasını sağla."

O karenin zihnimde canlanması bir saniye bile sürmedi.

"Pekâlâ, parktaydım, oyun oynayan çocukları izliyordum sadece. Hava biraz serin olduğundan etrafta fazla çocuk yoktu. Ama sonra küçük kızını salıncakta sallayan o anneyi gördüm. Annenin yorgun olduğu çok belliydi, saçı dağınıktı, gözaltı torbaları kocamandı ve yapmak istediği son şey, orada dikilip aynı hareketi tekrarlayıp durmak gibi görünüyordu. Ama küçük kız, sanırım üç veya dört yaşlarındaydı, çok mutluydu. Yani arka-

sından her itildiğinde yüzü aydınlanıyordu. Aynı deneyimden alınan bu kadar iki farklı duyguyu, neşe ve yorgunluğu görmek benim açımdan çok ilginçti."

Her ne kadar neden böyle olduğuna dair bir fikrim olmasa da Bay Stone verdiğim cevaptan memnun olmuş görünüyordu. "Hangi üniversiteye gitmek istediğine karar verip tercihlerini belirledin mi? İyi fotoğraf bölümleri olan birkaç üniversiteye baktığını biliyorum."

Gülümsememe engel olamadım. "Gerçekten ilgimi çeken sadece birkaç tane üniversite var. Portfolyomu hazırlıyorum ve işin maddi tarafını halletmeye çalışıyorum."

"Okuldan mezun olduğunda ne tür fotoğrafçılık yapmak istersin?"

Başımı yana yatırdım. "Bebek portreleri veya düğün fotoğrafları çekmekle ilgilenmiyorum. Daha çok fotoğraf gazeteciliğine eğilimim var. Bilirsiniz önemli bir şey olduğunda olayı özetleyen tek bir fotoğraf olur ya hani, üzüntüyü veya mutluluğu, kalp kırıklığını, kaybı veya neşeyi yansıtır? İşte benim yapmak istediğim şey bu. Böyle anları yakalamak istiyorum."

Duvarlarıma erkeklerden oluşan müzik gruplarının posterlerini asmak yerine beni heyecanlandıran karelerin birer kopyasını yapıştırırdım. Bu karelerin çoğu, doğal veya insan elinden çıkma felaketler sırasında çekilmiş olduklarından Reagan ve diğer arkadaşlarım bunları iç karartıcı bulurdu ama bence onlar bu karelere yanlış açıdan bakıyordu.

Bay Stone gözleri kapalı, arkaya yaslanmış halde durmaya devam etti. "Görme becerimle ilgili sorun yaşadığımı biliyorsun elbette." Devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Bunun ikimizin arasında kalmasını istiyorum ama sorunun bir kısmı şu ki, ayrıntıları seçme becerimi kaybediyorum. Büyük nesneleri görebiliyorum, mesela bir yüz gibi ama ifadeleri seçmekte güçlük yaşıyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Başımı salladım ama sonra gözlerinin kapalı olduğunu hatırlayıp, "Evet, efendim," dedim.

"Hâlâ okuyabiliyor musunuz peki?" diye sordum kendimi tutamayarak.

Tam cevap vermeyeceğini düşündüğüm sırada, "Zor oluyor. Annen hayat kurtarıcı," dedi.

Bay Stone okumak yerine dinleyebilsin diye, annemin belgeleri okuyarak bir kayıt cihazına kaydetmeye saatlerini harcadığını biliyordum. Bay Stone'un gözlerini dinlendirmesi için böyle yaptığını düşünmüştüm ama anlaşılan durum tahmin ettiğimden daha kötüydü.

"Olay yerinde alınan ifadelerin ve tanıklarla yapılan görüşmelerin video kayıtları var, bunları izleyip ardından fark ettiğin şeyleri görmemde bana yardımcı olman gerekiyor. Durumu gözümde canlandır. Bana hikâyeyi anlat. Başkalarının kaçırdığı küçük ayrıntıları fark etmek konusunda çok yetenekli olduğun ortada ve annen diğer işlere gömülmüş durumda. Buna var mısın?" diye sordu Bay Stone.

River Burnu Oğlanları'nın ve diğerlerinin Grant'le geçirdikleri son anlarla ilgili konuşmalarını saatlerce izleyip durmak. Bunu kaldırabilir miydim? Perde arkasına bakıp onların arasında gerçekten ne olduğunu keşfetme fırsatını geri çevirebilir miydim? Grant'in bilmediğim bir yönünü görür müydüm? Belki ihtiyacım olan kapanış buydu. Belki onun hakkında bir şeyler duymak, o akşam ne olduğunu öğrenmek, göğsümde neredeyse daimi bir hal alan ağrıyı hafifletirdi.

"Evet, efendim. Bunu yapabilirim."

"Harika. Hadi başlayalım."

Diğerleri bizimle ne yapacaklarını bilemiyordu.

Bizi inceliyorlardı.

Bizden korkuyorlardı.

Bizim gibi olmak istiyorlardı.

Bundan sonrası için bir karar aldık: bir arada duracağız, aramıza kimseyi almayacağız, dışarıya karşı hiçbir ilgi göstermemeye çalışacağız.

Çenemizi kapalı tutmayı zor yoldan öğrendik. Olay yerinde ifade vermeyi reddedersek bir şeyler saklamaya çalışıyormuş gibi görünürüz diye düşündük ama ebeveynlerimizin gelmelerini beklememiz ve yanımızda bir avukatımız olduğundan emin olmamız gerekiyordu.

Daha sonra aleyhimize kullanılabilecek herhangi bir şey söyleyip söylemediğimiz ebeveynlerimiz ve avukatlarımız tarafından defalarca bize soruldu.

Onlara hayır dedik. Hiçbir şeyi bilmiyoruz. Kimin yaptığını bilmiyoruz. Bundan başka söylenecek hiçbir şey yoktu.

İçimizden birinin yalan söylediğini biliyorlardı. İçimizden biri o tetiği çekti.

Ve anne babalarımızla yalnız kaldığımızda, onlar bize Grant'i öldüren kişinin adını vermemiz için yalvarıyordu. Kendimizi, kendi geleceğimizi korumamızı söylüyorlardı. Rüşvet veriyor, tehdit ediyorlardı. Gerçeği... River Burnu'nda ne olduğuna dair gerçeği öğrenmek için her şeyi yapıyorlardı.

Ama aslında gerçeği öğrenmek istemiyorlardı. Hiçbiri kendi oğlunun ihmalkârlık nedeniyle ölüme sebebiyet verdiğini... veya orada olan şeyleri yaptığını düşünmek istemiyordu.

Diğerlerinden biri çözülecek ve tüm suçu onların oğluna atacak diye endişeleniyorlardı.

Ben de bundan endişeleniyordum.

3

29 AĞUSTOS. 09 45

GRANT: N'aber

KATE: Bölgesel münazara etkinliğinde fotoğraf çekiyorum ve burası dışında herhangi bir yerde olmayı isterdim. Ya sen?

GRANT: River Burnu'ndayım ve ben de aynı şeyi isterdim

Bay Stone'un parmağı, Logan'ın videosunu başlatacak düğmenin üstünde gezindi. "Bugün izleyeceğimiz şey, oğlanların olay yerinde verdikleri ifadelerden silahla ilgili olan bölümler. Olay yerinde beş silah bulundu, dört tane yivsiz bir tane de yivli tüfek. Polis memurları Grant'in yarasının yivli tüfekle; Remington 700 XCR II'yle açıldığını biliyordu. Bu daha sonra adli tabip tarafından onaylandı."

"Bunu nasıl bildiler? Yivli tüfekle yivsiz tüfeğin yol açtığı yara arasında bir fark var mı?"

"Evet." Bay Stone öne eğildi, önündeki kâğıda odaklanabilmek için yan döndü ve bir yivsiz tüfek mermisini kabataslak çizdi. "Yivsiz tüfek mermisi, kurşun saçması veya küçük toplar-

la doludur ve ateş edildiğinde bunlar dağılır dolayısıyla yara, her bir topun açtığı pek çok küçük giriş noktası nedeniyle geniş bir alana yayılır." Ardından Bay Stone bir mermi resmi çizdi. "Yivli bir tüfeğin ise çarptığı şeyde delik açan tek bir mermisi vardır. Giriş yarası, küçük parmağımın büyüklüğünde olabilir ve daha sonra çarptığı şey her neyse onun arka tarafını dağıtabilir. Dolayısıyla silahlara aşina olan biri, sadece bakarak söz konusu kişinin yivli tüfekle vurulup vurulmadığını anlar."

"Durun bir dakika. Eğer sadece bir tane yivli tüfek varsa ve Grant'in o yivli tüfekle vurulduğunu biliyorlarsa neden kimin yaptığını bilmiyoruz?"

Bay Stone elindeki kurşun kalemi bırakıp tekrar arkasına yaslandı. "Hiç kimse yivli tüfeği kullandığını kabul etmiyor ama içlerinden biri veya hepsi bunu kimin yaptığını biliyor."

"Ama yivli tüfeğin üstünde parmak izleri yok mu? Ya da barut izi?" Burada çalışmaya başladığımdan beri Bay Stone'un hiç buna benzer bir davası olmadı, dolayısıyla bunların hepsi benim için yeni konulardı. Ve sahip olduğum tüm adli tıp bilgisinin televizyon dizilerinden gelmesinin de pek faydası olmuyordu.

Bay Stone hafifçe koluma vurup bana belli belirsiz gülümsedi. "Polis oraya ulaştığında Remington yivsiz tüfeklerle birlikte bir yığının içinde bulundu. Bir önceki akşam oğlanların hepsi atış talimi yapmış ve her biri de Grant'i öldüren o yivli tüfeği kullanmış dolayısıyla oğlanların hepsinin parmak izleri o silahın üstündeydi ve yapılan test sonucunda Grant Perkins de dahil olmak üzere hepsinin ellerinde barut izine rastlandı."

"Aman Tanrım."

Bay Stone, Logan'ın donmuş görüntüsünü işaret etti. "Oğlanlar, olay yerinde ayrı tutulup sorgulandı ve bu ebeveynleri gelip müdahale edene kadar sürdü. Neyse ki polis memurlarının üstünde vücut kameraları vardı, dolayısıyla her görüşmenin kamera kaydı bizde var. Şimdi inceleyeceğimiz klipler, oğlanlara Remington sorulduğu zaman çekildi. Bunları bir araya topladım. Bugün kayıtların bu kısımlarını o kadar çok dinledim

ki kelimeleri ezberden söyleyebilirim. Kelimelerle ilgilenmiyorum. Bu kelimeleri söylerken oğlanların nasıl göründüklerini merak ediyorum."

Başımı salladım ve Bay Stone videoyu tekrar başlatmak için oynat tuşuna basmadan hemen önce, "Gördüğümü o anda söyleyeyim mi? Yoksa bitene kadar bekleyeyim mi?" diye sordum.

"Olduğu sırada sahneyi tanımla. Senden varsayımlarda bulunmanı istemiyorum. Gerçekleri istiyorum. Konuşurken elleri ne yapıyor? Gözleri nerede? Polis memuruna mı bakıyor? Odayı mı kolaçan ediyor? Duruşu nasıl? Sadece gerçekler, beni anlıyor musun?"

Bay Stone oynat tuşuna bastı ve ekrandaki Logan canlandı.

Biraz güvensiz başladım. "Ahşap bir çalışma masası sandalyesinde oturuyor. Bir tür ev çalışma odasındaymış gibi görünüyor."

"Duruşu nasıl? Tasvir et, Kate."

Sandalyemi ekrana yaklaştırdım ve önümde fotoğraf makinem olduğunu hayal ettim.

Logan'ın sesi beni irkiltti.

"Size başka ne söylememi istiyorsunuz bilmiyorum. Her hafta sonu yaptığımız gibi avlanıyorduk."

"Sandalyesine çökmüş. Elleri sandalyenin kolçağında duruyor. Rahat görünüyor ama... pek sayılmaz."

Bay Stone başını iki yana sallayıp videoyu duraklattı. " 'Pek sayılmaz,' sözleri bir anlam ifade etmiyor. Neden rahat görünmüyor?"

Logan'ın donmuş görüntüsüne baktım. "Pekâlâ, her ne kadar bedenini arkaya yaslamış olsa da sandalyenin kolçaklarını sıkıca tutuyor. Parmak eklemleri neredeyse beyaz. Omuzları da gergin görünüyor. Alnında çizgiler var."

Bay Stone başını sallayıp yeniden oynat tuşuna bastı.

Polis memuru mülkün bir haritasını açıp Logan'ın önündeki masaya koydu.

"Haritaya göz gezdiriyor ama sonra başını yana çeviriyor," dedim.

"Logan, bu sabah nerede avlandığınızı haritada göster."

"Öne eğilip haritaya bakıyor. Haritayı inceler gibi görünmesinin ardından nihayet bir yeri gösteriyor."

"Öyleyse bu sabahı tekrar düşünelim. Herkes kapıdan çıkmak üzere. Her biriniz bir silahı alıyorsunuz. Olay yerinde dört tane yivsiz tüfek vardı: iki Browning, bir Winchester ve bir Benelli. Ve bir de yivli tüfek vardı, Remington. Tek yivli tüfek. Peki, avlanmaya giderken sen hangi silahı aldın?"

Logan sandalyesinde biraz doğruldu ve başını öne doğru eğdi. Ben her hareketi Bay Stone'a aktarırken bir yandan da dikkatle Logan'ın cevaplarını dinliyordum.

"Browning'imi aldım."

"Diğer oğlanların hangi silahı aldıklarını hatırlıyor musun?"

"Başını biraz geriye atıp gözlerini kısıyor."

"Hayır."

"Remington'ı kim aldı?"

"Gözleri fıldır fıldır."

"Remington, Grant'in silahıydı."

"Ama Grant'in kendisini vurmuş olmasına imkân yok. Bir başkası onun silahıyla avlanıyordu. O kimdi?"

Logan hiç tereddüt etmeden ve korkmadan doğrudan polise baktı. *"Hatırlamıyorum. Tek bildiğim, o kişinin ben olmadığı."*

Ekran birkaç saniyeliğine boş kaldı; ardından ikinci bir yüz ekranı kapladı.

John Michael Forres.

Polis memuru, Logan'daki gibi ekranın dışındaydı ama ses farklıydı. Daha az düşmanca bir sesti bu.

Her şeyi Bay Stone için not ederek John Michael'ı inceledim. Görünüşe göre o, bir yatak odasındaydı. Büyük bir koltukta oturuyordu ve arkada bir yatağın kenarını görebiliyordum.

"Gözleri kızarık, ağlamış gibi. Burnu da kırmızı. Ve şimdi tekrar düşününce Logan'ın gözleri kuruydu."

"Evlat, tüm bunlar hemen bitebilir. Senin ne kadar üzgün olduğunu görebiliyoruz. Bana durumu ayrıntılı bir şekilde anlat. Silah dola-

bunu önündesin. Silah koleksiyonuna güzelce bakma fırsatım oldu ve onu oldukça etkileyici buldum. Çok fazla seçenek var. Bu sabah hangi silahla avlandın?"

"Babamın Browning'ini kullandım."

"Pekâlâ güzel, evlat. Gerçekten iyi gidiyorsun. Diğer oğlanların ne seçtiklerine bakabildin mi? Kendi silahlarını mı kullandılar yoksa ortak sahip olduklarımızdan mı?"

"Sarsak görünüyor. Ve pek kendinde değil. Şaşkınlık içindeymiş gibi."

"John Michael, beni duyuyor musun, evlat? Arkadaşlarının hangi silahla avlandıklarını hatırlıyor musun?"

"Gözleri hızla yeniden odaklanıyor. Ellerini önüne getirip gözlerini kapatıyor. Belki de zihninde canlandırmaya çalışıyordur?"

"Babamın Browning'ini aldım. Başka kimsenin ne aldığını hatırlayamıyorum."

"Gözlerini açıp kollarını bırakıyor."

"Remington'ı kullanan birini hatırlamıyor musun? Bunun bir kaza olduğunu biliyoruz. Bölge başsavcısının bunu anlayacağına eminim. Remington'ı kimin kullandığını gerçekten bilmemiz gerekiyor."

"John Michael başını ileri geri sallıyor."

"Remington, Grant'in silahıydı."

Daha dik oturdum. "Oturduğu yerde dikleşiyor ve doğrudan polis memuruna bakıyor, aynı bu soruya cevap verirken Logan'ın yaptığı gibi."

"John Michael, bunun kimin silahı olduğunu sormadım. Kimin kullandığını sordum. Sizlerin yakın olduğunuzu biliyorum. Muhtemelen her zaman herkes bir diğerinden bir şeyler ödünç alıyordu. Ava çıkılacağı sabah da bir başkasının silahını ödünç almanın bir önemi olmazdı. Sadece kimin ödünç aldığını bilmem gerekiyor."

"John Michael gözlerini sıkıp kapatıyor ve tüm yüzü buruşmuş halde."

"Ben değildim. Başka kimsenin neyle avlandığını hatırlamıyorum."

Ve ekran tekrar karardı ardından ekrana Henry Carlisle geldi. Diğerleriyle aynı kamuflaj kıyafetini giymişti ama bar taburesinde oturuyordu. Arkasındaki koyu tablalı duvarda birkaç doldurulmuş geyik kafası asılıydı.

"Henry'nin saçları karmakarışık duruyor sanki tekrar tekrar ellerini onların içinden geçirmiş gibi. Sol bacağını hızlı bir şekilde sallıyor, gergin görünüyor. Bu tüm bedeninin sallanmasına neden oluyor." Ama nedense bunun, bugün sınıfta gösterdiği kendini beğenmişlikten çok uzak olduğundan bahsetmedim.

"Henry, seni ve aileni uzun zamandır tanıyorum. Tetiği çeken sen olmasan bile içki ve uyuşturucudan dolayı hepinizin başının belaya gireceğini düşündüğünü biliyorum ama sana söz veriyorum. Sadece bu sabah ne olduğunu anlat. Bana nerede avlandığınızı göstermenle başlayalım."

"Henry öne eğiliyor. Haritayı Logan'dan daha dikkatli bir şekilde inceliyormuş gibi görünüyor."

"Ben şuradaydım, büyük pekan ağacının hemen yanında."

"Pekâlâ. Oraya nasıl geldin? Yürüyerek mi? Dört tekerlekliyle mi?"

"Yürüdüm."

"Dudağını çok sert bir şekilde çiğniyor. Dudağının kanamamasına şaşırdım."

"Ve ormana giderken yanına hangi silahı aldın?"

"Winchester'ım yanımdaydı."

"Peki ya arkadaşların? Avlanacağın yere doğru giderken içlerinden biriyle karşılaştın mı?"

"Hayır. Hiç kimseyi görmedim."

"Yeniden elini saçlarında gezdiriyor. Bacağı hâlâ sallanıyor."

"Hiç kimseyi görmedin mi? Belki Remington kullanan birini?"

"Oldukça hızlı bir şekilde gözlerini kırpıştırıyor, gözleri odada geziniyor."

"Remington, Grant'in silahıydı."

"Durun bir dakika, bunu söylediğinde onun da gözleri doğrudan polis memuruna bakıyor."

"Henry, duymak istediğim şey bu değil. Duymak istediğim şey, o

silahı kimin kullandığı. Bunu hemen bilmek istiyorum. Bu bir oyun değil, evlat. Bu sabah bir oğlan öldürüldü. Remington'ı kim kullandı?"

"Adamın her 'Remington' deyişinde Henry altdudağını ısırıyor."

Bay Stone hızlı bir şekilde başıyla beni onayladı ve sanki büyük bir ipucu yakalamışım gibi gururlandım.

"Gerçekten bilmiyorum. Bildiğim tek şey, benim olmadığım," derken Henry'nin sesi titredi.

"Hepsi aynı cevabı veriyor?"

"Bekle. Bir tane daha var," dedi Bay Stone.

Ve ekrana son River Burnu Oğlanı Shep Moore geldi.

Shep bir kanepede tuhaf bir şekilde oturuyordu, yan tarafında oturduğunu tahmin ettiğim polis memurunu görebilmek için vücudunun üst kısmı yana dönmüş ama bacakları hâlâ yere çakılı halde duruyordu. Doğrudan polis memuruna bakıyordu ve ona baktığımda iğrenme hissinin içimi kapladığını hissettim.

"Yüzünü gördüğümde ilk düşündüğüm şey onun sakin olduğu. Diğerlerinden daha sakin."

Bay Stone videoyu duraklattı. "Sana bunu söyleten ne?"

Shep'in yüzünü inceledim. Çekiciydi ama hepsi öyleydi.

"Bundan tam emin değilim. Üzgün görünüyor. Gözlerindeki bir şey... Bilmiyorum. Diğerleri rahat oturamıyor, gözleriyle odayı tarıyor veya öfkeli veya ağlayan bir yüzle bakıyorlardı. Ama onun yüzü böyle değil. Sadece farklı görünüyor."

Bay Stone biraz bekledi ve sonra tekrar videoyu başlattı.

Ekranın dışındaki ses farklıydı. *"Bu sabah nerede avlanıyordunuz?"*

"Yedi numaralı geyik kulesinin hemen yakınında."

"Polis memurunun ona uzattığı haritaya bakmadı bile."

"Peki, hangi silahı kullanıyordun?"

"Kanepede hafifçe arkaya yaslanıyor."

"Benelli'm vardı."

"Kulene giderken başka birini gördün mü? Onların hangi silahı kullandıklarını biliyor musun? Birini Remington'la gördün mü?"

"Hayır. Hayır. Ve hayır."

"Neredeyse hiç göz kırpmıyor."

"Bana hiç kimseyi görmediğini veya diğer oğlanların neyle avlandıklarını fark etmediğini söylüyorsun, öyle mi? Buna inanır mıyım bilmem. Sen akıllı bir çocuksun. Elbette böyle şeyleri fark edersin. Bana Remington'ı kimin kullandığını söyle sadece."

"Shep şimdi yere bakıyor. Omuzları düşüyor. Yenilmiş görünüyor."

Cevap vermesi diğer iki oğlanınkinden daha uzun sürdü.

"Remington, Grant'in silahıydı."

"Polis memuruna bakmadı. Polis memuruna bakmayan sadece oydu."

"Evet, Shep, bunu biliyoruz. Grant'in babası bunu ona son doğum gününde verdi. Bunu zaten doğruladık. Ama onu bu sabah kimin kullandığını öğrenmem lazım. Bana söyleyebilirsin. O sen miydin? O silahı ödünç alan sen miydin? Bu aileleri yıllardır tanırım ve bu oğlanlar bebekliklerinden beri birbirileriyle arkadaş, sen grubun en yenisisin. Eğer bunu yapan sensen seni yüzüstü bırakırlar. Bana şimdi söylemen en iyisi."

"Shep şu an polis memuruna bakıyor. Gözlerini doğrudan ona dikmiş durumda."

"Ben değildim. Ben Benelli'mi kullandım."

Ve video sona erdi.

Sandalyemde geriye yaslandım. Polislerin oğlanlardan tüm olan biteni öğrenmekte zorluk çektiklerini haberlerden biliyordum. Oğlanlar verdikleri ifadelerle sanki bu, içki veya uyuşturucunun etkisi altında olmalarından kaynaklanan bir şeymiş ve ne olup bittiği konusunda hepsinin kafası bulanıkmış gibi bir izlenim yaratmışlardı ama ben daha fazlasının olması gerektiğini biliyordum.

"Hepsi aynı hikâyeyi anlatıyor. Neredeyse kelimesi kelimesine aynı hikâye. Polis, kimin yaptığını sakladıklarını biliyor olmalı." Kendimi rahatsız hissettim. Kusacakmış gibiydim hatta. Onlar, Grant'in arkadaşlarıydı. En iyi arkadaşlarıydı.

Bay Stone başını salladı. "Elbette biliyorlar, Kate. Gaines bana bu davayı fazla zorlamamamı söyledi, polisten de aynı şeyi istediğinden emin olabilirsin. Bölge Başsavcısı önümüzdeki yıl yeniden seçime katılmaya hazırlanıyor, şerif de bir sonraki yıl. Onlar işlerini yaptılar ve ellerindekini teslim ettiler ama daha fazlasını yapmadılar. Birkaç görüşmemiz var, silah ve olay yerinin analizi. Mülkün çeşitli yerlerindeki fotokapanlardan alınmış bazı fotoğraflar var ama bunlarda geyik ve diğer hayvanlardan başka bir şey yok."

"Fotokapan ne?

Bay Stone, masasına grenli fotoğraflar yaydı. "Ağaçlara takılan ve önlerinden geçen her neyse onun fotoğrafını çeken makineler. Üstlerinde hareket algılayıcı vardır. Bay Forres'te onlardan beş tane var ama ormana dağılmış durumdalar. Bu aletler, avcıya geyiklerin nerede oldukları konusunda bir fikir veriyor. Bunlar da söz konusu makinelerden alınmış fotoğrafların kopyaları."

"Ama makinelerden hiçbiri o sabah avlanan çocukları çekmemiş mi?" diye sordum.

Bay Stone başını sallıyor. "Hayır. Çekmiş olsalardı iyi olurdu. O oğlanlardan biri avlanmak için çıkarken Remington'ı aldı ve o çocuğun bunu kullanırken bir fotoğrafı olmuş olsa bu işimi çok kolaylaştırırdı."

Tüm bunları anlamakta zorlanıyordum. "İçlerinden birinin yivli tüfekle diğerlerinin de yivsiz tüfeklerle avlanmaları olağandışı mı?"

Bay Stone omuz silkti. "Hayır. Bu kişisel bir tercih. O yivli tüfek Grant'indi ve görünüşe bakılırsa hep onunla avlanıyormuş."

Arkama yaslanarak tüm bunların yerli yerine oturmaları için duraksadım. "Peki, siz ne olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Avlanmak için o kamptan ayrılırken hepsinin bünyesinde alkol ve/veya uyuşturucu olduğunu biliyoruz. İçlerinden biri silahla ihmalkârlık etti. Grant'i geyik sandı veya dolu silahla maskaralık ediyordu ve bunun sonucunda da Grant Perkins vu-

ruldu. Avcı güvenliği dersini aldıklarından bunun hapis cezası gerektiren bir eylem olduğunu biliyorlardır. Ne olursa olsun, birbirlerini korumaya hazırlandıklarına inanıyorum ve bölge başsavcısının onların tarafında olduğunu da bildiklerini tahmin ediyorum. O çocukların aileleri sadece bağışçı değiller, aynı zamanda eski aile arkadaşları."

Bay Stone bir an duraksadı, gözlerini tavana dikti. "O sabah gerçekten ne olduğunu bulmak, akıntıya karşı yüzmek gibi olacak. Ve birinin bize yardım ipi uzatmasını bekleme. Tamamen kendi başımıza olacağız."

Yutkundum. "Sizce yapabilir miyiz?"

Stone başını yana yatırdı. "Şimdi mesele, gruptaki en zayıf halkayı bulmakta. Bu yüzden senden bu videoları bu kadar dikkatli incelemeni istiyorum. Eğer içlerinden biri çözülürse bütün grup dağılır bence. Bu olursa, o zaman bir şansımız olabilir."

Hepimiz Grant'in ölümüne kendimizce yas tutuyorduk. İçimizden bazıları tekrar tekrar "Grant hikâyeleri" anlatırken bazılarımız da onun ismini her duyuşunda fiziksel olarak acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

Ama hiç kimse yivli tüfekten söz etmedi. Kimse onu kimin kullandığını sormadı. Kimse tetiği kimin çektiği sorusunu ortaya atmadı.

O silahı hepimiz kullandık. Hepimiz o silahı ateşledik.

Hepimiz, eğer geri kalan üç kişi bunun olması gerektiğine karar verirse içimizden birinin bu yüzden hapse girebileceğini biliyorduk.

Bizi birbirimize bağlayan sır buydu.

Zaman ilerliyordu. Birkaç haftalığına durumu idare etmemiz gerekiyordu.

Ardından bu bitecekti ve biz yeni normalimizi bulabilecektik.

Bu sıralarda diğerleri kendilerini güçlü hissediyorlardı. Ebeveynlerimize, avukatlara güveniyorlardı ve her şeyin kontrol altında olduğunu söyleyen bölge başsavcısına inanıyorlardı.

Bizi yere serecek herhangi bir şeyin olduğuna inanmıyorlardı.

Ama ben işlerin daha iyiye gitmeden önce daha kötü olacağını biliyordum.

4

2 EYLÜL, 12:02

KATE: Dünyada tek bir yiyecek kalsaydı,
bunun ne olmasını isterdin?

GRANT: Gecenin bir yarısı düşündüğün
şey bu mu?

KATE: Açım. Ama mutfağa gitmeye
üşeniyorum.

GRANT: Kolay. Karides. Karidese bayılırım.

KATE: Peki öyle olsun. Bizim için bir
gelecek yok gibi görünüyor. Kabuklulara
alerjim var benim.

GRANT: Karidesin olmadığı bir dünya mı yoksa
Kate'in olmadığı bir dünya mı??
Nasıl seçim yapacağım?

KATE: Göreceğiz bakalım

GRANT: Tamam, Kate'in olduğu bir
dünyayı seçiyorum. Ama patates kızartmasına
alerjin yok değil mi çünkü bu işleri değiştirebilir

Sabahın erken saatleriydi; soluk sabah ışığı, geniş metal jaluzilerin dar aralıklarından zar zor içeri giriyordu. Herkesten önce kampüste olmaya bayılıyordum. Medya sanatları sınıfına herkesten önce girmeyi cidden çok seviyordum.

Marshall bu civardaki tek devlet lisesi olduğundan, epey büyüktü. Ve eyaletin en iyi medya sanatları programlarından biri bizdeydi. Sadece okulun internet sitesini güncelleyip yıllık oluşturmakla kalmıyorduk, okulun bütün sosyal medya hesaplarını yönetip büyük etkinliklerden özet videoları hazırlıyor ve aylık bir gazete çıkarıyorduk.

Bir saat içinde bu oda, en yakın arkadaşlarımın da içlerinde olduğu insanlarla dolacaktı. Reagan yıllıktaki sayfa başlıklarının yazı karakterleri üstüne tartışırken Mignon da gazetedeki özel ilgi alanlarına dair yazılara fazladan yer sağlayabilmek için Bayan Wilcox'la kıran kırana mücadele edecekti. Alexis, çektiği video görüntüsünü kurgulamak ve internet sitesine yüklenmeye hazır hale getirmek için bilgisayarı işgal edecekti.

Ama şimdilik burası sessizdi. Ve tamamen benimdi.

Arka duvardaki uzun beyaz tahtaya baktım. Diğer iki kadrolu fotoğrafçıyla bu yıl içinde şu âna dek çektiğimiz karelerle doluydu tahta: futbolcuların ve ponpon kızların, matematik kupası katılımcılarının, drama kulübü üyelerinin ve bunların dışındaki herkesin habersiz çekilmiş fotoğrafları. Benim için önemli olan bir şey varsa, o da herkesin temsil edilmesiydi.

Yaklaşmakta olan etkinliklere göz gezdirdim ve işte olmadığım zamanlarda gidip fotoğraf çekebileceğim birkaç tanesinin yanına ismimi yazdım: önümüzdeki perşembe akşamı bir *Parkta Shakespeare* oyunu, cumartesi sabahı kros karşılaşması ve pazar öğleden sonrası kermes. Diğerleri geri kalanını halledebilirlerdi.

Öğrenci Kulübü'nün insanları kaynaştırmak için düzenlediği partide çektiğim görüntüleri kurgulamaya hazır bir halde bilgisayarın başına geçtim ama Grant öldüğünden beri son birkaç haftadır her sessizlik ânında olduğu gibi dikkatim dağıldı. Gözlerim telefonuma kaydı. Bu benim zayıf noktamdı. Bağımlılığımdı.

Hepsini ezbere bildiğime göre artık mesajları tekrar okumama gerek yoktu ama herhangi bir bağımlılıkta olduğu gibi kendimi durduramıyordum.

Tam telefonumu açmak üzereyken metal kapı ardına kadar açılıp arka duvara çarptı, bu beni o kadar korkuttu ki oturduğum yerden düşecek gibi oldum.

"Affedersin, burada birisinin olduğunu bilmiyordum."

Midem bulandı. Gelen Henry Carlisle'dı.

Bay Stone'un sözleri kulaklarımda yankılandı. *Okulda onlardan uzak dur. Onlarla konuşma. Onlar hakkında konuşma.*

Buradan gitmeli miydim?

Henry beni inceleyip hızlıca tarttı ve ardından odaya kocaman bir çöp kutusu soktu. Çöp kutusunun altındaki küçük metal tekerlekler o kadar yüksek bir gıcırtı sesi çıkarıyordu ki bunu dişlerimde hissedebiliyordum. Yine mükemmel bir şekilde giyinmişti; ütülü, kumru grisi bir pantolon ve yakası düğmeli, tiril tiril, beyaz bir gömlek vardı üstünde. Reagan haklıydı, o harika görünüyordu ama bu havalı, iyi görünüşün ardında karanlık bir şey vardı.

Onu görmezden gelmeye hazırlanarak arkamı döndüm. Ama zihnimde canlandırabildiğim tek şey, dün izlediğim sorgu videosuydu. Dik saçları, çok sert bir şekilde salladığı için bir sonraki gün ağrıdığını tahmin ettiğim dizleri geldi gözümün önüne. Ama bugün o, kamuflaj kıyafeti içindeki, dağılmış çocuktan milyonlarca kilometre uzaktaydı.

Grant Perkins öldükten sonra kaç kere ayağını o şekilde salladığı sorusu dilimin ucuna geldi. Sadece bir kez o sorgu sırasında mı olmuştu yoksa onun yüzünü her televizyon ekranına yansıttıklarında bu oluyor muydu?

Ama bu isteğe karşı koydum. Ve ağzımı kapalı tuttum.

Henry odaya yayılmış tüm küçük çöp kutularını büyük çöp kutusuna boşaltırken sessizce kıkırdadı, sanki kimsenin bilmediği, özel bir sırra vâkıfmış gibi bir hali vardı. Sabahın erken saatindeki bu temizlik işinin dün İngilizce dersinde müdürün odasına yollanmasıyla bir ilgisi olduğunu tahmin ediyordum. Henry bu işi, bırakın açıkça nefret ettiği bir devlet okulunda, kendi evinde bile yapacak türden birine benzemiyordu.

O zaman dikkatimi çekmemişti ama artık Grant'ten gelen mesajları yüzlerce kez okuduktan sonra onun diğer dört oğlandan neredeyse hiç ayrı ayrı söz etmediğini fark ettim. Ne zaman onlardan bahsetse onlar her zaman *çocuklar*dı. *Çocuklarla takılıyorum... Çocuklar gelecekler... Dün akşam çocuklarlaydım...* Dolayısıyla onlardan birini, gruptan ayrı halde görmek tuhaf geldi.

Henry odanın öteki tarafına ilerledi, çöp kutusu da onun arkasından gıcırdayarak geldi. Sandalyemde dönerek onu bilgisayar ekranının üstünden rahatça görebiliyordum. Pencereden gelen ışık arttı ve Henry'yi harika bir şekilde arkadan aydınlatmaya başladı, beyaz gömleği neredeyse parlıyordu. Açık kahverengi saçları, alnına gelişigüzel düşüyordu, dudakları dolgundu ve burnu dümdüzdü. Ellerim, fotoğraf makinemi aradı. İşte bu aşırı yakışıklı çocuk, özenle giyinmiş halde çöp topluyordu.

Elimi aşağı indirip çantama soktum. Sadece tek bir kare çekecektim. Sadece kendim içindi bu. Hızla makineye göz atıp onu sessize aldım ve makineyi ekranın arkasından sadece objektifin onu net bir şekilde görebileceği kadar çıkardım. Bir kere düğmeye basıp makineyi geri çektim. Her ne kadar örtücünün sesi sadece bir fısıltı kadar olsa da bir top atışı kadar gürültülü olduğu hissine kapıldım. Henry irkilmedi bile.

Belki bir tane daha çekebilirdim.

Henry odanın tamamını dolaşıp işini bitirdiğinde elimde farklı açılardan çekilmiş, yaklaşık sekiz kare vardı.

Henry tam kapıyı açarken ve ben sonunda rahatça nefes alabileceğimi düşünürken hızla arkasını dönüp, "Şahsen en iyisi-

nin, çöp torbalarını değiştirdiğim fotoğraf olduğunu düşünüyorum ama onlara baktığında bana haber ver. Her zaman yeni bir profil fotoğrafına ihtiyacım olur," dedi.

Oturduğum yerde donmuş halde ona bakarken yüzümün her santimetresine sıcaklık yayıldı. Henry hoş bir şekilde gülümsedi ve odadan çıkıp koridor boyunca kahkaha atarak ilerledi.

Bir süre sonra parmak uçlarımda kapıya gittim ve fotoğrafları dizüstü bilgisayarıma yüklemeden önce onun gerçekten gittiğinden emin oldum. Bunun için okul bilgisayarlarını hayatta kullanmazdım. Beni yakaladığı için zaten fazlasıyla küçük düşmüştüm ama fotoğrafları görünce bunun ne kadar utandırıcı olduğunu umursamadım. İlk çektiğim kareye; pencerenin önünde olan fotoğrafa tıkladım.

Bu bir katilin portresi miydi?

Yüzü kısmen gölgede kalmıştı ama sırıttığını görebiliyordum. Eğer gizli kapaklı iş yapmaya kendimi bu kadar kaptırmasaydım hemen fark ederdim. Ama bir şekilde bunu fark etmediğim için mutluydum. Bu, fotoğrafçılığın en sevdiğim yanıydı; fotoğrafı çekerken görmediğim bir şeyi sonradan keşfetmek.

Bu fotoğrafa bakarken, arkasında ölü hayvan kafalarının olduğu o bar taburesinde oturan gergin çocuğu düşündüm. Sanki iki farklı kişi gibiydiler.

Ama hangisi gerçekti?

Neyse ki ders zili çaldığında Henry'yi ve diğer River Burnu Oğlanları'nı zihnimden çıkarıp atmayı başardım. İlk derse giderken tuvalete uğradım ve tam çıkacakken yürek burkan bir ağlama sesi duyunca olduğum yerde donup kaldım.

Bir kızı tuvalet bölmelerinden birine saklanmış ağlarken bulmak olağandışı bir şey değildi ama bu kulağa farklı geliyordu. Sanki birinin canı gerçekten yanıyormuş gibiydi.

Yardım edebilir miyim diye bakmak için köşeyi döndüm ve Julianna Webb'i bölmenin dışında, kapıya dikilmiş, içerideki kıza yalvarırken buldum.

"Bree, lütfen dışarı çık," dedi Julianna aralıktan. "İyi olacak."

"Hiçbir zaman iyi olmayacak! Hiçbir zaman!" diye haykırdı Bree denen kız, o kadar yüksek sesle bağırıyordu ki geri çekilmeme neden oldu ve ardından bölmeden bir anda fırlayıp kapıya doğru koştu. Julianna onun arkasından gitti ama Bree tam tuvaletten çıkmadan önce, "Beni rahat bırak!" diye bağırdı.

Julianna beti benzi atmış halde, fayans kaplı duvara yaslandı. Geçen yıl münazarada ikili olduğumuzdan Julianna'yı iyi tanıyordum. Tartışmak için sahneye çıkmadan hemen önce aynı böyle görünürdü.

"O da kimdi?" Bu okuldaki herkesi en az bir kez fotoğraflamadığımdan tanımadığım bir yüz görmek şaşırtıcıydı.

"Bree Holder. St. Bart's'tan buraya yeni nakil oldu ama onu ortaokuldan beri tanırım."

Julianna'nın eskiden St. Bart's'a gittiğini unutmuştum. "Sorun ne?" diye sordum.

"O korkunç fotoğraf yine internette," dedi.

Bunu açıklamasına bile gerek yoktu. Bahsettiği fotoğrafı biliyordum.

"Bree o fotoğraftaki kızlardan biri mi?"

"Evet. Buraya, yeni bir yerde yeni bir başlangıç yapmanın daha iyi olacağını düşünerek geldi ama bu fotoğraf yeniden gündeme gelip duruyor. Pisliğin biri Bree'yi koridorda durdurup fotoğrafın Çılgın Kızlar diye bir sitede olduğunu söyledi. O da kendini kaybetti. Hep çok utangaçtır. İnsanların o fotoğrafı elden ele dolaştırdıklarını bilmek onu mahvediyor. Daha kötüsü de o fotoğrafın çekildiğini hatırlamıyor ve kimin yaptığı konusunda da hiçbir fikri yok."

Elimde olmadan ezilip büzüldüm. "Aman Tanrım, bu berbat," dedim.

Julianna yaslandığı duvardan doğruldu. "Annesini arayıp ona Bree'nin üzgün olduğunu haber vereceğim. Bu durumun onu bu şekilde etkilemesine gerçekten üzülüyorum."

"Diğer kızlar ne durumda?" diye sordum Julianna tuvaletten çıkmadan önce.

"İyi değiller. Hepsi için gerçekten zor. Umarım o fotoğrafı kimin çektiğini bulurlar."

• • •

"Okul nasıldı?" diye sordu Bay Stone ben kapıyı kapatıp masasının yanına, her zamanki yerim haline gelen sandalyeye geçer geçmez. Bay Stone arkasına yaslanmış, gözlerini tavana dikmiş halde duruyordu.

"İyi," diye cevap verdim. Henry'nin fotoğraflarını çekerken yakalandığımı hayatta söylemezdim. O kareleri sildim, pekâlâ biri dışında hepsini... Pencerenin yanında durduğu kareyi silmeye elim gitmedi.

"Bugün ne yapmamı istersiniz?" diye sordum.

Bu davada çalışmanın felaket olacağını düşünmüştüm ama bunun tam da ihtiyacım olan şey olduğunu fark ettim. Grant'i vuran kişinin yakalanıp yargılanmasına ihtiyacım vardı. Stone'un, büyük jürinin o çocuklardan birini veya hepsini suçlamasını sağlaması gerekiyordu. Ve ben de bu sürece herhangi bir şekilde katkıda bulunmaktan mutluydum.

Bay Stone sandalyesinde döndü ve arkasında yerde duran büyük bir kutuyu alıp masasının üstüne koydu. "Oğlanların o sabahki sorgularıyla ilgili neyi kaçırdığımı görmeme yardımcı ol. River Burnu Oğlanları'yla yapılan görüşmeler o kadar uzun değil. Bir de bir önceki geceden tanıkların videoları var."

Benim Grant'le buluşmam gereken partiydi bu.

"Peki. Özellikle bakmam gereken bir şey var mı? Yoksa tuhaf görünen herhangi bir şey mi?"

Bay Stone masasındaki bazı evrakları karıştırdı. "Ateş etmeyle doğrudan bir ilgisi olmasa bile onları olumsuz gösteren herhangi bir şey de bizim açımızdan faydalı olabilir. O gece pek çok şey olmuş; birkaç kavga ve genel olarak kötü davranışlar. Bu zorlu bir dava; River Burnu Oğlanları veya tanıklar olsun, olayları kendi açısından anlatan neredeyse herkes, o akşam ya

içmiş ya da uyuşturucu kullanmış, bu da onların ifadelerini güvenilmez kılıyor ama söyledikleri bir şey, bizi kullanabileceğimiz başka bir şeye yönlendirebilir. Annen kendi masasının yanına sana yer hazırladı. Şu an ben bu davadaki dedektiflerin gönderdikleri bu şeylerle meşgulüm." Bay Stone kutuyu karıştırdı, üstlerindeki etiketlerde içlerinde ne olduğu yazan, rasgele kesekâğıtları çıkardı. "Diğer şeylerin yanı sıra Grant'in kıyafetleri ve cüzdanı bende." Ardından siyah bir çanta çıkardı. "Ve de onun telefonu."

Telefonunu görmek dizlerimin çözülmesine neden oldu. Bay Stone onu inceledi mi? Son birkaç haftadır yazıştıklarımızı okudu mu?

"Ne... Telefonda ne buldunuz? Benim bakmamı ister misiniz?"

Başını salladı. "Hayır. Orada pek bir şey yok. Grant'in alışılmadık bir mizah anlayışı olduğu izlenimine kapılıyorum. Telefonunda kişilerin çoğu rumuz veya isimlerinin baş harfleriyle kayıtlı dolayısıyla gerçekte kiminle konuştuğunu çözmek zor."

"Rumuz derken neyi kast ediyorsunuz?" diye sordum. Kendi rumuzumun ne olduğunu öğrenmek için her şeyi verirdim.

Bay Stone öksürükle gülme arası tuhaf bir ses çıkardı. "Koca Kıçlı, Koltuk Altı Teri ve Cigara Sarıcı, en ilginçlerinden birkaçı."

Pekâlâ, belki de rumuzumun ne olduğunu bilmesem daha iyi olurdu.

"Ölümünden kırk sekiz saat önce mesaj gönderen/gönderilen, arayan ve aranan numaraların bir listesi var elimde. Annen, diğer işlerinin yanı sıra bir de gülünç isimleri, telefon şirketinin gönderdiği bir listenin yardımıyla gerçek insanlarla eşleştiriyor. Grant'in telefonundaki arama kayıtlarıyla telefon şirketinin kayıtları arasında bazı uyuşmazlıklar var, görünüşe bakılırsa Grant'in aramaları silmek gibi de bir huyu varmış. Ama işin ilginci, telefon kayıtları o av sabahı bir arama yapıldığını gösteriyor ancak bu arama telefonun arama geçmişinde yok. Numara, telefonda *Seks Araması 3* ismiyle kayıtlı, dolayısıyla

aranan kişinin kimliğine dair bir şey çıkmıyor oradan. Cep telefonu şirketinde o numara, River Burnu Oğlanları'nın aileleriyle iş yapan büyük bir muhasebe şirketi üstüne kayıtlı. Aslında Grant'in telefonunda kayıtlı kişilerdeki birkaç farklı numaranın hepsi bu şirkete kayıtlı. Tabii ki bu numaraları kimin kullandığını sorduk, bu telefonların o şirketteki bazı çalışanların çocukları tarafından kullanıldıklarını tahmin ediyoruz ama cevap verme konusunda işi ağırdan alıyorlar. Şimdilik bana sadece bu kayıtlar konusunda yardımcı ol."

Titreyen ellerimi ceplerime sokmuş halde Bay Stone'un odasından annemin çalıştığı alana çıktım. Bir noktada mesajlarımla numaramı eşleştireceklerdi... Aman Tanrım, numaram annemin ismine kayıtlıydı. Bay Stone'un ve annemin bu mesajları okuyacaklarını düşününce utandım. Bay Stone'un bu oğlanlardan biriyle daha önce konuştuysam bunun sorun olmayacağını söylediğini biliyordum ama Grant'le ne kadar sık mesajlaştığımı neden onlara açık bir şekilde söylemediğimi merak edeceklerine de emindim.

"Buraya gel, Kate," diye seslendi annem çalışma masasından.

Daha önce fark etmemiştim ama onun çalışma masasının yanındaki masada bir ekran, kulaklık ve bir çeşit mikrofon duruyordu. "Başlamaya hazır mısın?" diye sordu annem.

"Sanırım. Ne yapmam gerekiyor?"

Annemin peşinden küçük masaya gittim ve o oturmamı işaret etti; ardından da bir videoyu oynatmaya hazır hale getirdi. "Bütün görüşmeyi izlemeyeceksin, sadece Bay Stone'un işaretlediği yerleri. Bu John Michael Forres'in sorgusundan bir bölüm."

Bana mikrofon ve kulaklıkları uzattı. "Bu hem videodaki sesleri hem de senin yorumlarını kaydedecek dolayısıyla bir şey söylemek istediğin zaman doğrudan söyle. Yanlışlıkla oğlanların veya memurun konuşmaları üstüne konuşursan üzülme, Bay Stone şimdiye kadar bu kayıtları yüzlerce kez dinledi."

Annem klavyede bir tuşu işaret etti. "Başlamaya hazır olduğunda buna bas ve işini bitirdiğinde de buna. Geri kalan her şey hazır."

Ben kulaklıkları takarken annem de masasına döndü. Bunlar ses geçirmeyen kulaklıklardı dolayısıyla bir anda kendi sakin, küçük dünyama gömüldüm. John Michael'ın yüzü ekranda donmuş halde duruyordu ve sanki neredeyse birbirimizin gözünün içine bakma yarışması yapıyormuşuz gibiydi. Oynat tuşuna bastım ve John Michael'ın sesi beni sarmaladı ve bir anda John Michael, polis memuru ve ben, hepimiz aynı odadaymışız gibi oldu.

Hadi bakalım.

JOHN MICHAEL FORRES'İN 5 EKİM'DE DEDEKTİF FONTENOT TARAFINDAN YAPILAN SORGUSUNUN YAZILI DÖKÜMÜ, KATE MARINO'NUN BEDEN DİLİ YORUMLARIYLA BİRLİKTE

DEDEKTİF FONTENOT: Her şeyin var gibi görünüyor.

KATE: John Michael omuz silkiyor.

JOHN MICHAEL: Sanırım.

DEDEKTİF FONTENOT: Kampı olan sensin. O araçlar ve tüm o oyuncaklar da senin, öyle değil mi?

JOHN MICHAEL: Evet.

DEDEKTİF FONTENOT: Dostum, herkesin sürekli benim eşyalarımı kullanması beni sıkardı. İnsanları evine davet ediyorsun, dağıtıyorlar. Baymış olmalı.

KATE: John Michael yine omuz silkiyor.

JOHN MICHAEL: Benim hoşuma gidiyor. Arkadaşlarınla keyfini çıkaramayacaksan tüm o iyi şeylere sahip olmanın ne anlamı var ki?

DEDEKTİF FONTENOT: Eğlenceden daha fazlasını sağlıyorsun gibi duruyor. Duyduğuma göre istediğin her şeyi getirtebiliyormuşsun... Ot, haplar... aklına ne gelirse. Bu doğru mu?

JOHN MICHAEL: Neden bahsettiğiniz konusunda hiçbir fikrim yok.

DEDEKTİF FONTENOT: Peki öyle olsun... şimdilik... John Michael, bizi bir önceki günün başlangıcına götür. Hepiniz kampa ne zaman vardınız?

KATE: Sandalyesinde biraz daha rahat oturuşa geçiyor. Omuzları düşüyor, kolçakları tutan elleri gevşiyor. Gözleri de burnu gibi kırmızı.

JOHN MICHAEL: Oraya önce Shep ve ben vardık. Benim arabamla gittik. Birkaç şeyi boşalttık... kıyafetlerimizi, yiyecekleri... birkaç...

KATE: İfadesi değişiyor. Gergin görünüyor.

DEDEKTİF FONTENOT: İçki mi? Onları da boşalttınız, öyle değil mi?

KATE: Öksürüp sandalyesinde kıvranıyor. Rahatsız görünüyor.

JOHN MICHAEL: Her neyse, yine de vakit erkendi. Logan, Henry ve Grant bizden yaklaşık yarım saat sonra geldiler.

KATE: Sandalyesinde kımıldanıyor, gözleri odayı tarıyor. Hiç bu kadar huzursuz birini görmedim.

DEDEKTİF FONTENOT: Pekâlâ, herkes kampa geliyor, bütün her şey içeri taşınıyor, herkes büyük geceye hazırlanıyor. Peki sonra?

KATE: Bir kez daha öksürüyor.

KATE: Bir kez daha vücudu seğiriyor.

KATE: Bir kez daha dönüyor.

JOHN MICHAEL: Atış talimi yapmaya karar verdik. Grant ertesi sabahki avlanma için gözlerinin iyi durumda olduğundan emin olmak istedi.

DEDEKTİF FONTENOT: Atış talimi yapmaya nereye gittiniz?

JOHN MICHAEL: Mülkün arkasında kurulmuş bir poligonumuz var. Oraya dört tekerlekli araçlarla gittik. Birkaç kez sırayla atış yaptık. Sonra da kampa geri döndük.

DEDEKTİF FONTENOT: Hop dur bakalım, o kadar acele etme. Tek tek gidelim. Kimin dört tekerlekli araçlarını sürdünüz?

KATE: Gözlerini deviriyor.

JOHN MICHAEL: Benim.

DEDEKTİF FONTENOT: Hepiniz hedeflere ateş ettiniz, öyle mi? Bu kadar mıydı?

JOHN MICHAEL: Evet.

DEDEKTİF FONTENOT: Hangi silahları kullandınız?

JOHN MICHAEL: Sadece Grant'in Remington'ıyla ateş ettik.

DEDEKTİF FONTENOT: Hepiniz o silahı mı kullandınız?

JOHN MICHAEL: Evet.

DEDEKTİF FONTENOT: Bir memurumuz mülkü gezdi. Nerede talim yaptığınızı bulduk. Lombozdan daha fazlasına ateş etmişsiniz.

KATE: Başını sandalyesinin arka tarafına yaslıyor.

JOHN MICHAEL: Geri verecektik.

DEDEKTİF FONTENOT: Geri verecektiniz... Kurşun delikleriyle dolu halde mi? Kim ateş etti o şeye?

KATE: Derin bir nefes alıp veriyor. doğrudan memura bakıyor.

JOHN MICHAEL: Hepimiz sırayla ateş ettik. Sadece bir şakaydı.

DEDEKTİF FONTENOT: St. Bart's'ta pek çok şaka yapılıyor anlaşılan.

KATE: Omuz silkiyor.

JOHN MICHAEL: Neden bahsettiğinizi bildiğimi sanmıyorum.

DEDEKTİF FONTENOT: Karakolumuzu arayan pek çok anne baba vardı, senin ismin, Grant'in ismi, lanet olsun, hepinizin ismi geçiyordu. Oldukça öfkelilerdi.

KATE: Altdudağını ısırıyor.

JOHN MICHAEL: Neden söz ettiğinizi gerçekten bilmiyorum.

DEDEKTİF FONTENOT: Yani hepiniz etrafta bir şeylere ateş ediyordunuz, içiyordunuz, hap atıyordunuz, esrar içiyordunuz, peki ne zamana kadar? Gece yarısına kadar mı? Gece ikiye kadar mı? Güneş doğana kadar mı? Şu anda bünyenizde neler var?

KATE: Gerçekten rahatsız görünüyor. Aslında ya kusacak ya da altına yapacak gibi.

JOHN MICHAEL: Bilmiyorum.

DEDEKTİF FONTENOT: Bilmiyorsun ha. Çünkü sizlere kan testi yaptığımızda ihtiyacımız olan her şeyi öğreneceğiz. Şimdi itiraf etsen iyi olabilir.

JOHN MICHAEL: Her şeyden biraz. Bilmiyorum.

DEDEKTİF FONTENOT: Ve silahı alıp ava gitmekte bir sakınca görmediniz hiçbiriniz, öyle mi?

KATE: Şimdi gözlerini kısıyor. Konuşmanın gittiği yerden hoşnut olmadığı belli.

DEDEKTİF FONTENOT: Tıpkı ailenin mülkünde içki ve uyuşturucu alınmasında bir sakınca görmediğin gibi. Orada başka neler olmasına müsaade ettin? Belki de Remington'ı kullanan arkadaşın senden bu konuda sessiz kalmanı istedi ve karşılığında sizin evde yaşanan felaket şeylerden kimseye söz etmeyeceğine dair söz verdi. Ve orada eğlenen hemen hiç kimse reşit olmadığına göre senin ve arkadaşlarının aptal davranışı yüzünden baban hapse girecek olursa kim bilir ne kadar öfkelenir? Bence şu anda yeteri kadar şeyle uğraşıyor zaten. Belki de o getirtmiş olduğun şeyleri en fazla sen içiyordun? Belki de babanın silahıyla dikkatsiz davrandın?

KİMLİĞİ BELİRSİZ SES: Ailesi burada ve sorgulamanın devamında bir avukatın bulunmasını talep ediyorlar.

KATE: Öne eğiliyor. Gözleri etrafta geziniyor.

DEDEKTİF FONTENOT: Avukat istiyor musun?

KATE: Başını evet anlamında sallıyor. Rahatlamış görünüyor.

JOHN MICHAEL: Avukat istiyorum.

5

8 EYLÜL, 22:52

GRANT: N'aber?

KATE: Columbia Parkı'nda çektiğim fotoğrafları düzenliyorum.

GRANT: Nerede ki orası?

KATE: Highland'in yakınında. En sevdiğim yer.

GRANT: En sevdiğin yerse görmem lazım.

KATE: Arka köşedeki büyük meşe ağacının altında otur mutlaka. Parkın en güzel yeri orası.

Kasabada en güzel kedi balığı kasabanın sınırındaki, terk edilmiş, sıra sıra eski dükkânların önünde bulunan üç metre uzunluğundaki karavanda yapılıyordu. Burasını birkaç yıl önce, ikinci el bir arabanın deneme sürüşünü yapmak için birisiyle buluştuğumuzda keşfetmiştik. Annemle ortaklaşa kullandığımız ve şu an benim sürdüğüm arabaydı bu. Annemin önünde birkaç saatlik iş vardı, dolayısıyla en sevdiği yemekten alıp ona ve Bay Stone'a götürmenin hoş bir sürpriz olacağını düşündüm.

John Michael'ın sorgu kaydı hâlâ aklımda taze bir şekilde

duruyordu. Bay Stone'a atış poligonunda neye ateş ettiklerini sormam için birkaç dakika durup cesaretimi toplamam gerekmişti. Ölü tavşanlar ve diğer küçük savunmasız mahlûklar olabileceği düşüncesi aklıma gelmişti ama bu kadar korkunç olmadığı ortaya çıktı. Tuhaftı ama korkutucu değildi.

St. Bart's'taki lise üçlerin doldurulmuş maskotunu çalmışlar ve Kürek Mücadelesi oyununda kullanılan bu maskotu delik deşik etmişler.

Kasabadaki herkes St. Bart's'ın yıllık Kürek Mücadelesi'ni ve bunun öncesindeki son sınıflarla üçüncü sınıflar arasında geçen şaka savaşını bilirdi. Maçtan önceki iki hafta içinde, bütün bir yıl olduğundan daha çok vandallık şikâyeti olurdu. Havalandırma deliklerine inek gübresi tıkılmış bir araba, sinema çıkışında üstlerine boya dolu balon atılmış son sınıf kızları, yumurta atılmış bir ev, bir üçüncü sınıf öğrencisinin streç filmle kaplanmış arabası bunlardan birkaçıydı.

St. Bart's düzenli bir futbol takımına sahip olacak kadar büyük olmadığından Kürek Mücadelesi daha çok antrenman maçı şeklinde olurdu. Koruyucu veya kask kullanılmazdı. Gerçek bir mücadele yoktu. Üçüncü sınıf, son sınıfla oynardı. Kazanan hangi sınıf olursa, iç savaş zamanında burayı sel bastığında bir askerin kullandığı eski ahşap bir küreği yılın geri kalanı boyunca kendi koridoruna asma hakkı elde ederdi.

Otoparka girdim ve kızartma tavasının başında duran Pat'e el salladım. Arabadan inince piknik masalarındaki küçük kalabalığın etrafından dolanıp karavanın arka tarafına geçtim.

"Selam tatlım. Seni ne zamandır görmüyorum. Annen nasıl?" diye sordu Pat, ben ona doğru yaklaşırken. Pat, belinden sakatlanıp futbolu bırakmadan önce Dallas Cowboys'ta iki sezon oynamış, uzun boylu, siyahi bir adamdı. Her ne kadar artık saçları epey ağarmış ve gözlerinin kenarlarında kırışıklar oluşmuş olsa da hâlâ tank gibi sağlam bir duruşu vardı. Yemek karavanına zar zor sığıyordu, manevra yapabileceği bir alan neredeyse hiç yoktu.

"Meşguldük, aynı senin gibi," dedim ve karavanın öteki tarafındaki bir grup insanı başımla işaret ettim.

"Annen çok çalışıyor. Aynı benim gibi," dedi Pat gülerek.

"Aynı fikirdeyim. Ama ikinizin de yakın zamanda yavaşlayacağınızı sanmıyorum."

Pat aynı anda bir sürü şey yapıyordu. Kedi balığı filetolarını dövüyor, tavadakileri çeviriyor, özel sosunu karıştırıyor, siparişleri alıyor ve tüm bunları benimle sohbete devam ederken yapıyordu. Tavadan yeni aldığı kedi balıkları ve patates kızartmalarını strafor bir kutuya doldurdu, birkaç plastik kabın içine, annemle bayıldığımızı bildiği soslardan koydu. Sonra bunları bana doğru kaydırdı, ben de kabul etmeyeceğini bilsem de ona para uzattım. Ayrıca paket siparişlere normalde koyduğundan çok daha fazla yiyecek koyuyordu bizimkilere.

"Sıraya girmeden almama izin vermen yeterince kötü zaten ama ödeme yapmama da izin vermezsen gelmeyi bırakacağım. Bu doğru değil."

Pat gülümseyip göz kırptı. "Tekrar geleceksin ve sen de bunu biliyorsun. Louisiana'daki en iyi kedi balığı burada."

Pat'in bu işi lisanssız yaptığı ortaya çıktığında annem ona yardım etti ve o günden beri, bir yılı aşkın bir süredir, annem ve ben buradan aldığımız yemekler için para vermedik. Annem bir yerleri arayıp torpil yapmış ve Pat'in işinin yasallaşmasına yardım etmişti.

"Peki ama bu doğru değil," dedim.

"Annene çok çalışmamasını söyle."

Gözlerimi devirdim. "Beni dinlemediğine göre seni de dinlemeyecektir."

İçinde balık ve sosun olduğu poşeti aldım. "Teşekkürler Pat! Bize karşı çok iyisin!" dedim ve arabaya doğru döndüm. Karavanın öteki tarafındaki kalabalığa göz attım ama sonra gözlerim çok da uzakta olmayan bir gruba takıldı.

Saatlerce baktığınız yüzlerle ilgili her ayrıntının zihninize kazınmaması imkânsızdı. Onları anında tanıdım.

River Burnu Oğlanları otoparkın öteki tarafında, pahalı araçlarının önünde dar bir çember şeklinde duruyordu. Sanki transtaymışım gibi onlara bakakaldım. Aynı Bay Stone için yaptığım gibi onların hareketlerini analiz etmeye başladım.

Başları öne doğru eğilmişti, omuzları neredeyse birbirine değiyordu. Her ne konuşuyorlarsa bunun kimse tarafından duyulmasını istemedikleri ortadaydı. Henry ve içlerindeki en uzun kişi olan Shep, karşılıklı duruyorlardı ve omuzlarının sarsılma hareketlerinden bir konu üstünde tartıştıkları sonucunu çıkardım. Hangi konuda kapışıyorlardı acaba? Logan ikisine birden başını sallayıp duruyordu, gür, koyu kızıl saçları öne arkaya sallanıyordu. Ona "kızıl cazibe" diyen Reagan'a katılmak durumundaydım. John Michael konuşulanlara kendini kaptırmış gibi görünerek orada dikiliyordu, gözleri Shep ve Henry arasında gidip geliyordu.

Shep'i inceledim. Okulda sergilediği katı duruşu, şu anki gergin omuzları ve sert bakışlarıyla daha da yoğun hissediliyordu. O çekiciydi ama haşin bir şekilde çekiciydi. Koyu saçları, sanki son berber randevusunu atlamış gibi dağınıktı ve şöyle güzel bir tıraşa ihtiyacı varmış gibi görünüyordu hep. Her ne kadar Henry o gruptaki en çekici erkek olarak görülse de, Shep'te de bir şeyler vardı. Ama sonra Grant ve onunla tanıştıktan sonra onun bana gönderdiği birkaç mesajı hatırladım ve dudağımı büktüm.

Shep'e dair hoş düşünceler uçup gitti aklımdan. Kişiliği, çekiciliğini sıfırın altına düşürdü.

"Orada her ne oluyorsa Kate, sen bundan kesinlikle uzak durmalısın," deyip dikkatimi dağıttı Pat.

Ona doğru döndüm. Çalışmayı bırakmış beni izliyordu.

"Kim olduklarını biliyor musun?"

Başını salladı. "Onların kim olduklarını herkes biliyor." Pat oğlanlara doğru bakıp iğrenmiş gibi başını salladı. "Neredeyse her akşam burada buluşuyorlar. Aptal çocuklar... sanki çekinmeleri gereken kişiler onları burada bulamazmış gibi. Halbuki

dün onlar gelmeden hemen önce emniyet müdürü ve karısı buradan yemek alıyorlardı."

Neden burada güvende olduklarını düşündüklerini anlıyordum. Burası kıyıda köşede kalmış, kesinlikle sapa bir yerdi ama Pat'in yemeklerinden almak için kaç kişinin buraya geldiğini hesaba katmamışlardı. Daha doğrusu annem onlara Pat'in yemeklerinden bahsettiği için adliyeden kaç kişinin buraya geldiğini...

"Pekâlâ, ben gidiyorum. Hoşça kal Pat ve yemek için tekrar teşekkürler."

Pat'a arkamı dönüp arabama doğru ilerledim ve aklımdan yıldırım hızıyla sorular geçmeye başladı. Neden buluşmak için buraya kadar geliyorlardı? Ne hakkında konuşuyorlardı? Ya da neyi tartışıyorlardı?

Arabayı park yerinden çıkardım ve Pat'in gittiğimden emin olmak için bana baktığını fark ettim. Pat annemi arayıp beni ispiyonlasa, olmadık bir iş peşinde olduğumu düşündüğünü söylese şaşırmazdım. Otoparktan çıktım ama sonra fazla büyümüş açelya çalılarının arkasında durup saklandım. Fotoğraf makinemi çıkarıp hızlıca grubun birkaç fotoğrafını çektim. Henry sert el kol hareketleri yaparken Logan da topuklarının üstünde öne arkaya sallanıyordu, sanki birbirlerine girişecekleri ânı bekliyormuş gibi duruyordu. John Michael yerinden milim kıpırdamıyordu. Ama beni şaşırtan Shep oldu. Bu açıdan yüzü açıkça görünüyordu. Ve onun sinirli bir hali vardı. Çok sinirli hem de.

Yakınlaştırılmış bir kare daha.

Onları inceledim. Beden dillerine baktım. Uzaktan bakınca dar bir çember oluşturmuş dört oğlan gibi görünüyorlardı ama yakından bakınca bölünmeyi görmek kolaydı. Shep ve John Michael bir taraftalardı, Logan ve Henry ise diğer tarafta.

Grup tam ortadan ikiye bölünmüştü.

Sonunda hareket ettim ve Bay Stone'un sözleri zihnimde yankılandı. *"Şimdi mesele gruptaki zayıf halkayı bulmakta. Eğer içlerinden biri çözülürse bütün grup dağılır bence. Bu olursa, o zaman bir şansımız olabilir."*

Öyleyse hangi taraf zayıf halkaydı?

• • •

Ofise döndüğümde annem ve Bay Stone, yemek getirdiğimi görünce çok mutlu oldu. Annem, Bay Stone'un çalışma masasının bir köşesinde yer açtı ve ben de Pat'in kızarmış balığının olduğu poşeti masaya boşalttım.

"Otomattan kim içecek bir şey ister?" diye sordu annem, cüzdanına uzanırken.

Bay Stone, kocaman bir su şişesini havaya kaldırdı. "Teşekkürler ama ben böyle iyiyim."

"Ben kola isterim, anne."

Annem odadan çıktı ve ben Bay Stone'un masasının üstüne göz gezdirdim. Yüksek bir dosya yığını, Grant'in kişisel eşyalarının olduğu bir kutu ve oğlanların fotoğrafları masayı kaplamıştı. Aklım Grant'e gitti. Her gün olduğu gibi. Başka kimin onun için mücadele ettiğini merak ettim. Onun için adaletin sağlanmasına kim uğraşıyordu acaba? Şu an odak, River Burnu Oğlanları ve onlar aleyhinde bir delil bulunup bulunamayacağındaydı. Haberleri izlediğinizde Grant'in ismini çok az duyuyordunuz. Tüm gözler, o avdan sağ kurtulan dört oğlanın üstündeydi.

"Pat'ten yemek alırken River Burnu Oğlanları'nı gördüm." Bunu bana söyletenin ne olduğundan pek emin değildim.

Bay Stone tam ağzına bir balık parçası götürmek üzereyken duraksadı. "Oradan yemek mi alıyorlardı?"

"Hayır, otoparkın karşısındaydılar. Orada takılıyorlardı."

Bay Stone'un alnı kırıştı. "Ne yapıyorlardı?" diye sordu.

Omuz silktim. "Anlaşılan sadece konuşmak için orada buluşuyorlar." Bay Stone'a nasıl cevap verdiğime çok dikkat ettim. Ona somut gerçekler dışında bir şey aktarmayı gerçekten istemiyordum, kendi kişisel duygu ve düşüncelerimi eklemeden her şeyi olduğu gibi anlatmaya çalıştım ama oğlanların ne kadar tuhaf davrandıklarını da anlamasını istedim.

Bay Stone arkasına yaslandı. "Bu ilginç işte."

Annemin henüz gelmek üzere olmadığından emin olmak için kapıya göz attım. Ofis dışında bu işle ilgilenmemi istemezdi. "Ve Pat, neredeyse her akşam orada buluştuklarını söyledi."

Bu söz bir süre havada asılı kaldı. Sonunda Bay Stone, "Çok ilginç," dedi.

Kısa bir süre yemeğimizi sessizlik içinde yedikten sonra, "Eğer başka tuhaf görünen bir şey görürsen haber ver," diye ekledi.

Başımı salladım ve tam Bay Stone'a aktif olarak bu konuyu araştırmamı ister mi diye soracakken annem geldi.

Bay Stone yemeğine gömüldü. Yemeğimizi bitirmek üzereyken Bay Stone gülerek, "Kate bu harika bir yemekti. Pat'inkiler, en sevdiğim yemeklerin arasında yer alıyor. Ne zaman istersen bize böyle sürprizler yapabilirsin," dedi.

Böylelikle River Burnu Oğlanları'nı gözlemek için Bay Stone'un iznini aldığımdan emin oldum.

Bazılarımız paniklemeye başlıyordu.

Bazılarımız biraz fazla kendinden emindi.

Ve bazılarımız da en az polis kadar her şeyden habersizdi.

Ama hepimiz paranoyaktık. Konuşmamız gerektiğinde hiç kimse telefonunu kullanmak veya birinin evinde buluşmak istemiyordu.

Dolayısıyla sadece saatin belirtildiği tek bir mesajla hepimiz bu dağ başındaki yerde buluşacağımızı biliyorduk.

Bugün babalarımızdan biri bizi yalan testine sokmak istediği için buluştuk.

"Bu özel olabilir, kimse sonuçları bilmek zorunda değil," dedi.

"İşler büyük jüride ters giderse oğlanların tamamının başının belaya girmesine gerek yok," diye de ekledi.

Herkes buna istekliymiş gibi davrandı çünkü sonuçta kim karşı çıkarsa silahı ateşleyen odur, öyle değil mi?

Ama sonra gecenin diğer olayları; uyuşturucu, kavgalar ve kayıp para işin içine girince sessizliğin en iyi silahımız olduğunu anladık.

Aynı şeyler üstüne tartışıp durduk. Bu, birimizin hapse girmesinin hepimizin hapse girmesi kadar kötü olacağı gerçeğini değiştirmedi.

Birbirimize baktık ve her birimiz bunu yapanın kim olduğunu anlamaya çalıştık.

İçimizden sadece biri gerçeği biliyordu.

Ve ben bunun böyle kalmaya devam ettiğinden emin olacaktım.

6

15 EYLÜL, 15:05

GRANT: N'aber?

KATE: Arşiv odasında evraklara gömülmüş durumdayım. Burada ölsem birinin beni bulması günler alır.

GRANT: Şimdiden işte misin?

KATE: Evet, iş iznim var. Ama kıskanma. Böyle günlerde burada olmaktansa okulda olmayı tercih ederim.

Reagan ve ben, fen laboratuvarına doğru koridorda ilerledik. "Pekâlâ, üç gün sonra Cadılar Bayramı ve ben kostümlerimizden hâlâ emin değilim," dedi Reagan.

"Hâlâ bana ne olacağımızı söylemeyecek misin?"

Cadılar Bayramı, Reagan'ın olayıydı. Sekizinci sınıftan beri her yıl ikimiz için kostüm fikirleriyle gelirdi. Giyeceğimiz kostümlerin sürpriz olmasından hoşlanırdı ancak çoğu zaman dayanamayıp Cadılar Bayramı'ndan haftalar önce ne olacağımızı bana söylerdi. Ama Reagan bu yıl her zamankinden daha ketum bir tavır içindeydi.

Reagan kollarını havada salladı ve üstündeki, kabarık yanar dönerli kumaş hışırdadı. "Bu yıl ortalığı yıkmalıyız gibi hissediyorum. Yani bu son yılımız. Aklımda bir şey vardı ama şimdi emin değilim. Sıkıcı olabilir diye düşünüyorum. Sıkıcı bir şeyle uğraşabileceğimden emin değilim."

"Bana ne olduğunu söyleyebilirsin ve ben de kendi görüşümü belirtebilirim," dedim nameli bir sesle ve bu sırada çift kanatlı kapıdan geçip çantalarımızı masaya bıraktık.

"Belki kana sim karıştırabilirim," dedi, neredeyse kendi kendine. Ona döndüm. "Kan mı var?"

Reagan yüzünü buruşturup bana baktı. "Hayır," dedi. "Değiştiriyorum."

Başımı salladım ve güldüm. "Her neyse. Uzman sensin. Sen giyeceğim şeyi söyleyene kadar ben sadece bekleyeceğim."

Birkaç dakika sonra kapıdan Julianna girdi ve ben de ona bizim masamıza uğramasını işaret ettim.

Reagan'la birlikte, "Selam," dedik.

Julianna ikimize gülümsedi. "Selam, n'aber?"

Telefonumu çıkardım. "Yıllık için amigoların grup fotoğrafları çekimi için bir zaman ayarlamalıyız. Bir sonraki hafta, çarşamba günü öğle yemeği arası size uyar mı?"

Julianna amigoların lideriydi ve onunla program yapmak, amigo sponsorunun izini sürmeye çalışmaktan daha kolaydı.

"Evet, uyar. Herkese üniformalarını getirmelerini söylerim, öğle arasının ikinci yarısında hazır oluruz."

"Peki, güzel." İkimiz de telefonumuzdaki takvimlere bunu ekledik. Sonra, "Bree nasıl?" diye sordum.

Julianna başını yana yatırıp kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Ona ulaşmaya çalıştım ama doğrudan sesli mesaj çıkıyor. Panik atak geçirdiğinde anne babasının onu acile götürdüklerini duydum," dedi fısıltıyla.

Reagan, "O fotoğraftaki diğer iki kızı tanıyor musun?" diye sordu. Julianna başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz. Yani kim olduklarını biliyorum ama onları tanımıyorum. Ben ayrıldıktan

sonra St. Bart's'a geldiler. Üçü de son sınıf ama Bree okuldan ayrıldı, diğer kızlardan biri evden eğitim görüyor, öteki de hâlâ orada." Telefonunu karıştırdı ve St. Bart's'tan bir çocuğun paylaştığı bir iletiyi bize gösterdi. "St. Bart's' yönetimi, bu fotoğrafın şaka savaşının bir parçası olduğunu düşünüyor, bu yüzden de işler çığrından çıktığı için bunun sonuncu Kürek Mücadelesi olacağını ilan ettiler. Çok yazık. Çünkü maçı izlemek çok zevkliydi."

Reagan sanki burnuna kötü bir koku gelmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Iyy. Bunu aptal bir şaka savaşı için kim yapar ki? İğrenç."

"Yani üçüncü sınıflardan birinin mi bunu yaptığını düşünüyorlar?" diye sordum.

Julianna omuz silkti. "Sanırım. Son sınıflar bu yıl onlara karşı epey sertti, dolayısıyla okul yönetimi, üçüncü sınıfların intikam almak için bu fotoğrafı çektiğini düşünüyor."

Julianna arkadaki masasına doğru yürümeye başladı ama sonra durup şöyle dedi: "Grant Perkins'i en son o maçta görmüştüm. Onun öldüğünü düşünmek tuhaf."

Ellerim titremeye başladı, bu yüzden onları dizimin üstüne bastırdım. Benim de onu son görüşüm buydu. Fotoğrafını orada çekmiştim, o kızla birlikte sahadan ayrılıyordu. Ben bilim yarışmasının fotoğraflarını çektikten sonra o akşam partide buluşacaktık, böyle planlamıştık. Ama sonra ben maça gidebilmek için yerime bakacak başka bir fotoğrafçıyı; Miranda'yı bulmuştum.

"Onu iyi tanıyor muydun?" diye sordu Reagan.

"Evet, ilkokul ve ortaokulu birlikte okuduk. O biraz fenaydı, anlarsınız ya. Hep başı belaya girerdi, etrafta soytarılık ederdi ama ne yaparsa yapsın... yine de onu severdiniz." Anılarında kaybolmuş halde dalgın dalgın baktı. "Onunla olmak çok eğlenceliydi. Kesinlikle tuhaf bir mizah anlayışı vardı ama o kadar hayat doluydu ki ondan tamamen etkilenmemek imkânsızdı."

Julianna'ya Grant'le ilgili sorular sormak istedim. Her şeyi bilmek istedim. Herhangi bir şey. Ama boğazım düğümlenmiş haldeydi.

Julianna gülümsedi. Bu biraz acıklı göründü. "Ve Grant, son sınıfların kazanmasını sağlayan sayıyı yaptı." Başını salladı. "Affedersiniz, ölen çocukla ilgili tuhaf bir tavır takınmaya çalışıyor değilim," dedi masamızdan uzaklaşmadan önce.

Reagan bana baktı ve dağılmak üzere olduğumu anladığını görebiliyordum.

"Gözlerin tuhaf görünüyor. İyi misin?"

Omuz silktim. "İyiyim ben."

Tek kaşını kaldırdı, bana inanmadığını biliyordum ama üstelemedi.

Reagan, Grant'le mesajlaştığımızı biliyordu ama ne kadar çok mesajlaştığımız konusunda bir fikri yoktu. Ya da benim ona sırılsıklam âşık olduğumu da bilmiyordu. Haberi aldığımda üzgün olduğumu biliyordu, hatta benimle cenazeye bile geldi ve ağladığımı ondan gizlemedim. Cenaze o kadar kalabalıktı ki, arkalarda bir yere sığışmak zorunda kaldık ve Grant'e veya şükürler olsun ki, ailesine ya da River Burnu Oğlanları'na hiç yaklaşmadık ama oğlanların hepsinin orada olduklarını duydum.

Herkes oradaydı.

Grant'e karşı hissettiğim gerçek duygularımı Reagan'dan veya diğer arkadaşlarımızdan saklamaya çalışmadım. Doğrusunu söylemek gerekirse Grant'in benden sıkılacağını ve beni bırakıp başkasıyla takılmaya başlayacağını düşünmüştüm, dolayısıyla bu utanca ne kadar az insan tanıklık ederse o kadar iyiydi.

"O kızların başına gelen şey gerçekten felaket. Lanet olası St. Bart's. Bahse girerim kimin yaptığını bulsalar da babası sayesinde başı belaya girmez," dedi Reagan.

Ellerimi sıkıp o kadar sert yumruk yaptım ki tırnaklarımın avucumun içine geçtiklerini hissettim. Her ne kadar bunu kabul etmekten nefret etsem de muhtemelen haklıydı.

• • •

Çantamı ofis kapısından içeri doğru fırlattım ve annem sanki vurulmuş gibi zıpladı.

Ellerini göğsüne götürüp, "Aman Tanrım, Kate. Beni erkenden mezara mı koymaya çalışıyorsun?" diye sordu.

Güldüm ve sarılmak için onu kendime çektim. Annem ve ben pek sarılıp koklaşmayı seven insanlar değildik ama bugün zor bir gündü ve insan temasına ihtiyacım vardı.

"Bana o kadar sıkı sarıldın ki artık sana kızabilir miyim bilmiyorum," dedi annem.

Geri çekilip ona baktım. "Bana hiç kızamazsın ve bunu sen de biliyorsun."

Annem başını salladı ve başıyla kapıyı işaret etti. Bay Stone öğle yemeğindeydi, benim geliş saatimde genelde olduğu gibi. Annem ofis kapısını kapattı ve oturmam için masasının yanındaki sandalyeyi gösterdi. Tutanak boyutundaki yazılı çıktıyı önüme attı.

"Bu Grant Perkins'in telefonundaki kişilerin listesi."

Midem altüst oldu. Gözlerim kelimelere odaklandı ve ilk sütunda yazılı olan kelimelerin Grant'in telefonundaki rumuzlar olduğunu anladım. İkinci sütunda ise o rumuzlarla ilgili telefon numaraları yer alıyordu. Ve üçüncü sütunun yarısı el yazısıyla yazılmış isimlerle doluydu. Bunlar rumuzlarla eşleşen gerçek isimler olmalıydı. Kendiminkini bulana kadar numaralara hızla göz gezdirdim. Yanına gerçek isim yazılmış, son numara ve yanındaki rumuz sadece üç harften oluşuyordu: SKB.

SKB mi?

Bu neyin kısaltmasıydı ki? İsmimin baş harfleri KGM: Kathleen Grace Marino. Yanından bile geçmiyordu.

"Grant'le tanıştığını söylediğini biliyorum ama numaranı burada görünce yine de biraz şaşırdım. Ve neden SKB olarak kayıtlı? Bu ne anlama geliyor?"

Gözlerimi kâğıttan kaldıramadım. "Bilmiyorum," diye mırıldandım.

"Neyi bilmiyorsun? Neden bu harflerle kayıtlı olduğunu mu? Yoksa ölmeden önce neden onunla iletişim halinde olduğunu mu? Bay Stone sana bu oğlanlardan herhangi birini tanı-

yıp tanımadığını sordu ve sen de sanki onlar neredeyse birer yabancıymış gibi konuştun."

Başımı salladım ve kendimi anneme bakmaya zorladım. "Onunla... o ölmeden birkaç hafta önce kütüphanede tanıştım. Konuştuk. Benden numaramı istedi."

Annem sandalyesine yaslandı. "Onunla çıktın mı?"

Başımı sallayarak, "Hayır," diye cevapladım. Ve bu doğruydu. "Onunla yüz yüze sadece bir kez görüştüm, kütüphanede. Sadece mesajlaştık." Biraz bekledikten sonra sordum. "Telefonunu gördün mü? Mesajlarını okudun mu?"

Yanaklarım yanıyordu. Annem veya Bay Stone mesajları okursa yerin dibine geçerdim. Konuştuklarımızın kötü olması değildi bunun nedeni... Sadece onlar kişisel şeylerdi. Onunla konuşmak, olması gerektiğinden daha kolaydı.

"Hayır, henüz telefonunu görmedim. Bay Stone önce bunları inceleyip telefondaki kayıtlı kişilerle gerçek isimleri eşleştirmemi istedi. Bu liste üzerinde çalışırken *senin* numarana rastladığımda ne kadar şaşırdığımı bir düşün."

Koltuğa gömüldüm. "Affedersin. Sana söylemeliydim."

"Evet, söylemeliydin."

"Bu sorun olur mu? Yani Grant ölmeden önce onunla mesajlaşmış olmam, Stone'un başını derde sokar mı?"

"Hayır. Bunu engelleyemeyiz ve kurbanın senin bir arkadaşın olması kötü bir şey değil. Gerçi şaşırmamalıyım, telefonuna kayıtlı kişi sayısına bakacak olursak, kasabanın yarısıyla mesajlaşıyor veya konuşuyormuş anlaşılan."

Nedense bu yorum, içime oturdu.

"Grant'in vurulmasından önceki akşam partide olsaydın veya şimdi diğer dört oğlanla mesajlaşıyor, iletişim kuruyor veya takılıyor olsaydın, işte o zaman bu kötü olurdu. O partide değildin, öyle değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır."

"Ve o dört oğlanla mesajlaşmıyor veya takılmıyorsun, öyle değil mi?"

"Hayır. Kesinlikle hayır."

Annem gözlerini kısıp bana baktı. "Tüm bunlar senin için sorun oluyor mu? Grant arkadaşınsa belki de buna dahil olmamalısın."

Yutkundum. "Anne, sorun değil. Ben iyiyim. Yardımcı olabildiğim için mutluyum."

Annem beni dikkatle inceledi ve normal görünmeye çalıştım, sanki bu önemli bir şey değilmiş gibi ama içten içe mahvoluyordum. "Eğer bunun sana ağır geldiğini fark edersem Bay Stone'un sana ne kadar ihtiyacı olduğuna bakmam, seni anında bu davadan alırım."

Derin bir nefes alıp onaylarcasına başımı salladım.

Çıktıyı eline alınıp mırıldandı, "Bu dava ne pis bir şeye dönüşüyor."

• • •

Kendi kendime buraya geri gelmeyeceğimi söylemiştim. Ama Pat'in sözleri, içeri girip çıkan hafif bir rüzgâr gibi sürekli aklıma gelip duruyordu. *Neredeyse her akşam burada buluşuyorlar.*

Sokağın karşı tarafına park ettim, arabam terk edilmiş bir tırın arkasına gizlendi. Pat'in karavanının önündeki otopark doluydu ama diğer taraf boştu. Saate bakıp on dakika içinde ortada görünmezlerse gideceğim konusunda kendime söz verdim.

Başımı arabanın koltuk başlığına dayayıp River Burnu Oğlanları'nın davasını düşündüm. Zaman azalıyordu. Şu âna kadar onlar hakkında neredeyse hiçbir şey bulamamıştık. Ortada bir Remington vardı ama onun da üstünde Grant dahil olmak üzere herkesin parmak izi vardı. O silahı biri kullanmıştı ama içlerinden hiçbiri bu konuda konuşmuyordu. Oğlanların dördü de silah sesini duyduktan sonra Grant'e doğru koştuklarını kabul ediyorlardı. Hepsi farklı yönlerden gelmişlerdi ve tam olarak nerede avlandıkları sorulduğunda hepsi mülkün başka bir tarafını söylüyorlardı. Hepsi içki içmişti, içlerinden

bazıları ot da içmişti ama bu sadece onların *Hatırlamıyorum, memur bey* tavrına hizmet ediyordu. Adli tabibin raporu yarın öğleden sonra Bay Stone'da olurdu ve umarım bu rapor bize polisin neyi gözden kaçırdığını gösterirdi.

Altı dakika daha. Altı dakika içinde gelmezlerse çıkıp gidecektim.

Telefonumu karıştırdım ama Grant'ten gelen mesajlara bakmak yerine Shep'ten gelenleri açtım. Bana birkaç kez mesaj atmıştı, önce komik ve kibar görünüyordu ama sonra işler kötüye gitmişti. Hızlı bir şekilde.

SHEP: N'aber

BEN: girmeye çalıştığım üniversitenin bursu için hangi fotoğrafları göndereceğimi düşünüyorum

SHEP: Neyle ilgili fotoğraflar

BEN: Sıradan insanlar ama onları sıradan göstermemeye çalışıyorum

SHEP: Benim harika bir gözüm vardır. Bana fotoğrafları gönder ben de sana hangisinin en iyisi olduğunu söyleyeyim

BEN: Gerçekten çektiğim fotoğrafları mı görmek istiyorsun

SHEP: Şey aslında senin fotoğraflarını görmeyi tercih ederim

BEN: Benim mi?

SHEP: Evet senin. Şu an nasıl göründüğünü göster bana.

SHEP: Ama önce üstündekini çıkar.

BEN: İşte şimdi pisleşiyorsun

SHEP: Kimseye göstermeyeceğim. Söz.

BEN: İğrençsin.

SHEP: Sadece bir fotoğraf. Abartılacak bir şey yok.

Ve işte ben de o zaman elimle hareket çekip bunun fotoğrafını ona yolladım ve benden alacağı tek fotoğrafın bu olduğunu söyledim.

Neyse ki gülücük işaretinin dışında başka bir mesaj atmadı bundan sonra.

O mesajları ilk aldığım zamanki kadar sinirlenerek telefonu arabanın koltuğuna fırlattım.

Bir dakika daha bekledim. Pes etmeye hazır halde arabayı çalıştırdığım sırada siyah bir Tahoe otoparka yanaştı. Arabanın önü, caddeye dönük olana kadar Logan dar bir çember çizdi. Beni görmemesini umarak koltuğuma gömüldüm. Sürücü penceresinden hafif bir duman süzülüyordu.

Birkaç saniye sonra Henry geldi, arabadan inmeden konuşabilmek için Range Rover'ını Logan arabasının yanına yanaştırdı.

Saate baktım. Altıyı on geçiyordu. Dün akşam altı buçuk gibi buradaydım ve onlar çoktan konuşmaya dalmışlardı. Yolcu koltuğundaki fotoğraf makinesini alıp birkaç kare çektim.

Diğer oğlanların gelmelerini beklerken zaman geçmek bilmedi. Logan ve Henry rahat görünüyorlardı, arkalarına yaslanmış, açık pencerelerinden konuşuyorlardı. Logan çoktan bir sigarayı pencereden atıp diğerine başlamıştı. Altı dakika sonra gümüş rengi bir BMW, Logan'ın Tahoe'sunun yanına yanaştı. John Michael. Ve sonra yükseltilmiş, üstü açık, kırmızı bir cip göründü. Shep.

Çetenin tamamı buradaydı.

Shep cipini kenara çekti, sonra hepsi araçlarından indiler ve bir önceki akşam olduğu gibi dar bir çember oluşturdular. Güneş ufukta batıyordu dolayısıyla fotoğraf makinesini düşük ışığa göre ayarladım. Zum yaptım ve fotoğraf çekmeye başladım.

Tanrım, keşke ne konuştuklarını duyabilseydim.

Logan'ın iyi bir fotoğrafını yakaladım ve boynundan aşağı doğru inen ve neredeyse yeni bir yara gibi duran, uzun ince kırmızı bir iz fark ettim.

Bu nasıl olmuştu ki?

Ve sonra John Michael'a geçtim. Gözlerinin altında belirgin, koyu halkalar ve torbalar oluşmuştu. Bu çocuğun rahat uyumadığı belliydi.

Birkaç dakika içinde itişip kakışma başladı. Shep, Henry'yi öyle sert itti ki Henry, John Michael'ın arabasının arka tarafına çarptı. Herkesin kareye sığdığından emin olmak için zumdan çıktım. Henry, Shep'in üstüne atladı ve birbirlerine girdiler. Logan, Henry'yi tuttu ve John Michael da Henry'yle ikisi ayrılana kadar Shep'i çekiştirdi.

Shep sanki kontrolü sağlamak için güç topluyormuş gibi sabit durdu. Ama Henry'nin beden dili daha farklıydı. O gömleğini düzeltirken sakin görünüyordu ve Shep'e alaycı bir şekilde sırıtıyordu.

Henry, Shep'e yaklaşıp Shep'in tekrar ona girişmesine neden olan bir şey söyledi ama Logan araya girip onu durdurdu. Logan, Henry'yi korudu. Son bir itişmeyle birlikte Logan ve Henry araçlarına bindiler ve tozu dumana katarak otoparktan çıktılar. John Michael, elini Shep'in omzuna koydu ve başını eğip ona yaklaştı ve Shep'in başını sallamasına neden olan bir şey söyledi. John Michael onunla konuştukça Shep'in gerginliğinin azaldığını neredeyse gözlerimle gördüm. John Michael cebinden bir şey çıkardı. Makineyi buna odakladım ve bunun ot olduğunu anladım. Shep'e ikram etti ama o hayır anlamında başını salladı. Orada dikilip birkaç dakika konuştuktan sonra ikisi de kendi araçlarına yöneldiler. John Michael arabasını Shep'in cipine yaklaştırıp onu güldürecek bir şey söyledi ve sonra otoparktan çıktı. Ama Shep oradan ayrılmadı. Elleriyle direksiyonun üst kısmını kavramıştı ve objektiften bakınca parmağının eklem yerlerinde neredeyse iyileşmiş olan birkaç kesik olduğunu fark ettim. Ve eğer dudak okuma becerilerim beni yanıltmadıysa birkaç küfür savurup başını öne eğdi.

Bu açıdan profilini net bir şekilde görüyordum. Zum yaptım ve orada, o cipte onun yanında oturuyor gibi oldum. Koyu saçları önüne düşüyordu ve gözlerini net bir şekilde çekmek iste-

diğimden gözlerine giren saçlarını parmaklarımla düzeltmeye can attım. Fotoğraf makinesindeki örtücünün çıkardığı tık sesi arabamın içini doldurdu ve Shep'in yüzündeki umutsuzluğu yakalamış olmak için dua ettim.

Son derece keyifsiz görünüyordu. Bozguna uğramış gibiydi.

Ben kendimi ne kadar kötü hissediyorsam o da o kadar kötü görünüyordu. Derinlerde bir yerde ona el uzatıp onu avutma konusunda güçlü bir arzu duydum. Ve bu objektiften bakınca bunu yapabilecek kadar ona yakınmışım gibi geldi. Ama sonra mesajlarını hatırladım ve bunun yerine suratına bir tane patlatmak istedim.

Shep başını yavaşça döndürdü. Bu hareketinden büyülenip öylece kalakaldım ve sonra onun doğrudan bana baktığını fark ettim. Hızla makineyi indirip oturduğum koltukta büzüldüm.

Beni gördü mü? Kalbim deli gibi atıyordu ve damarlarıma pompalanan kanı hissedebiliyordum.

Ne kadar süre oturduğum yerde o şekilde kaldığımı bilmiyorum ama sonunda başımı kaldırdığımda Shep gitmişti.

LOGAN MCCULLAR'IN 5 EKİM'DE DEDEKTİF ROSS TARAFINDAN YAPILAN SORGUSUNUN YAZILI DÖKÜMÜ, KATE MARINO'NUN BEDEN DİLİ YORUMUYLA BİRLİKTE

DEDEKTİF ROSS: Dün gece bir kutlamadan biraz daha fazlasıydı ha? Kenardan güzelce çevirdiğin bir iş var, öyle değil mi?

LOGAN: Neden bahsettiğiniz konusunda hiçbir fikrim yok.

KATE: Logan sandalyesinin ucunda oturuyor. Omuzları içe dönük, kambur duruyor.

DEDEKTİF ROSS: Dün gece LSU, A&M'i yendikten sonra ne kadar para kaldırdın?

KATE: Dedektife bakarken Logan'ın gözleri yuvalarından fırlıyor.

LOGAN: Neden bahsettiğiniz konusunda hiçbir fikrim olmadığını söyledim.

DEDEKTİF ROSS: Küçük bir kuş bana River Burnu'nda dönen tek şeyin şımarık çocukların içki içip takılması olmadığını söyledi. Bu ölçekte bir bahis operasyonu yürütüyorsan mutlaka birileri burada neler döndüğünü merak eder.

LOGAN: "Küçük kuşunuz" kim bilmiyorum ama bunlar saçmalık.

KATE: Başparmağını çekiştiriyor, dedektife bakmıyor.

DEDEKTİF ROSS: Boynunu nasıl kestiğini bana söylemek ister misin?

LOGAN: Tıraş olurken kestim.

KATE: Eli boynuna gidiyor. İnce bir çizik, sol kulağının alt kısmından boğazının ortasına uzanıyor, tıraş kesiğine benzemiyor.

DEDEKTİF ROSS: Çok komiksin. Pekâlâ, dün akşamdan söz edelim. Herkes güzel vakit geçiriyor. Eğleniyorlar, senin şu futbol maçını kazanma konusunda mutlular. Grup içinde herhangi bir sorun var mıydı?

KATE: Başını yana yatırıyor. Hafiften sırıtıyor.

DEDEKTİF ROSS: Sessizliğini evet olarak alıyorum.

LOGAN: İstediğiniz şekilde alabilirsiniz.

DEDEKTİF ROSS: Bir kavga oldu. Tartışma yaşandığına dair izler bulduk. Kırık masa, kırık cam. Ve zavallı Grant'in üstünde kurşun yarasıyla hiç ilgisi olmayan oldukça kötü izler vardı.

KATE: Bu sessizlik tuhaf.

DEDEKTİF ROSS: Bana Grant'in kimle kavga ettiğini söyle.

LOGAN: Neyden bahsettiğiniz konusunda bir fikrim yok.

KATE: Yere bakıyor. Elleri kucağında birbirine kenetlenmiş halde.

DEDEKTİF ROSS: Elbette var. Her zaman öne çıkan bir çocuk vardır. Lider. Planları yapan veya diğerlerinin ne yapacağına karar veren. Remington'ı kimin kullandığını bize söylememenize karar vermiş olan.

LOGAN: Bir lider yok.

DEDEKTİF ROSS: Arkadaşlarını korumaya çalıştığını biliyorum ama sadece kendine zarar veriyorsun. Kararları kim veriyor? Çünkü o kişinin sen olmadığını biliyorum.

KATE: Logan'ın gözleri kısılıyor. Öfkelenmiş görünüyor. Hakarete uğramış.

LOGAN: Dostum, sen neden bahsettiğini bilmiyorsun bile.

DEDEKTİF ROSS: Söz dinleyip sadece sana söyleneni yapıyorsun, öyle değil mi? Oğlanlardan hangisi sana buraya gelip aptala yatmanı söyledi? Çünkü bu sabah kimin o Remington'la ateş açıp Grant Perkins'in göğsünde bir delik açtığını bilmemene imkân yok.

KATE: Logan memura dik dik bakıyor.

DEDEKTİF ROSS: Senin yapmadığını söyledin, peki kimdi öyleyse?

LOGAN: Bilmiyorum.

DEDEKTİF ROSS: Doğruyu söylersen olacaklardan mı korkuyorsun? Belki de arkadaşların kenardan yaptığın bu işi biliyorlardır. Belki sen

onları ele verirsen onlar da sana aynısını yapacaklardır. Kendi kıçını kurtarmak için mi susuyorsun?

KATE. Oturduğu yerde kımıldanıyor. Elleriyle yüzünü ovalıyor. Yüzündeki sıkıntı gitmiş durumda.

KİMLİĞİ BELİRSİZ SES: Anne babalar dışarıda. Soruşturma avukatsız devam edemez.

DEDEKTİF ROSS: Logan, on sekiz yaşındasın. Bu ne kadar sürecek? Benimle konuşmaktan korkuyor musun? Aynı arkadaşlarından korktuğun gibi?

LOGAN: Avukat istiyorum.

7

26 EYLÜL, 22:03

GRANT: Marshall kızları cuma akşamları nerede takılırlar?

KATE: Arkadaşın geleceğin moda tasarımcısıysa kendini Dallas'ta SAATLERCE kumaş bakarken bulursun. Niye ki?

GRANT: Hadi be. Seninle karşılaşabilmeyi umuyordum.

KATE: Bu benim de hoşuma giderdi. Hem de çok.

Rhino Kafe'nin kapısını itip açtığımda, kapının üstündeki çanlar çaldı ve birkaç kişi girişe doğru döndü. Kahvenin leziz aroması havada süzülüyordu ve arkada bağımsız bir rock radyosu çalıyordu.

Mutlu olduğum yerdeydim.

Odayı tarayınca Reagan'ın her zamanki yerimizde oturduğunu fark ettim ama sipariş vermek için önce kasaya uğradım. Yıllardır çarşamba akşamlarımızı burada geçirdiğimizden "Her zamankinden alayım," demek istedim ama barista bana kim ol-

duğum konusunda hiçbir fikri yokmuş gibi bakarsa bu felaket olabilirdi.

Kadın her zamanki gülümsemesiyle, "Size ne verebilirim?" diye sordu.

"Büyük boy *chai*, lütfen."

Üstünden dumanlar tüten bardaktaki harika içeceğimi, kalenin arka köşesine taşıdım ve Reagan'ın tünediği sandalyenin yanındaki büyük, kabarık kanepeye kendimi bıraktım. Reagan tamamen eskiz defterine dalmış durumdaydı ve ben bacağına dokunduğumda havaya sıçradı.

"Kahretsin! Ödümü patlattın," dedi.

Parlak desenli taytını fark ettiğimde güldüm. Reagan'ın daha önce tayt giydiğini hiç görmemiştim. "Altındaki seksiymiş."

Bacaklarını esnetti. "Bunlar benim yeni yoga kıyafetlerim. Nefes Yoga Merkezi'nde mum meditasyonundan çıktım. Herkes gibi siyah giyineceğimi düşünmemiştin, öyle değil mi?"

"Hayır. Tanrı korusun, sonra öne çıkamazsın falan." Defterine göz atıp sanatsal yeteneği karşısında mest oldum. İlk bakışta göbeği açık tişört ve kloş kısa etek olmak üzere iki parça olarak tasarladığı bir kıyafet gibi duruyordu ama bu bir göz yanılsamasıydı. Dallı budaklı dantel tasarım, boğazı ve omuzları örtüyordu ve bir şekilde bu hem seksi hem de eğlenceli bir hava yaratıyordu.

"Aman Tanrım, Reagan. Bunu dikip okulun Kış Balosu'nda giymelisin."

Reagan yüzünü buruşturdu; o kesinlikle kendisinin en acımasız eleştirmeniydi. "Öyle mi dersin?"

"Kesinlikle. Josh neye uğradığını şaşıracak."

Reagan gözlerini devirdi. "Muhtemelen bana teklif etmeyecek bile."

Kolunu dürttüm. "Hiç de bile. Kesinlikle teklif edecek. Ve seni bu kıyafetin içinde gördüğü zaman gözleri yuvalarından fırlayacak."

"Kimin gözleri yuvalarından fırlıyor?" diye sordu Alexis, Mignon'la karşımızdaki sandalyelere otururken.

"Josh'un. Reagan'ı onun Kış Balosu için tasarladığı elbisenin içinde gördüğünde," diye cevapladım.

Mignon güldü. "Bunun için Josh'un önce Reagan'a çıkma teklifi edecek cesareti toplaması gerekiyor."

Reagan oturduğu yerde kendini arkaya bıraktı. "Bak, gördün mü? Cidden bu çocuk beni delirtiyor."

"Onu tutan ne ki? Yani ne zaman fırsatını bulsa senin yanında," dedi Alexis.

"Reagan'ın onu vurmasından korkuyor," dedim. "Onu izleyip duruyorum ve çocuk belli ki tırsıyor."

Mignon güldü ve Alexis, "Onu çok uzun süre arkadaş yerine koydun," dedi.

Reagan gözlerini devirdi. "Önce arkadaştık zaten. Ondan hoşlandığımı belli etmek için başka ne yapabilirim bilmiyorum. Belki de ben ona çıkma teklifi etmek zorunda kalırım."

"Bana elbiseyi göster," dedi Mignon.

Reagan eskiz defterini yukarı kaldırdı ve kızların ikisi de çizime övgüler yağdırmaya başladı ama benim gözlerim o sırada kasaya kaydı.

Ya da daha çok kasada kimin olduğuna. İki kız sipariş veriyordu ve kızlardan birisi Kürek Mücadelesi maçından sonra Grant'le birlikte sahadan ayrılan kızdı. Grant'in kolunu beline doladığı kızdı. Onun yerinde ben olmalıydım diye düşündüğüm kızdı.

"Kime bakıyorsun?" diye sordu Reagan.

Mignon ve Alexis bakmak için döndüler ve sonra Mignon fırlayıp kasaya koştu.

"Onları tanıyor mu?" diye sordum, hissettiğim korkunun sesime yansımadığını umarak.

"Öyle görünüyor," dedi Alexis.

Ben daha başka bir cümle kuramadan Mignon onları bizim olduğumuz yere sürükledi. Aman Tanrım bizimle oturacaklardı.

"Millet, bu Rebecca Meyers ve arkadaşı Lindsey. Küçükken Rebecca'yla birlikte futbol turnuvasında oynamıştık," dedi Mignon ve ardından tek tek bizi gösterip isimlerimizi söyledi.

İki kız da merhaba deyip kanepede yanıma oturdu. Grant'in yanındaki kız; Lindsey benden sadece birkaç santim uzaktaydı ve ben nefes almakta güçlük çekiyordum.

Rebecca öne eğilip sehpanın üstünde duran Reagan'ın eskiz defterine baktı. "Bu harika!" Başını kaldırıp sordu, "Bunu içinizden biri mi yaptı yoksa?"

Reagan hafifçe elini kaldırıp salladı. "Ben yaptım. Üstünde çalıştığım bir tasarım."

Lindsey çizime göz attı. "Sadece tasarlıyor musun yoksa onların dikimini de mi sen yapıyorsun?"

"Her şeyini o yapıyor," dedi Mignon. "Fikrinden dikimine kadar."

Rebecca arkasına yaslandı. "Bu bayağı iyi. Bu kıyafetleri satıyor musun?"

Reagan başını salladı. "Keşke. Bu adliyede çalışmaktan bin kat daha iyi olurdu."

"Hadi ama," dedi Alexis. "Senin işini, her gün okuldan sonra Bradford üçüzlerine bakmaya yeğlerim. Küçük canavarlar, akşam altıya kadar hâlâ hayatta oldukları için anne babaları kendilerini şanslı saymalı."

Mignon hafifçe bacağına vurdu. "Bunu iyi bir doğum kontrol yöntemi olarak düşün."

Hepimiz güldük ve Lindsey'nin yanında oturmaktan duyduğum gerginlik biraz olsun azaldı.

"Adliye sarayında mı çalışıyorsun?" diye sordu Rebecca, Reagan'a. "Bu kulağa güzel geliyor."

"Benim çalıştığım yer felaket. Bütün gün tek yaptığım şey dosyalamak. Kate'in olduğu yerde biraz daha fazla aksiyon var. O, River Burnu davasını alan savcı için çalışıyor."

Ben korkudan iki büklüm oldum ve Lindsey'nin de kahvesi genzine kaçtı. Reagan'ın, Grant'in vurulmadan önceki akşam maçta Lindsey'le takıldığına dair hiçbir fikri yoktu. Lindsey'nin yüzü kızardı, ya kahvesi boğazına kaçtığından ya da Grant'in

davasının konuşulmasından. Hafifçe bana arkasını döndü, bana doğru bakmaktan kaçınıyordu.

"Aman Tanrım," dedi Rebecca, Lindsey'nin diğer tarafında oturan beni görebilmek için öne eğilerek. "Bize neler olduğunu anlatabilir misin? Şu an St. Bart's'ta herkesin konuştuğu tek şey bu."

Lindsey başını öne eğip kollarını önünde kavuşturdu. Grant'ten bahsetmekten benim kadar rahatsızdı.

Omuz silkip cevap verdim. "Pek değil. Şu an her şeyi inceliyoruz. Anlatılacak bir şey yok."

Lindsey dudağını ısırdı ve derin bir iç çekip hızlı bir şekilde nefesini bıraktı. Rebecca ona bakıp bir çeşit sessiz bir mesaj gönderdi ve Lindsey başını öne arkaya yavaşça salladı.

Onların ne kadar tuhaf davrandıklarını tek fark eden bendim sanki.

"Bu çok üzücü. Arkadaşları kendilerini korkunç hissediyor olmalılar," dedi Alexis. "Yanlışlıkla sizlerden birini incittiğimi hayal edemiyorum."

"Aynen," dedi Rebecca. "Hepsi birbirine çok yakındı. Bu onları çok sarsmış olmalı."

Lindsey kanepeden fırladı. "Hemen geliyorum. Tuvalete gitmem lazım." Ve sonra yan koridorda kayboldu.

"O iyi mi?" diye sordu Mignon.

Rebecca başını yana yatırıp tek omzunu silkti. "Evet, iyi. Hepsiyle çok iyi arkadaştık. Bütün okul için zor."

İyi arkadaşlardı. Ya onları gördüğümde olayı tamamen yanlış anladıysam? Ya düşündüğüm şey değilse?

Ya asılsız bir kıskançlık yüzünden Grant'le birlikte olmak için son fırsatımı kaçırdıysam?

Her ne kadar halihazırda hissettiğimden daha kötü hissetmenin mümkün olduğunu düşünmemiş olsam da bu konuda yanılıyordum.

• • •

Neredeyse bir gün sonra hâlâ kendimi kötü hissediyordum. Ve de aptal. Kendimi üzgün ve aptal hissediyordum. Reagan'la dinlenme odasında, mesaimiz başlamadan hızlı bir öğle yemeği yerken Camille başını uzattı. Yüzündeki ifadeden elinde iyi bir dedikodu olduğunu anladım.

Reagan karşımızdaki koltuğa ayağıyla vurup, "Otur ve dökül bakalım," dedi.

"İkiniz bana bilgi borçlusunuz," dedi Camille sandalyeye külçe gibi otururken.

"Sizden güzel bir şey duyana kadar anlatmıyorum."

Reagan'la bakıştık.

"Pekâlâ," dedi Reagan. "Grant'in babası dün öğleden sonra Morrison'ın ofisine geldi. Kendi araştırma ekibini kurmuş. Bizim bir grup aptal olduğumuzu düşünüyor ve hiçbirimize güvenmiyor. Her şeyin kopyasını istiyor ve ayrıca kendi adamlarının da kanıtları incelemesini talep ediyor."

Ağzımın açık kaldığına şüphe yoktu. "Gerçekten mi?" diye sordum ve ardından yanımdaki Reagan'ı dürtükledim. "Ve ben bunu şimdi duyuyorum."

Omuz silkti. "Bu hafta her akşam benden önce buradan sıvışmasaydın sana söylemiş olurdum. Bana nereye gittiğini söylemek ister misin?" Reagan bana dik dik baktı.

Haklıydı.

Camille elini ikimizin önünde sallayıp dikkatleri üzerine çekti. "Peki, Morrison ne söyledi?"

"Ne diyeceğini bilmiyor. Hiç böyle bir davamız olmamıştı, dolayısıyla kervan yolda düzülüyor. Ona birkaç gün vermesini, bir yolunu bulacağını söyledi."

Bu dava gerçekten savcıya gitmeliydi. Büyük jüriyi bu kadar hızlı bir şekilde ayarlayabilmemizin nedeni, burada çok az şeyin olmasıydı. Dışarıdan uzman getirdiği için Bay Perkins'i suçlayamazdım.

"Şimdi sıra sende, Camille. Ve seninki esaslı bir şey olsa iyi olur," dedim.

Camille sandalyesinde hafifçe doğruldu. "River Burnu babaları bu sabah Gaines ile buluştu. Dördü de. Ve onlar ofisten çıkarken bir grup protestocu ortaya çıktı... hani şu sokağın alt tarafında, binanın önünde nöbet tutanlar var ya?"

Reagan'la başımızı salladık. Adliye binasından çıkışımızda her gün onların yanından geçmek zorunda kalıyorduk.

"Bay Torres'i içeri girerken fark etmiş olmalılar çünkü çıktığında onu bekliyorlardı."

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü o binadaki işi onun inşaat şirketi yapıyor. Ve protestocular onu bu iş için belde yönetiminden gerekenden çok fazla ücret almakla, Gaines'i de bu konuda bir şey yapmamakla suçluyorlar."

"Peki, ne oldu?" diye sordu Reagan.

"Bay Forres buradan hızla kaçtı ve Gaines de ofisine saklandı. Morrison protestocuları buradan sepetlemek zorunda kaldı."

Her ne kadar bölge savcısı Gaines olsa da, aslında burayı idare eden Morrison'dı. O kadın, bu işletmenin belkemiğiydi ve burayı demir yumrukla yönetiyordu.

Tiksintiyle iç çekmeme engel olamadım. "Bu tam da Gaines'in yapacağı bir şey; arkadaşlarından birini sorumlu tutmaktansa bu şehrin iflas etmesine müsaade etmek."

Reagan huzursuz bir şekilde kımıldandı. "Gerçekte hikâyenin tamamını bilmiyoruz."

Reagan Gaines'le evlilik yoluyla akraba olmak gibi alengirli bir pozisyondaydı. Burada ne olduğunu görüyordu ama ailesine de sadıktı, bu yüzden de Gaines'i hiçbir zaman açıkça eleştirmiyordu. Ben de onun yanındayken genelde Gaines hakkında tek kelime etmezdim ama durum o kadar kötüleşmişti ki dayanamadım.

Önceden öğle yemeğimin içinde olduğu kese kâğıdını buruşturup çöp tenekesine attım.

"Ben gidiyorum," dedim. Camille güle güle anlamında el salladı ama Reagan sadece başını sallamakla yetindi.

Bir önceki gece doğru düzgün uyumadığımdan yorgun bir halde, ağır ağır merdivenleri çıktım. Grant'i ve onun sarı dalgalı saçlarını, şeytani gülümsemesini görmüştüm rüyamda. Kolunu Lindsey'e dolamış halde sahadan ayrılıyordu ama üstünde o akşam giydiği futbol forması yerine video röportajlarında diğer oğlanların giydikleri kamuflaj kıyafetlerinden vardı. Ve sonra tökezleyip geriye doğru düştü, kurşun ceketini yırtmış göğsünü delmişti. Lindsey yere çömelmiş, onun başında ağlıyordu.

Üstüme bir titreme geldi ve gözümün önüne gelen görüntülerden kurtulmak için başımı hızla salladım.

Öğle yemeği yiyebilsin diye annemin nöbetini devraldım ve Bay Stone'un ofisine yöneldim.

Bay Stone kulağında kulaklıkla masasında tavuk salatalı sandviç yiyordu. Annemin onun için bir şeyler okuduğu kayıtları mı yoksa benim sorgulama videolarıyla ilgili yaptığım kayıtları mı dinliyor diye merak ettim.

Masasına yaklaştığımda Bay Stone kulaklıklarını çıkardı ve ses çaların durdurma düğmesine bastı.

"Ben geldim. Yapmam gereken bir şey var mı?" diye sordum.

Bay Stone daha cevap vermeden kapı çalındı. Kısa bir adam kelleşmekte olan başını Bay Stone'un ofisinden içeri uzattı.

"Evet?" dedi Bay Stone.

Adamın elinde kalın bir dosya tutuyordu. "Adli tabibin River Burnu davasıyla ilgili raporu geldi."

Bay Stone başıyla, adama dosyayı masanın üstüne bırakmasını işaret etti ve adam odadan çıkmadan önce ona teşekkür etti. River Burnu babalarının bu yüzden Gaines'in ofisinde olduklarını düşünmeden edemedim. Bunun bir kopyasının halihazırda onlarda olduğuna bahse girerdim.

Bay Stone raporu, omuz çantasına tıkıştırdı ve sandviçinin geri kalanını çöpe attı. "Lanet olsun. Bu raporu River Burnu'na gitmek için yola çıkmadan önce almayı umuyordum. Annen arabayı kullanırken ben de özeti okumaya çalışacağım."

"Neden River Burnu'na gidiyorsunuz?"

"Olay yerine bir ziyaret ayarladım. O sabah orada neler olduğunu anlamam lazım."

Bay Stone odanın öteki tarafını zar zor görebiliyordu. Ormanda ne görebilirdi ki?

Bay Stone masasının üstünde bir şey arıyormuş ve bu konuda pek de başarılı değilmiş gibi görünüyordu.

"Ne düşündüğünü biliyorum ama bana yardım etmek için annen orada olacak," dedi.

Bunu teklif etmek üzere olduğuma inanamıyordum çünkü bu, dünyada yapmak istediğim en son şeydi, orası olmak istediğim en son yerdi.

"Benim gelmemi ister misiniz? Fotoğraf makinemi getirip her şeyin fotoğrafını çekebilirim."

Bay Stone durdu ve bana bakabilmek için başını yana doğru çevirdi.

"Orası olay yeri. Senin tanıdığın bir oğlan orada öldürüldü. Buna hazırlıklı olduğuna emin misin?" diye sordu.

Yutkundum ve "Evet," dedim.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre orada gergin bir sessizlik içinde durduk ve sonunda Bay Stone, "Fotoğraf makinen yanında mı?" diye sordu.

"Her zaman."

"Çantanı al."

Eşyalarımı toparladım ve Stone planlardaki değişikliği anneme aktarırken ben de Reagan'a hızlıca kısa bir mesaj attım.

Stone'la River Burnu'na gidiyorum.
Ve kafayı yemek üzereyim.

Kafayı yemek aslında hafif kalırdı çünkü Grant'in öldüğü yeri görmeyi kaldırabileceğimden emin değildim, her ne kadar bu konuda söz vermiş olsam da.

REAGAN: Oraya mı gidiyorsun?
Öldüğü yeri mi göreceksin?

BEN: EVEEEEEET! Bunu yapabileceğimden emin değilim

REAGAN: Kusup bayılayım falan deme.
İşin bitince beni ara.

Telefonumu çantama attım ve birkaç derin nefes aldıktan sonra Stone'un peşinden, çalışan otoparkına gittim.

Stone anahtarları bana verince arabayı çalıştırdım.

"Oraya nasıl gidileceğini biliyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet, efendim. Sanırım." Haber programlarında neredeyse yapılan her haberde River Burnu haritaları vardı. Artık oraya nasıl gidileceğini herkes biliyordu.

Stone koltuğuna yerleşti ve ona az önce getirilen raporu çıkardı. Yazının küçük olduğunu ve bunu tek başına okumasının mümkün olmadığını ilk bakışta gördüm. Tam ben geri vitese takacakken raporu bana uzattı.

"Gitmeden önce bana üstteki özet sayfasını oku, lütfen."

Sesinin bu kadar acıklı çıkmasından nefret ediyordum.

"Tamam," diye cevapladım.

Raporda pek çok teknik jargon, telaffuz edemediğim bir sürü kelime vardı ama bitirdiğim zaman Stone'un yüzünde bir gülümseme belirmeye başladı.

"Pekâlâ, size az önce okuduğum şeyi bana tercüme etmek zorundasınız çünkü ne söylediğim konusunda hiçbir fikrim yok."

Bay Stone hızla yumruklarını havaya savurdu. Onu daha önce bu kadar heyecanlı görmediğimden emindim. "Anlatmaktan daha iyisini yapabilirim, oraya vardığımızda sana bunu gösterebilirim."

Yolun geri kalanını konuşmadan geçirdik ve Stone'un gözleri kapalı olduğu için şükrettim. Ellerim titriyordu ve alnımda ince bir ter tabakası birikiyordu. Stone'a yardım edebilmek için elimden ne gelirse yapmak istiyordum ama bu öğleden sonra-

yı nasıl atlatacağımı bilmiyordum. Ve o raporda her ne varsa Stone'un neredeyse mutluluktan başını döndürmüştü. Fazla umutlanmamak için çok çaba sarf ettim ama bu davayı aldığımızdan beri ilk kez kendimi bir parça umutlu hissettim.

Ne beklemiştim bilmiyorum ama River Burnu kapısından girerken tüm o arabaları görünce şaşırdım.

"Bu insanlar da kim?" diye sordum.

Kenara park ettim ve Bay Stone eşyalarını toplarken onu bekledim.

"Mesele şu," dedi Bay Stone. "Biz burada olabiliriz ama diğer herkes de öyle. Ben bu ziyareti ayarladığımda Bay ve Bayan Forres, burası onların mülkü olduğundan burada bulunmak konusunda ısrar ettiler. Sanırım Bay Moore ve Bay McCullar gibi Carlislelar da burada olacak; hatta oğlanlar bile burada olmak için okuldan alındılar. Ayrıca savunmanın yasal ekibi de burada, bulduğumuz hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorlar. Grant Perkins'in babası da burada olmayı talep etti dolayısıyla herhangi bir sorun çıkması ihtimaline karşılık görevli bir polisin burada olmasını sağladım. Dedektif Pierce da bize yardımcı olmak ve etrafı göstermek için burada olacak."

River Burnu Oğlanları buradaydı. Belki de buraya gelmeye gönüllü olmak o kadar da iyi bir fikir değildi. Arabadan çıkarken yutkundum. "Polisin herkesin bu şekilde burada olmasına izin verdiğini bilmiyordum."

Bay Stone homurdandı. "Artık burası kapalı bir olay yeri değil. Tüm adli kanıtlar toplandı dolayısıyla bir şeyi mahvedemezler."

Özel araba yolundan kulübeye doğru yavaşça yürüdük. Gerçi bu bir kulübe değildi. Malikane-kulübeydi. Mekân, kaba ahşaptan yapılmıştı ve en az iki kat yüksekliğindeydi, her cephesinde kocaman cam pencereler vardı.

Solda, çoğu bölümlerinin açık olduğu ve yükseltilmiş kamyonetlerden kayak teknelerine kadar her türlü arazi aracını gözler önüne seren ayrı bir garaj vardı. Bir sporcu için burası kesinlikle cennetti.

Kalabalık bir erkek grubu, arka verandada toplanmış bizi bekliyordu. Sanki bir çeşit kalkanmış gibi fotoğraf makinemi önümde tutuyordum. Sonra evin içindeki bir grup insanı fark ettim. Dört kişi, bizi büyük pencerelerden izliyordu.

River Burnu Oğlanları.

Yavaşça nefes alıp verdim.

Bay Stone koluma elini koyup beni durdurdu. "Bildiğin gibi bu benim için zor olacak. Her şeyin fotoğrafını çek. Her şeyi fark et. Benimle birlikte annen yerine senin gelmen muhtemelen daha iyi oldu. Sana güveniyorum."

Bana güveniyordu.

Duruşumu dikleştirdim ve fotoğraf makinemi kendime doğru yaklaştırdım. Bunu yapabilirdim.

"Hepsi bize bakıyor," diye fısıldadım Bay Stone'a.

"Forres ve diğerleri bizi korkutmaya, acele ettirmeye, burada olduğumuz için kendimizi kötü hissettirmeye çalışacaklar ama biz onlara aldırmayacağız. Yasal olarak burada olmaya hakkımız var. İhtiyacımız olduğu kadar kalabiliriz. Nereye istersek oraya bakabiliriz, fotoğraf çekebiliriz, ölçüm alabiliriz, ne istersek yapabiliriz," diye cevapladı göz kırparak.

Arka verandaya vardığımızda herkes kendini tanıttı ve bölünmeyi fark etmek zor değildi: Bay Perkins ve onun takımı bir taraftaydı, River Burnu babaları ve savunma avukatları da öteki tarafta. Bütün bunlar olmadan önce bu beş adamın en yakın arkadaşlar olduğunu düşünmek tuhaftı.

Bay Stone evrak çantasını taş bir masanın üstüne koydu ve bazı evraklar çıkardı. "Pekâlâ, öncelikle Grant'in bulunduğu noktayı görmek istiyoruz." Gözlerim Bay Perkins'e kaydı ve onun irkildiğini fark ettim, yüzündeki acı hâlâ tazeydi. Polis bize onu izlememizi işaret etti ve yassı taş verandadan çıkıp ormana yöneldik. Herkes hemen arkamızdan geldi ama neyse ki oğlanlar evin içinde kaldılar.

Fotoğraf makinemi yüzüme doğru kaldırıp fotoğraf çekmeye başladım. Burası kesinlikle çok güzeldi. Kocaman ağaçlar,

araziyi kaplamışlardı ama dalları çıplak olduğundan güneş ışınları aralardan süzülüp etrafı sarıyordu. Zemin her basışımızda çıtırdayan yapraklarla kaplıydı. Yaprakların çoğu kuruydu ama bazıları hâlâ parlak turuncu ve sarı renklerini koruyorlardı.

Sonunda durduğumuzda eve ne kadar yakın olduğumuza şaşırdım. Yerde, toprağa konulup kabataslak bir beden şeklini oluşturan küçük turuncu bayraklar vardı ve Grant'in öldüğü yere geldiğimizi anlamıştım.

Çenemin gergin olduğunu hissettim ve yutkunmakta zorlandım. Gözyaşlarını engellemek için gözlerimi kırpıştırdım ve derin bir nefes alıp kendimi kontrol edebilmeyi umdum. Kendimi tutabilirdim. Bunu Grant için yapabilirdim.

Durumu kötüleştiren şey ise Bay Perkins'i görmek oldu. Ağlamaya başladı ve destek almak için yakındaki bir ağaca yaslandı. O anda onun yanında dikilip ona sarılmaktan ve onun gibi rahatça ağlayabilmekten başka bir şey istemiyordum gerçekten. Diğerleri sessiz ve mesafeliydi. Bay Perkins'in duygularını göstermesinden rahatsızlardı.

"Kate, lütfen fotoğraf çekmeye başla. Şu zeminin fotoğraflarını istiyorum," dedi Bay Stone ve bayrakları gösterdi. "Ve her yönden birer kare."

Bay Stone kalabalığa döndü. "Asistanım size doğru döndüğünde rahat fotoğraf çekebilmesi için lütfen önünden çekilin."

İnsanlar başlarını salladı ve ben çalışmaya koyuldum. Neyse ki elimdeki işe odaklanmak Bay Perkins'ten yayılan bütün umutsuzluğu zihnimden uzaklaştırmama yardımcı olacaktı.

"Bu bölgede hiç fotokapan yok mu?" diye sordu Bay Stone.

Bütün River Burnu babaları birbirlerine ve sonra da avukatlarına baktılar. Avukatlardan biri onlar adına cevap verdi. "Fotokapanlardan alınan bütün fotoğrafların sizde olduğuna inanıyorum."

"Bunu anlıyorum. Benim sorduğum şey ise bu bölgede bir fotokapan olup olmadığı."

Avukat ifadesiz bir yüzle; kesinlikle ona üstünde çalışabile-

ceği veya daha sonra müvekkilleri aleyhine kullanabileceği bir şey vermeden Bay Stone'a baktı. Sonunda Bay Stone arkasını dönüp bir klasör açtı ama ne okuduğunu saklamak için elinden geleni yaptı. Ben fotoğraf çekmeye devam ederek dar bir çemberin içinde dolaştım.

"Kate," dedi Bay Stone sessizce. "Lütfen şuna bir bak."

Onun yanına gidip klasörün içine baktım. Bu, yerde ölü bir halde yatan Grant'in renkli fotoğrafıydı. Boğazım sıkıştı ve ağzımda tam kusmadan önce hissedilen o tuhaf his oluştu.

Başımı fotoğraftan çevirip uzaktaki ağaçlara baktım ve bulantı hissinden kurtulmaya çalıştım. Derin nefes aldım. Derin nefes verdim.

"Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm ama düştüğünde hangi yöne dönük olduğunu anlamak için yardımına ihtiyacım var," diye fısıldadı Bay Stone kulağıma.

Umutsuzca Grant'e bakmamaya çalışarak fotoğrafın altındaki küçük yazıya göz gezdirdim.

"Rapor, kuzey batıya dönük olduğunu söylüyor."

Bay Stone başını sallayıp klasörü kapattı ve bunu polis memuruna tekrarlayıp ondan bu yönü bulmasını istedi.

Polis memurunun doğru yönü işaret etmesi birkaç saniye aldı.

"Memur bey, adli tabip raporu, yapılan balistik incelemelere göre ateş eden kişinin yirmi üç-yirmi yedi metre uzaklıkta olduğunu belirtiyor." Stone ona cebinden çıkardığı mezurayı uzattı. "Lütfen bu noktadan o yöne doğru yirmi yedi metreyi ölçün."

Bay Stone'a döndüm ve arabadaki gülümsemesinin aynısını gördüm.

"Bu oldukça yakın," diye fısıldadım.

Bay Stone bana hızla başını salladı.

Memur, kendisinden istenileni yaptı ve o sırada etraftaki tek ses, tepemizdeki ağaçlarda dolanan kuşların sesleriydi. Bay Perkins'in tuttuğu dedektiflerin kendi kendilerine fotoğraf çekip defterlerine not aldıklarını fark ettim. Diğer grup kenarda bekliyordu ama ne kadar gergin olduklarını görmek hiç de zor değildi.

Memur gereken uzaklığa gittiğinde çok şaşırdım. Muhtemelen buradan bir taş atsam onu vurabilirdim.

Her ne kadar Stone, olay yerindeki polis memurlarından, Grant'in yakından ateş edilip vurulduğunu öğrenmiş olsa da ateş eden kişinin ona ne kadar yakın olduğunu gözlerinle görmek başka bir şeydi. "Kate, yanımda dur ve Memur Jones'un olduğu yöne doğru bir fotoğraf çek. Ardından Memur Jones'un yanında dur ve benim bir fotoğrafımı çek."

Bütün gözlerin benim üstümde olduğunu unutmaya çalışarak bana söyleneni yaptım.

Makinemi polis memuruna odakladığımda aklım başımdan gitti. Görüşü engelleyen çalılar veya ağaçlar yoktu. Onu net bir şekilde görebiliyordum.

Bu ateş eden kişinin Grant'i gördüğü anlamına gelmez miydi?

Bir saatten fazla bir süre ormanın o küçük kısmında kaldık. İşimizi bitirip kulübeye doğru yola çıkana kadar beş yüz civarında fotoğraf çekmiştim.

Diğerleri önden yürüyordu ama Bay Perkins bizi bekliyordu.

"Karım ve ben, Grant'in saatini ve sınıf yüzüğünü arıyoruz. Evde yoklar ve Forres burada da olmadıklarını söylüyor. O sırada Grant'in... üstünde olan eşyaların bir listesi bize verildi ama saat ve yüzük o listede yoktu. Herhangi bir yerde o eşyalardan söz edildiğine rastladınız mı?"

Bay Stone, Bay Perkins'in omzuna elini koydu. "Üzgünüm ama hayır. Rastlamadım ama bakınacağım. Ancak bir rapor tutturmalısınız. En azından sigortanız üzerinde kayda geçirebilirsiniz."

Bay Perkins başını salladı ve "Endişelendiğimiz şey para değil. Sadece onun eşyalarını geri istiyoruz," dedi.

Bay Perkins gitti ve Bay Stone ve ben onun biraz önümüze geçmesine müsaade ettikten sonra yürümeye başladık.

"Sanırım Grant'i vuran kişinin onu geyik sandığını düşündüm hep," dedim sessizce. "Ama... ateş eden kişi onu görmüş olmalıydı."

"Elbette gördü. Bu oğlanlar sarhoş ve aptallardı. Muhtemelen kendi kulelerinden çıkmış, etrafta dalga geçiyorlardı ve içlerinden biri silahıyla beceriksiz bir hareket yaptı. Son derece ihmalkârlardı. Bu yüzden tetiği çekeni ele vermiyorlar çünkü hiçbir jüri onları rahat bırakmaz."

Zorlukla yutkundum. "Yani bu bir kaza değil miydi?" diye sordum.

Bay Stone yavaşlayıp diğerleriyle aramızdaki mesafeyi arttırdı.

"İşler o noktada karmaşıklaşıyor. Bu bir kaza olabilir mi? Evet. Aptalca, saçma bir kaza. Bundan daha fazlası olabilir mi? Çok mümkün."

"Sizce o... öldürüldü mü?" diye fısıldadım. Bunu pek aklım almıyordu.

Stone durdu. "Dikkatsizlik nedeniyle ölüme sebebiyet vermeyi cinayetten ayıran tek bir şey vardır, o da niyete dair kanıttır. Şu an hâlâ tetiği kimin çektiğini anlamaya çalışıyoruz. Kimin yaptığını bulamazsak ortada öldürme niyeti olup olmadığını da asla bilemeyiz. Adım adım ilerlememiz gerekir."

Tekrar yürümeye başladık ve diğerlerine yetişmeden hemen önce Stone, "Oradaki soğukkanlılığın beni gururlandırdı," dedi.

Gülümsememe engel olamadım.

Bay Forres bize doğru geldi ve arabamızın durduğu özel araba yolunu işaret ederek "Eminim ihtiyacınız olan her şeyi almışsınızdır," dedi.

Bay Stone başını salladı. "İçeriyi incelemek isteriz."

Aman Tanrım.

Bay Forres savunma ekibine danıştı, aralarında sessiz bir tartışma yaşanırken Bay Stone hiç acelesi yokmuş gibi davranıyordu.

Ve tam Bay Stone artık araya girecekken Bay Forres eve girmemize müsaade etti.

Bay Stone'un peşinden içeri girdim ve o, mutfak alanının yakınlarında takılan oğlanlara döndü.

Gözlerimi yere indirdim çünkü o an herhangi biriyle göz göze gelmekten çok korkuyordum. Birbirlerini nasıl koruduklarını düşününce içimde yükselen tiksinti nedeniyle midem bulanıyordu.

"Siz çocuklar, ben buradayken dışarıda beklemek istersiniz belki," dedi Stone onlara.

Ayaklarını sürüyerek çıktıklarını duydum ama ortalık sessiz olana kadar kımıldamadım.

"Kate, yapman gerekeni yap."

Ve bunun üzerine işe koyuldum. Bay Stone'la bütün odaları gezdim ve her yerin ayrıntılı fotoğraflarını çektim. Bay Perkins ve dedektifleri, attığım her adımı izliyordu.

Küçük bir karanlık odadan geçip Shep'in sorgulandığı kanepeyi gördüm ve sonra da Henry'nin çalışma masasının yanındaki sandalyeye oturup sorgulandığı çalışma odasını tanıdım. Evde dolaşırken Henry'nin gergin bir şekilde bar taburesinde oturduğu odaya denk geldim. Gezintinin sonuna doğru da John Michael'ın sorgulandığı odayı gördüm.

Bir daire çizip ana odaya geri geldiğimizde güneş gökyüzünde aşağılara inmiş ve ışık da belirsiz bir turuncu renge dönmüştü. Üstünde bir harita asılı ahşap tahtaya zum yaptım. Haritanın farklı yerlerine çiviler çakılmıştı ve çivilerden yuvarlak metal etiketler sarkıyordu. Her bir plağın üstüne kazınmış isimler vardı... GRANT, HENRY, JOHN MICHAEL, LOGAN ve SHEP. İlerlemeden önce tahtanın birkaç fotoğrafını çektim.

"İşimiz bitti, Kate. Ben vedalaşırken sen arabaya doğru gidebilirsin."

Buradan çıkmak için sabırsızlanıyordum. Bay Stone herkesin beklediği arka verandaya doğru giderken ben de ön kapıya yöneldim. Tam kapıdan çıkmak üzereyken bir ses duydum.

"Kate, seninle konuşabilir miyim?"

Ve Shep verandada dikilmiş beni izliyordu.

"Hayır," dedim, iğrenme dolu bir sesle.

Ön basamaklardan indim ve beni takip ettiğini duydum.

"Senin burada olacağını hiç bilmiyordum. Bunun... senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Ama seninle konuşmam lazım."

Durdum ve Stone buna şahit oluyor mu diye eve bakındım ama burada sadece ikimiz vardık.

"Eğer Grant'i öldürdüğünü kabul etmeyeceksen veya bunu kimin yaptığını söylemeyeceksen bana söylemen gereken kesinlikle hiçbir şey yok."

Sıkılmış yumrukları, iki yanında duruyordu.

Arkamı döndüm ve ben Bay Stone'un arabasına binmeden hemen önce Shep, "Onu ben vurmadım," dedi.

Sesli bir şekilde derin bir nefes bıraktım ama arkamı dönmedim veya onun uzaklaştığını duyana kadar kımıldamadım.

Avukatlar, savcı ve o fotoğraf makineli kız gider gitmez, oturduk ve birbirimizi yemeye başladık.

Grant'i vuran kişinin ona yakın mesafede durduğunu biliyorlardı ama hiç kimse memur uzaklığı ölçtüğünde bunun ne kadar kötü görüneceğine karşı hazırlıklı değildi.

"Bu saçmalığa son verip bize tetiği hanginizin çektiğini söyleme zamanı," dedi babalardan biri.

"Yanınızda duracağız. Hiçbir şekilde hapse girmemeniz için elimizdeki tüm kaynakları kullanacağız," dedi babalardan bir diğeri.

"Benim oğlum böyle bir şey yapmaz," dedi annelerden biri.

Onun yanında oturan kadın döndü, "Benimki yapar mı yani?"

Birbirlerine düştüler.

"Belki de hepimiz kendi avukatımızı tutmalıyız," dedi babalardan biri. "Belki ayrı ayrı daha iyi oluruz."

"Böylece sen kenardan anlaşma yapabilesin diye mi? Oğlunun yola yalnız devam etmesini ve diğerlerini ele vermesini mi sağlayacaksın?"

"Avukatlar, dayanışırsak daha iyi olacağımızı söylediler. Eğer polis, bunu içlerinden birinin üstüne yıkamazsa, muhtemelen hiçbirinin üstüne yıkamaz," dedi bir başka baba.

Biz dördümüz birleşik bir cephe gibi yan yana kanepede oturuyorduk.

O terk edilmiş dükkânın otoparkında tartıştığımız şeylerdi bunlar. Bunlar bizim zaten tartıştığımız şeylerdi. O zaman bir şey değişmemişti ve şimdi de bir şey değişmeyecekti.

Bir seçeneğimiz yoktu.

Biz o ormanda bir anlaşma yapmıştık.

Ya bundan hep beraber kurtulurduk ya da hiçbirimiz kurtulamazdık.

Hepimiz sonuçları biliyorduk.

Bu kadar basitti.

8

2 EKİM, 22:03

GRANT: Kürek Mücadelesi, saat beşte başlıyor.
Seni dörtte alabilirim

KATE: Ah hayır olamaz! Tamamen unuttum!
Bilim yarışmasında fotoğraf çekmem lazım.
Haftalar öncesinden kayıt oldum. İşim bittiğinde
seninle partide buluşsak olur mu?

GRANT: İyi peki tamam.

KATE: Seni oynarken göremeyeceğim
için üzgünüm.

GRANT: Sorun değil

Futbol sezonundaki cuma günleri için Tanrı'ya şükürler olsun. Maç öncesindeki buluşma bittikten sonra Reagan'la benim işe gitmeden önce sadece iki saat dersimiz olacaktı. Şaka gibiydi gerçekten.

Reagan ve Mignon spor salonunda, duvara dayalı bir bankta otururken ben de onların önünde yerde oturan Alexis'in yanına çöktüm. Reagan beni diziyle dürttü ve ben ona baktığımda kısık bir sesle iyi olup olmadığımı sordu. Bu sabah bana bunu dört

kez sormuştu zaten. Bir önceki gün, benim için zordu ve kanlı gözlerimi veya gözlerimin altındaki koyu halkaları tam olarak saklayamamıştım ama Reagan'a zoraki bir şekilde gülümseyip başımı salladım.

Maç öncesi buluşmada çekeceğimiz fotoğraflarla gazete, internet sitesi ve yıllığa bu konuda kapsamlı bir içerik sunacaktık. Etkinliği belgelemeye hazır bir halde kenarda bekliyorduk. Diğer iki fotoğrafçı da salonun karşı tarafına yerleşmiş durumdaydı.

Beklerken fotoğraf makinemin ayarlarını kontrol ettim. Bizim futbol takımı iyiydi. Hatta harika da olabilirdi. Her yıl elemelere kalırdık ve çoğu zaman eyalet maçını kazanırdık. Amigolarımız Orlando'da ESPN'de performans gösterirlerdi ve dans ekibinin kazandığı kupalar için yeni bir vitrin yaptırmak zorunda kalınmıştı. Dolayısıyla her maç öncesi buluşma bir gösteriye dönüşmüş durumdaydı, bu seferki Cadılar Bayramı'na denk geldiğinden özellikle öyleydi.

Ama bu sabah bunun içine giremedim.

Mignon eğilip şöyle dedi, "Alexis ve ben gazeteye River Burnu Oğlanları'yla ilgili bir haber hazırlamak istiyoruz ve bu haberde kullanmak için onların fotoğraflarına ihtiyacımız var. Belki maç öncesi buluşma bittikten sonra onları kenara çekebiliriz. Sen de onları fotoğraflar mısın?"

"Onlarla konuşmamam gerekiyor," dedim. Zaten yapabiliyor olsam bile bunu istediğimden emin değildim. Olay yeri ziyaretini atlatmakta güçlük çekiyordum.

Mignon yüzünü buruşturdu. "Öyleyse konuşma. Sadece birkaç kare fotoğraf çek."

Reagan öne eğilip yaklaştı. "Onlara ne soracaksın?"

"Birkaç tane 'sizi tanıyalım' tarzı sorularım var," dedi Mignon.

Reagan arkasına yaslandı. "Sıkıcı. Tetiği kimin çektiğini sor onlara."

"Onlardan röportaj talebinde bulundun mu ki?" diye sordum.

Alexis gülümsedi. "Hayır. Pusu yaklaşımını izleyeceğiz. Bu yüzden senin hazır olman gerekiyor."

Bu pek çok açıdan kötü bir fikirdi ama bu yüzleşmeye tanıklık etme düşüncesine ısınırken buldum kendimi. Onlara tetiği kimin çektiğini sorsaydı? Hazırlıksız yakalansalardı, yüz ifadeleri onları ele verir miydi?

Bu düşünce aklıma girdiği sırada, dört oğlan yan yana, oturacak yer ararken önümde belirdi. Giyilmesi mecburi olan ve cep kısmında arma bulunan spor ceketler hariç hâlâ St. Bart's'taki gibi giyiniyorlardı. Ve Pat'in restoranının yanındaki otoparkta bölünüyor gibi görünseler de burada, okulda birleşik cephe halindelerdi. Kavga ettiklerine tanıklık etmeseydim aralarında bir sorun olduğunu asla bilemezdim.

Okula geldikleri ilk gün, koridorda onları gören kalabalığın açılması gibi, ön ve merkez tribünlerde bir alan açıldı. Ama bunun o günden farkı şuydu; insanlar onlardan kaçınmak amacıyla onlara yer açıyor değillerdi. Oğlanlar, burada bulundukları bir hafta içinde yaşayan efsaneye yakın bir şey haline gelmişlerdi. Suçlandıkları şey karşısında düşülen dehşet, onlara karşı duyulan çılgınca bir ilgiye bırakmıştı yerini.

"Pusuya yatarken size eşlik ederim ama sizinle hayatta konuşmazlar," dedim Mignon'a.

Alexis öne doğru eğildi. "Konuşacaklar. Biz *her zaman* haberimizi elde ederiz."

Spor salonu birkaç saniyeliğine karardı ve çığlıklar, bağrışlar, geniş mekânda yankılandı. Alexis'in dans gösterisinin başını kaydetmek için ayağa kalkıp yanımdan geçtiğini hissettim. Yukarıda siyah bir ışık yandı ve hepsi siyah giyinmiş, karanlıkta parlayan çizgilerle bedenlerinin hatları vurgulanmış otuz kız, tuhaf açılarda eğilip kalktı. Bangır bangır müzik hepimizi yerimizden zıplattı ve kızlar saniyeler içinde dans rutinlerine başladı. Cadılar Bayramı temasına uygun olarak, kızdan çok iskelete benziyorlardı ve karanlık spor salonunda el ve ayak hareketlerinin mükemmel bir senkron içinde olduğunu görmek

harikaydı. Kızlar havada uçuyor ve yerlerde yuvarlanıyorlardı. Performanslarına hayranlık duymadan edemiyordunuz. Gösteriden başımı çevirip ön sıradaki dört oğlanı görmeye çalıştım. Beyaz gömlekleri siyah ışıkta parlayıp yüzlerini aydınlattığından onları fark etmek kolaydı.

Shep ve John Michael gösteri karşısında büyülenmiş görünüyorlardı ama Henry ve Logan başlarını öne eğip derin bir konuşmaya dalmışlardı. Onların her hareketlerini, bakışlarını ve mimiklerini analiz ettim, tıpkı videolarını izlerken yaptığım gibi.

Onları tanıyormuşum gibi hissettim. İşyerinde o masada oturup diğer tüm sesleri engelleyen o kulaklıklardan seslerini dinlediğimden beri onların dünyasına çekilmiştim.

Dolayısıyla şimdi burada spor salonunda Logan'ın Henry'ye onun hoşlanmadığı bir şey söylediğini anlayabiliyordum çünkü Henry'nin dizi sallanıyordu, tıpkı videoda olduğu gibi.

Başka kimsenin görmediği şeyleri görmek kolaydı.

Onları inceleyerek o pazar sabahının erken saatlerinde hangisinin Grant'ten yirmi yedi metre uzakta durduğunu düşünmeye çalıştım. Silahın emniyeti kapalı mıydı? Parmağı kaydı ve tetiğe mi çarptı? Etrafta aptal aptal takılıp silahını havaya sallayacak kadar sarhoş muydu? Yoksa bundan daha fazlası mı vardı?

Dans rutini, toplu alkışla sona erdi ve yukarıdaki ışıklar yandı. Amigoların kaptanı Julianna futbol takımını takdim ederken ben de spor salonunda dolaşıp gelişigüzel bir şekilde öğrencilerin doğal fotoğraflarını çektim.

Fotoğraf makinem Shep'e denk geldiğinde doğrudan bana bakıyordu. Makine zum ayarındaydı, bakışının keskinliği nedeniyle ürküp geri çekildim. Fotoğraf makinesini yüzümden çekip aramızda makine olmadan onu inceledim. Bu son derece tuhaf olsa da başını çevirmedi. Onun yerine başıyla spor salonunun uzak köşesini işaret etti. O tarafa doğru bakıp neyi gösterdiğini anlamaya çalıştım ama orada olan tek şey, koridora doğru açılan bir kapıydı.

Tekrar Shep'e baktım ve o yine aynı tarafı işaret etti, ardın-

dan saatini gösterip parmakları açık bir halde iki elini de yukarı kaldırdı. Bu ne anlama geliyordu? Benimle orada mı buluşmak istiyordu? On dakika içinde mi? Saat onda mı?

Bana ne söyleyecek olabilirdi?

Onu dün yaptığım gibi başımdan savmak istesem de beni deli eden şey şuydu; onun neyle ilgili konuşmak istediğini merak ediyordum.

Arkamı dönüp arkadaşlarımın yanına oturdum, panik olmamak için elimden geleni yapmaya çalıştım. Bu çok yanlış bir yere gidebilirdi... Ama ya Grant'in davasına faydalı olacak bir şey öğrenirsem?

Bu riski göze almak zorundaydım.

Julianna yavaşça benim olduğum tarafa doğru koştu. "Biz hazırız." Ardından bana daha yakından baktı. "Sen iyi misin? Solgun görünüyorsun."

Yüzümdeki renk değişimini gerçekten hissedebilirmişim gibi elim yanağıma gitti. "İyiyim." Onun peşinden spor salonunun ortasına gittim, orada birkaç yıl önce emekli olan Koç Ford'la birlikte futbol takımının kaptanı dikiliyordu. Okulumuza bunca yıllık hizmetlerinden dolayı ona bir plaket veriyorlardı. Shep yüzünden dikkatim o kadar dağılmıştı ki fotoğraflarını çekmem gerektiğini tamamen unutmuştum. Acele edip birkaç kare çektim.

Maç öncesi buluşma biter bitmez Mignon ve Alexis doğruca River Burnu Oğlanları'na gittiler. Alexis arkasını dönüp bana baktı ve beni onların peşinden gitmeye zorladı.

Onlara yetiştiğimde Alexis'in elde taşınır, küçük bir kayıt cihazını burunlarına dayadığını ve Mignon'un da onlara sorular sorduğunu gördüm. Oğlanların dördü de birkaç saniyeliğine onlara baktılar ve sonra yavaşça bana doğru döndüler. Shep dışında hepsi yüzüme bakmadan önce fotoğraf makineme dik bir bakış attılar. Geri çekilmemek çok zordu.

Henry arkasını dönüp gitmeden önce başını salladı, sanki üçümüzden de iğreniyormuş gibi. Logan hemen peşinden onu

takip etti, ardından da John Michael gitti. En son Shep ayrıldı yanımızdan.

Arkadaşlarım onları spor salonunun ortasına kadar takip edip sonunda vazgeçtiler.

Herkes spor salonundan tek sıra halinde çıkıp kendi sınıflarına gidiyordu, buna River Burnu Oğlanları da dahildi. Onların salonun çıkışına doğru ilerlemelerini izledim ve tam salondan çıkacakken Shep dönüp bana baktı. Gözleriyle daha önce işaret ettiği kapıyı gösterdi ve sonra ortadan kayboldu.

HENRY CARLISLE'IN 5 EKİM'DE DEDEKTİF MILLER TARAFINDAN YAPILAN SORGUSUNUN YAZILI DÖKÜMÜ, KATE MARINO'NUN BEDEN DİLİ YORUMLARIYLA BİRLİKTE

DEDEKTİF MILLER: Görünüşe bakılırsa geçmişte beladan kolayca kurtulmuşsun ama bu defa farklı.

HENRY: Kurtulmam gereken bir bela yok. Hiçbir şey yapmadım, Memur Bey.

KATE: Henry taburede oturuyor, arkasını tezgâha yaslıyor. Sallanıp duran bacağını saymazsak rahat görünüyor.

DEDEKTİF MILLER: Dedektif olacak.

HENRY: Çok pardon... Dedektif.

DEDEKTİF MILLER: Baban bu kez seni beladan kurtaramazsa ne olacak?

HENRY: Dediğim gibi yanlış bir şey yapmadım.

KATE: Henry eliyle saçlarını karıştırıyor. Saçlarının her tarafı havaya kalkıyor.

DEDEKTİF MILLER: Dün akşam ilginç başka bir şey oldu. Tam gece yarısından sonra acile bir kız getirildi. Bilinci yerinde değildi. Arkadaşlarının ne olduğunu bilmediği bir şey içmiş. O kızın bunu senden aldığını söylediler. Müthiş bir partiymiş. John Michael seni bir şeye mi alıştırdı? Duyduğuma göre ihtiyacın olan her şey onda varmış.

KATE: Henry omuz silkiyor, dizi hâlâ sallanıyor.

DEDEKTİF MILLER: O kıza ne verdin?

HENRY: Neden bahsettiğiniz konusunda hiçbir fikrim yok.

KATE: Kendinden emin görünmeye çalışıyor ama inandırıcı durmuyor.

DEDEKTİF MILLER: Seni sadece bu yüzden tutuklayıp tüm geleceğini mahvedebilirim. Eminim o zaman bu adi sırıtışın yüzünden silinir.

HENRY: Bunu deneyebilirsiniz sanırım.

KATE: Henry terliyor. Ben görebiliyorsam dedektif de görüyor olmalı.

DEDEKTİF MILLER: O kızı getiren arkadaşıyla konuştum. Bana partiyi anlatmaya çok istekliydi. Bir kavga olduğunu söyledi. Küçük grubunuzun dağılmakta olduğunu söyledi. Sence bununla neyi kast ediyor?

HENRY: Bence bu onun sarhoş olduğu ve neden bahsettiği konusunda hiçbir fikri olmadığı anlamına geliyor.

KATE: Henry ellerini alnında ve sonra da ağzında gezdiriyor.

DEDEKTİF MILLER: Kızları elde etmek için bunu yapmanız mı gerekiyor? Kafayı bulmaları mı lazım? Senin için öyle daha kolay mı oluyor?

KATE: Henry önce başını sallıyor. Ardından gözlerini deviriyor.

HENRY: Hayır. Benim zaten bir sürü kız arkadaşım var.

KATE: Henry'nin elleri tezgâhın kenarında kenetlenmiş durumda. Yüzü kırmızı ve alnındaki damar atıyor.

DEDEKTİF MILLER: Belki bu sabah kafayı bulmuş haldeydin? Belki de kafan yerinde değilken zavallı Grant on çatallı boynuza sahip, güzel bir geyik gibi görünüyordu? Remington'ı kullanan sen miydin?

KATE: Henry dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıp başını öne arkaya sallıyor.

DEDEKTİF MILLER: Yoksa onlardan biri için durumu idare mi ediyorsun? Arkadaşlar sırdaşlara dönüştükten sonra uzun süre arkadaş kalmazlar.

KİMLİĞİ BELİRSİZ SES: Görüşme sona erdi. Anne babalar bir avukatın da görüşmede bulunmasını istiyorlar.

KATE: Henry tabureden kalkıp ekranın dışına çıkıyor.

9

3 EKİM, 23:17

KATE: Yarın seni göreceğim için biraz gergin olmam çılgınca mı?

GRANT: Seni daha erken görebilmek için o bilim yarışmasına gitmeyi düşünmem çılgınca mı peki?

Spor salonunda Shep'in bana işaret vermesinin üstünden elli dakika geçmişti. İkimiz de İngilizce dersindeydik, Bay Stevens'ın MLA yazım formatının önemine dair homurdanıp durmasını dinliyorduk ve Shep bir kere bile bana bakmamıştı. Tüm olanları hayalimde gördüğüme inanmaya başlıyordum.

Müdür odasından yapılacak bir anonsun öncesinde hep duyulan tiz vızıltı sınıfa yayıldı ve hepimiz tedirgin olduk.

"Bay Stevens, lütfen Shepherd Moore'u müdür odasına yollayın."

Saat ona on vardı.

Shep daha ismi söylenmeden kitaplarını toplamaya başlamıştı, sanki onu çağıracaklarını biliyormuş gibi. Bay Stevens, Shep'e gitmesini işaret etti ve Shep kapıya yöneldi. Tam odadan çıkarken bana doğru hızlı bir bakış attı.

Nefesim boğazıma takıldı.

Onunla onda buluşmamı istiyordu. Hayal görmemiştim.

Beyaz tahtanın üstündeki saatin yelkovanı hızla ilerlerken ben de ne yapacağıma karar vermeye çalıştım. Shep'le buluşursam Bay Stone'un haklı olarak hayal kırıklığına uğrayacağını biliyordum ama merakım baskın çıktı.

Buluşma saatine bir dakika varken yavaşça elimi kaldırdım.

"Evet, Bayan Marino?" dedi Bay Stevens.

"Çıkabilir miyim? Münazara takımının fotoğraflarını çekmem gerektiğini unuttum." Yalan söylüyordum. Münazara takımının fotoğraf çekimi vardı ama bu onun çalışma salonu saati olduğundan Miranda hallediyordu o işi.

Bay Stevens iç çekti. "Böyle şeyler için dersi kaçırmanızdan hoşlanmadığımı biliyorsun."

Başımı anlayışla salladım. "Biliyorum. Bir daha olmayacak. Affedersiniz."

Bunu yaptığıma inanamıyordum. Öğretmenime yalan söylemiştim. Patronumun takip ettiği bir davadaki şüphelilerden biriyle buluşacaktım. Yakalanırsam başım büyük bir belada olacaktı.

Spor salonuna doğru gittim, yürürken bir yandan da Reagan'a mesaj attım.

Bilgin olsun, spor salonunun arka
koridorunda Shep Moore ile buluşuyorum.

En azından biri nerede ve kiminle olduğumu bilecekti.

Tanrım, Shep beni öldürecek ve cesedimi de ücra bir noktaya atacakmış gibi davranıyordum.

Ayak seslerim boş spor salonunda yankılandı ve arka kapıya yaklaştıkça nabzım daha hızlı atmaya başladı.

Bunu yaptığıma inanamıyordum.

Elim kapı kolundayken derin bir nefes alıp kapıyı ittim.

Shep orada bekliyordu, tam da tahmin ettiğim gibi. Bir an için birbirimizi izledik, aramızda ağır bir sessizlik vardı.

Bana bakarken alnı kırıştı; ardından telefonunu kaldırıp ekrana dokundu. Paranoyak beynim ilk olasılığa gitti, Shep video çekiyordu. Geri çekilmeye başladım. Onunla bu şekilde burada yakalanamazdım. Daha sonra gösterilip beni belaya sürükleyecek bir kaydın içinde olamazdım.

Ardından arka cebimdeki telefonum titreyip ödümü kopardı ve sıçramama neden oldu. Muhtemelen bu bana cevap veren Reagan'dı. Telefonumu çıkardım ve neredeyse kalbim durdu. Ön ekrandaki bildirimde şöyle yazıyordu:

Grant Perkins şimdi
iMessage
Cevaplamak için kaydırın

Görmek için dua ettiğim ama mümkün olduğunu asla düşünmediğim kelimeler önümde belirmişti. Bu nasıl oluyordu? Bu Grant'in telefonundan geliyor olamazdı. Grant'in telefonu işyerinde Stone'un masasında kilit altındaydı. Onu görmüştüm. İki gündür onu ele geçirmeye çalışıyordum. Kaydırıp mesajı açarken ellerim titriyordu.

Ben Shep. Onca zamandır benimle
konuşuyordun, Grant'le değil.

Shep'e baktım. Bu mümkün değildi. Bunun mümkün olmasının imkânı yoktu. Gözlerim telefonuma gitti. Mesajı bir kere daha okudum ve sonra gözlerim onun üstündeki bir önceki mesaja kaydı: *Affedersin. Açıklamam için bana bir fırsat ver.* Grant'in bana olan son mesajıydı bu.

Grant'in değil.

Shep'in.

Gözlerim bir kez daha ona kaydı ve gerçek orada önümde duruyordu.

Hayır.

Bu tamamen yanlıştı.

Bu olamazdı.

Kapıya döndüm, onu o kadar sert bir şekilde açtım ki kapı, duvara çarptı. Kendimi kırgın hissediyordum. Bir an için Grant'in gerçekten ölmemiş olmasının mümkün olduğunu düşünmüştüm. Büyük bir yanlışlık olmalıydı. Bir yerlerden; hayatta olduğu bir yerden bana mesaj atıyordu.

Spor salonunda hızla koşup Shep'ten uzaklaşırken gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

Bana az önce söylediği şeyi algılayamıyordum bile. Nasıl olur da bunca zamandır onunla konuşurdum ve bunu bilmezdim? Beynimdeki her şey bunu reddediyordu. Reddediyordum.

Grant'le tanıştığımız zamanı düşündüm. Kütüphanede oturmuş çalışıyordum. Shep onunla birlikteydi. Benden bir masa uzakta oturmuş, yüksek sesle konuşuyor, etrafımızdaki herkesi rahatsız ediyorlardı.

Onlardan sessiz olmalarını istemiştim. Önce ben onlarla konuşmuş olmasaydım ikisi de beni fark etmezlerdi. Grant acele acele yürüyüp tam önümde durmuş, Shep de onun peşinden gelmişti. Öncekinden daha sessiz bir şekilde bir süre konuşmuştuk. Onların kim olduklarını biliyordum, isimlerini duymuştum ama St. Bart's'taki oğlanlardan biriyle hiç yüz yüze gelmemiş veya konuşmamıştım.

O gün kütüphanede sohbeti sürdüren Grant olmuştu ve herkesin söylediği gibi o gerçekten büyüleyici biriydi. Komik ve alaycıydı, kızarmama neden olan hikâyeler anlatıyordu. Shep daha sessizdi, konuşmaktan daha çok dinliyor ve izliyordu. Ben tam gitmek üzereyken Grant telefonumu almıştı ve numarasını telefonumdaki kişilere kaydettiğinde kalbimin hızla çarptığını hatırlıyordum. Hatta Shep'e bakmış ve "Sanırım senin numaranı da ona vereceğim," diyerek gülmüştü. Benim numaramın da onlarda olması için telefonumdan ikisinin telefonlarına mesaj atmıştı.

Bundan kısa bir süre sonra gitmişlerdi ve ben mutluluktan sersemlemiş halde orada kalmıştım. Havalarda uçuyordum.

O gece Grant bana mesaj attığında çok heyecanlıydım. Shep de bana birkaç gün sonra mesaj attı ama onun sadece takılacağı birisini aradığı çok açıktı.

Arkamda ayak sesleri duydum. "Dur, Kate! Lütfen. Açıklamama izin ver."

Onu umursamadım ve koşmaya devam ettim. Ben spor salonunun öteki ucuna vardıktan sonra Shep bana yetişti. Döndüm ve durması için elimi öne doğru uzattım. O da durdu.

Bakışları yumuşaktı... hatta umutluydu.

Ona baktım. Ona gerçekten baktım.

Bu doğru olamazdı. Bu bir tuzaktı. Bu gerçek değildi.

Arkamı dönüp hızla kapıdan çıktım.

Gittiğimiz her yerde bize sorular soruluyordu.

Anne babalarımız bize sorular soruyorlardı.

Avukatlar bize sorular soruyorlardı.

Remington'ı kim kullandı?

Nerede avlanıyordunuz?

Neden bu kadar aptal olmak zorundaydınız?

Hiçbirimiz daha sonrasında ne olacağını konuşmadık. Büyük jüriden sonrasını.

Herkesin bize bu gülünç soruları sormayı bırakmalarından sonrasını.

Belki de hiçbir zaman bize soru sormayı bırakmayacaklardı.

Birbirimizi koruyormuşuz gibi böyle birlikte durmak, bizi daha da güçlendirmeliydi. Bizi birbirimize daha da yakınlaştırmalıydı. Ama öyle olmadı.

Sessizliğimiz bizi paramparça ediyordu.

Bu sona erdikten sonra her şeyi tekrar yoluna koymanın vakti gelecekti.

Her zamankinden daha yakın olacaktık. Yeniden kardeş gibi olacaktık.

Her zaman River Burnu Oğlanları olmayacaktık.

10

19 EYLÜL. 20 57

~~GRANT~~ SHEP: River Burnu'nda bir partideyim.
Çocuklar bana bozuldu.

KATE: Niye bozuldular?

~~GRANT~~ SHEP: Onlarla takılmaktansa
arka odada oturup sana mesaj atmayı tercih
ettiğim için.

Sınıfa dönmedim. Medya sanatları odasına gitmedim. Ve kesinlikle işe de gitmedim. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Düşünmek için. Aklımda tüm bunları toparlamak için. Ama ne zaman Shep'i düşünsem bana gönderdiği iğrenç mesajlar aklıma geliyordu ve midem bulanıyordu.

Ama o mesajları gönderen Shep değildi diye kendime hatırlattım. Grant'ti.

Kafam patlamak üzereydi.

Annem ve Bay Stone uyanık oldukları saatlerin çoğunu işte geçirdiklerinden annem, Bay Stone'un her zamanki şoföründen nöbeti devralıp o işi kendi üstlendi ve kendi Honda'sını da bana bıraktı. Otoparkta beni bekleyen bir arabam olduğu için hiç bu

sabahki kadar mutlu olmamıştım. Sadece bir dersi ekiyordum, bunun çok fazla şüphe uyandıracağını sanmıyordum, özellikle de bugünkü etkinlikleri göz önünde bulundurursak. İçimizden herhangi biri sınıfta olmadığında öğretmenlerim, o kişinin medya sanatları bölümü için bir şeyler yapmaya gittiğini varsayacaklardı.

Telefonum tekrar titreşti ve bunun Shep olmasından korktum. Annemin arabasına binerken telefona göz attım.

Reagan'dı.

Mesajını şimdi gördüm. Ne haltlar karıştırıyorsun?
Gelip seni kurtarmam gerekiyor mu?????

Ona cevap attım: Ben iyiyim. Okuldan erken çıkıyorum. Seninle daha sonra işte görüşürüz.

Reagan'ın cevabı hiç gecikmedi:

Bu bir şey için şifre mi? Gerçekten yardım mı istiyorsun emin değilim.

Gülmeden duramadım. Ona iyi olduğumu belirten bir mesaj atıp telefonu yan koltuğa attım. Zihnimi rahatlatmaya çalışarak amaçsızca arabayla gezindim. Camları aralayıp radyoyu açtım ve kendimi duyamazsam zihnimin duracağını umdum.

Bu bir süreliğine işe yaradı.

Nereye gittiğimin bilinçli bir şekilde farkında olmadan kendimi Columbia Parkı'nda buldum. Durup sessiz kalmak için gittiğim yerdi burası. En iyi fotoğraflarımdan bazılarını burada çekmiştim.

Büyük çocuklar okulda olduklarından ve küçükler de muhtemelen şu an içeride erken bir öğle yemeği yediklerinden park, günün bu saatinde boştu.

Salıncak setinin yanında duran büyük meşe ağacının altındaki banklardan birine oturdum ve telefonumu çıkarıp mesajlarımda Grant'in ismini bulana kadar aşağı indim.

Ama bu Grant değildi. Shep'ti.

Grant'ten olduklarını düşündüğüm mesajları tekrar okumaya ve zihnimde Shep'in yüzünü canlandırmaya çalıştım ama bunu yapmak zordu. Mesajlarda fazla ilerleyemeden durmam gerekti. Bu çok acı vericiydi.

Telefonumu bıraktım ve başımı ellerimin arasına gömüp ağladım. Bu Grant'in öldüğünü yeniden öğrenmek gibi bir şeydi ama bu kez âşık olmak üzere olduğum, kalbimdeki ve zihnimdeki Grant ölmüştü.

Arkamda ağır ayak sesleri duydum ve hızla arkamı dönerken neredeyse banktan düşüyordum.

Bu Shep'ti.

"Beni buraya kadar takip mi ettin?" diye sordum sert bir şekilde. Buraya gelmeden önce en az yirmi dakika dolanıp durmuştum.

Shep başını salladı. "Hayır. Sadece burada olacağını düşündüm."

Gözlerimi devirmekten kendimi alamadım. "Kasabanın muhtemelen daha önce hiç gelmediğin bir köşesindeki bu küçük parkta olacağımı düşündün yani."

Biraz daha yaklaştı. "Bu parktan bahsetmiştin. Hem de çok. Bu meşe ağacından söz etmiştin. Burada çektiğin fotoğrafları anlatmıştın."

Nefesim tutuldu.

Bu gerçek değildi. Bu olamazdı. Shep bu parkı bilemezdi. Bilmesine imkân yoktu. Ben burasını Grant'e anlatmıştım.

Ama o Grant değildi.

Midem bulandı.

Shep daha da yaklaştı, oturduğum banktan sadece birkaç adım uzaktaydı artık.

"Lütfen açıklamam için bana bir fırsat ver," dedi kısık bir sesle. Grant'in bana son mesajındaki kelimelerin birebir aynısıydı bunlar.

Hayır. Shep'in.

"Anlamıyorum," dedim ve ardından başımı bankın arkasına yasladım. Her şeyi anlamlandırmaya çalışarak onlarla tanıştığımız zamanı düşündüm. "Grant ikinizin numaralarını benim telefonuma kaydetti. Onları değiştirerek mi kaydetti? Niye değiştirsin ki?"

Shep derin bir nefes bıraktı ve yere oturdu, kolları karnına çektiği dizlerinin üstünde duruyordu. "Sen o kitabı yerine koymak için kalktığında Grant'e senin hoş olduğunu söyledim. Ona numaranı isteyeceğimi söyledim. O bunu benden önce yaptı ama sana en azından benim numaramı da verdiği için mutluydum. Ama onları değiştirmiş ve benim numaramı kendi isminin, kendi numarasını da benim ismimin altına yazmış. Ona göre bu bir şakaydı. Yemin ederim bilmiyordum." Başını arkaya attı. "Hep böyle aptalca şeyler yapardı."

Daha kötü hissedebileceğimi düşünmemiştim ama öyle hissediyordum. Küçük düşmüş durumdaydım. Ve kafam karışıktı. Kalbim de kırıktı. Ayrıca öfkeliydim de.

"Bir noktada anlamış olmalısın," dedim sıktığım dişlerimin arasından.

Başını onaylayarak salladı. "Kürek Mücadelesi'nin olduğu gün. Telefonuma Grant ve Lindsey'nin fotoğrafını gönderdin ve bana çok öfkeliydin ve ben nedenini anlayamadım. Neden bana o fotoğrafı gönderesin ki? Ben de Grant'e sordum, Grant gülmekten altına ediyordu. Birkaç haftadır mesajlaştığımıza dair hiçbir fikri yoktu. Ne yaptığını o zaman öğrendim. Açıklamama izin verirsin diye umarak sana o son mesajı gönderdim."

Banktan fırlayarak kalktım ve etrafta dolanmaya başladım. "Yani haftalardır ben seninle yazışıyordum, Grant'le değil."

Bu gerçekte bir soru değildi ama Shep yine de cevapladı. "Evet. Her zaman bendim."

Ortadan ikiye bölünmüş gibiydim. Geç saatlerdeki sohbetlerimiz sayesinde Grant'e bağlanan ve onun ölümüne her gün yas tutan yanımla bir katil de olabilecek bu yabancıya bakan ve

onun hiç de yabancı olmadığını anlayan diğer yanım birbiriyle savaşıyordu.

"Yazıştığım kişinin Grant değil de sen olduğunu nasıl anlamadım, bu nasıl mümkün oldu, bunu bilmiyorum sadece. Benim bilmediğimi *senin* de bilmiyor olman. Buna... inanamıyorum."

Shep ayağa kalktı ve bana doğru geldi. "Bunu bir süre düşündüm. Bütün mesajlarımızı baştan aşağı okudum. Mesajlarımın sonuna 'Shep'ten' yazmış değilim. Birbirimize yabancıydık. Birbirimizi o mesajlarla tanıdık. Benim Grant olmadığımı düşünmek için hiçbir nedenin yoktu ki. Benim de senin, karşındakinin ben olduğumu bilmediğini düşünmek bir nedenim yoktu." Biraz daha yaklaştı. "Ve sana söylediğim her şey, doğruydu. Hâlâ öyle hissediyorum."

Onu ittim. Öğrendiklerimi ve halihazırda bildiklerimi birbirileriyle bağdaştırmaya çalışmaktan beynim fazlasıyla yorulmuştu. "O zaman niye bana söylemek için bu kadar bekledin?" diye bağırdım ona. "Benim Grant'le konuştuğumu zannettiğimi biliyordun. Ve o öldü. Son mesajım yüzünden pişmanlık duymaktan kafayı yemek üzereydim, ona kızgın olduğumu sanarak öldü diye çok pişmandım."

Gözyaşları yanaklarımdan akmaya başladı ve ona engel olma fırsatı bulamadan Shep'in eli gözyaşlarımı sildi.

"Kate, ben... oldukça kötü durumdaydım." Sesi pürüzlü çıktı. "En iyi arkadaşlarımdan biri ölü. Bir başka en yakın arkadaşım tarafından öldürüldü. Ben sorgulanıyorum, hepimiz sorgulanıyoruz. Bu yüzden *hapse* girebilirim. Anne babam öfkeli ve korkmuş durumdalar ve aslında hayatım şu an kâbus gibi. Sadece düşündüm ki, bilmiyorum sadece seni rahat bırakmanın daha iyi olacağını düşündüm. Tüm bunların bir parçası olmana gerek yoktu."

Yüzündeki acı dolu ifade ve sesindeki kırgınlık nedeniyle içim acıyarak ona yaklaştım.

"Öyleyse niye şimdi söylüyorsun?" diye sordum.

Yutkundu. "Özledim... Seninle konuşmayı özlüyorum,

Kate. Şu an... konuşabileceğim çok az insan var. Seni her gün görmenin ne kadar zor olabileceğini bilmiyordum. Seni tanıyormuşum gibi hissediyorum, sanki aramızda bir şey varmış gibi ama sen bana baktığında ben senin için bir yabancıyım. Bu beni mahvediyor."

Başını öne eğdi. Aramızda çok az mesafe vardı. O sohbetleri yaparken hissettiklerimi önümdeki kişiyle eşleştirmeye çalışmak için gözlerim, yüzünü tarayıp ezberledi. Aklımda Grant'in ismi yankılanıyordu ama o birkaç dakika önceki Grant değildi. Hepsi çok belirsizdi.

"Yani senden geldiklerini düşündüğüm mesajlar aslında ondan mıydı?" diye sordum.

Çenesi kenetlenmiş bir halde başını iki yana salladı. Aynı o sorgulama videolarındaki gibi.

"Neden onun telefonunda *SKB* harfleriyle kayıtlıyım? Biliyor musun?"

Başını yana yatırdı, sanki bir bulmacayı çözmeye çalışır gibi. Çözdüğü anı görebildim. Neyin kısaltması olduğunu bana söylemek istemediğini de anladım.

"Söyle bana. Lütfen," diye yalvardım.

Sonunda, " 'Shep'le Kafa Bulma'. Ona seni sorduğumda söylediği şey buydu. *'Shep'le Kafa Bulma Operasyonu sonunda işe yaradı,'* demişti Grant. Ona göre bunların hepsi bir oyundu," dedi.

Banka yığıldım tekrar. Bu bir oyundu. "Yapamam. Bunu yapamam. Seninle olmaz. Şu an olmaz," diye fısıldadım.

Önümde diz çöktü. "Seni tanıyorum ve kalbinin derinliklerinde sen de beni tanıyorsun. Sadece beni yanlış isimle biliyorsun."

Kollarımı bedenimin etrafına sardım sanki milyonlarca parçaya bölünmemi engelleyebilirmişim gibi. "Seni gördüğümde senden olduğunu sandığım mesajları hatırlıyorum. Onlar... iğrençtiler. Neden Grant öyle şeyler söylesin ki?"

Shep görünür bir şekilde korktu. "Onları okuyabilir miyim? Onun mesajlarını?"

Telefonumu sıkı sıkı tutup ona vermemek için herhangi bir

neden bulmaya çalıştım ama elimde hiçbir neden yoktu. Onun mesajlarına gittim ve telefonu Shep'e verdim.

Mesajları bir kereden fazla okumuş olmalıydı çünkü telefonu geri vermesi zaman aldı.

"Lütfen isimlerimizi değiştir. O mesajları ekranın üstünde kendi ismimle görmekten nefret ediyorum."

İstediği şeyi yaptım. "Neden bunu yaptı?" diye sordum tekrar.

"Grant'in mizah anlayışı çarpıktı. Sana mesaj atacağımı biliyordu. Şeyi biliyordu... seninle ilgilendiğimi. Ve benden olduğunu düşündüğün iğrenç mesajlar alırsan bu şakayı daha da iyi yapardı. İnsanlarla sürekli böyle kafa bulurdu."

"Ama insanlar onu seviyordu. Konuştuğum herkes onu seviyordu. Bu çok saçma."

"İnsanlar onunla eğleniyorlardı. Şakalarına maruz kalana kadar onu eğlenceli ve matrak bulurdun."

Shep, aramızda belli bir mesafe bırakarak bankın öteki ucuna oturdu. "Çok üzgünüm, Kate. Bunu yaşamak zorunda kaldığın için ne kadar üzgün olduğumu tahmin edemezsin."

Bana elini uzattı ama omuz silktim. Yüzündeki üzüntü içimi parçaladı. Bununla ilgili her şey içimi parçalıyordu.

"Sizin davaya bakan savcı için çalışıyorum." Aramıza biraz mesafe koymak için daha da uzağa kaydım. "Bana durumu açıkladığına sevindim ama bu bir şeyi değiştirmez. Seninle konuşamam. Ya da seninle birlikte görünemem."

Başı önüne düştü. "Biliyorum. Muhtemelen sana söylememeliydim. Doğruyu bilirsen belki artık üzgün olmazsın diye düşündüm."

Bir anda içimde yükselen öfkeyle banktan fırladım. "Cidden mi? Grant için *haftalardır* yas tutuyorum. Bu açıp kapatabileceğim bir düğme falan değil." Arkamı dönüp salıncaklara doğru ilerledim, bir tanesini ittim böylece salıncak deli gibi öne arkaya sallanmaya başladı. "Ve bir de sen varsın. Burada oturmuş beni tanıdığını söylüyorsun. Bunun benim için sorun olmamasını bekliyorsun..."

Shep arkamdan geldi, yumuşakça ellerini omuzlarıma koydu. Kalbim çarpıyordu. Ona doğru geri adım atmak isteyen umutsuz bir tarafım vardı. Yabancı olmayan bir yabancıydı o.

Ama yapamazdım.

Öne doğru adım attım ve elleri boşluğa düştü.

Arkamı dönmeden, "Grant'i vuran sen miydin?" diye sordum.

Gürültülü bir şekilde nefesini bıraktı. "Hayır. Sana dün gerçeği söyledim. Sana hiç yalan söylemedim. Ne mesaj atarken yalan söyledim ne de şimdi yalan söylüyorum. Yemin ederim onu ben vurmadım. Eğer tek bir şeye inanacaksan lütfen buna inan." Sesi çatallandı ve elimde olmadan arkama döndüm. Ona daha önce hiç bakmadığım gibi baktım.

Yüzünü inceledim; kahverengi gözleri onu gerçekten olduğu kişi olarak görmem için bana yalvarıyordu ve yüzündeki gergin ifade, bunun benim için olduğu kadar onun için de zor olduğunu gösteriyordu.

"Ama yapan kişiyi koruyorsun! Bu da neredeyse onun kadar kötü!" Ağladım. Ellerim titriyordu.

Başını salladı. "Hayır, korumuyorum," dedi kısık bir sesle. "Kimin yaptığını bilmiyorum. Hepimiz Grant'in cesedinin başında dikildik, kimse onu vurduğunu kabul etmedi. Kimse o silahı kullandığını kabul etmedi. Ama sana yemin ederim, o kişi ben değildim. Lütfen inan bana."

Boğazımdaki düğümle yutkunmak zordu. Yalan söylediğine dair bir işaret aradım yüzünde. Onu tanıyordum ama aynı zamanda da tanımıyordum. O mesajları gönderen telefonun diğer ucundaki kişiyi tanıyordum. O kişiye inanabilirdim. Ama o, şu an önümde duran kişiyle aynı kişi miydi?

"Affedersin. Bunu yapamam. Burada olamam."

Shep soru sorar gibi, "Kate," dedi ama ben başımı iki yana sallayıp arkamı döndüm. Arabama binip otoparktan çıkarken o hâlâ orada, büyük meşe ağacının altında benim en sevdiğim bankta oturuyordu.

• • •

İşe sadece birkaç dakika geç kaldım. Annem, Bay Stone'un ofisinde onunla birlikteydi, dolayısıyla annemin sandalyesine oturup öğrendiğim şeylerin üstesinden gelmek için kendime birkaç dakika daha verdim.

Annemin masasının üstündeki dağınıklığa göz gezdirirken yarısı başka evrakların altında kalmış bir kâğıt parçası gözüme çarptı ve kırmızı bir mürekkeple daire içine alınmış bir numara gördüm. Başka bir şeylerin yerini değiştirmemeye dikkat ederek onu kâğıt yığınının içinden çektim ve numaranın yanına 5 Ekim tarihinin ve Lindsey Wells isminin yazıldığını fark ettim.

Grant'in vurulmasından bir gece önce, Kürek Mücadelesi maçında birlikte olduğu kızdı o.

Geçen akşam Rhino Kafe'de River Burnu Oğlanları'ndan bahsetmeye başladığımızda gerçekten çok tuhaf davranmaya başlayan kızdı.

5 Ekim. Öldüğü sabah telefonundan sildiği aramaydı bu.

"Kate, gelmişsin," dedi annem ve gözü elimde tuttuğum kâğıda gitti.

"Seks Araması 3'ün kim olduğunu anlamışsınız gibi duruyor," dedim düz bir ses tonuyla.

"Evet ama bir yardımı olmadı. Bir önceki akşam Grant'le olduğunu ama kavga ettiklerini söyledi. Anlaşılan o sabah Grant onu arayıp barışmaya çalışmış ama kız onu başından atmış. Muhtemelen bu yüzden Grant bu aramayı sildi telefonundan. Zavallı kız çok üzgündü. Durmadan ağlıyordu."

Annem evrakları bir dosyanın içine koyarken ben de onun sandalyesinden kalktım. "Ve hemen Reagan'a koşup sana söylediklerimi ona anlatma. O kızın dedikodu yapmayı ne kadar sevdiğini biliyorsun."

Başımı anlayışla salladım, bunun bir faydası olmayacağından Reagan'ı savunmaya çalışmadım bile.

Sonunda bana baktığında annemin yüzünü endişe kapladı. "Ağlamış gibisin. İyi misin?"

Yüzümü elimle sildim. "İyiyim."

Bana kısa bir süre daha baktı ama üstelemedi. "Tamam peki, ben öğle yemeğine çıkıyorum. Bay Stone şu an bir telekonferans görüşmesi yapıyor ama kısa bir süre içinde biter." Annem masasının yanındaki alanı gösterdi. "Senin için hazırlanmış, işaretleri koyulmuş bir sorgu videosu var. Sana dışarıdan bir şey getirmemi ister misin dönüşte?"

Hayır anlamında başımı salladım, cevap veremez haldeydim çünkü köşedeki küçük masamda Shep'in yüzü ekranda donmuş halde, beni bekliyordu.

Annem kapıdan çıkmadan hemen önce, "Pekâlâ, sonra görüşürüz," dedi.

Annem ofisten çıktı ve ben de yavaş yavaş masaya yanaştım. Tek odaklanabildiğim şey, Shep'in yüzüydü. Ekranda, birkaç dakika önce parkta olduğundan daha farklı görünüyordu. Burada yüzü sabitti, herhangi bir duygu ifadesi yoktu. Parkta, dağılmaya çok yakınken olduğu gibi değildi.

Masaya oturdum ve kulaklıkları taktım. Onun gerçekte kim olduğunu bildiğimden bu yaptıklarım içinde en zoru olacaktı. Derin bir nefes alıp kendimi hazırladım.

Ardından oynat tuşuna bastım.

SHEPHERD MOORE'UN 5 EKİM'DE DEDEKTİF ARCHER TARAFINDAN YAPILAN SORGUSUNUN YAZILI DÖKÜMÜ, KATE MARINO'NUN BEDEN DİLİ YORUMLARIYLA BİRLİKTE

DEDEKTİF ARCHER: Bir anlığına geri gidelim. Sen bu çocuklarla ne kadar zamandır arkadaşsın?

SHEP: Ailemle buraya üç yıl önce taşındığımızda tanıştım onlarla, birinci sınıfın ortasında.

DEDEKTİF ARCHER: Ve Teksas'tan mı taşındınız buraya?

KATE: Shep gözlerini deviriyor. Kendini sandalyesinde arkaya doğru atıyor. Hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor.

SHEP: Öyle olduğunu biliyorsunuz. Babamı tanıyorsunuz. Neden bana bu aptalca soruları soruyorsunuz?

DEDEKTİF ARCHER: Bana ukalalık yapma. Seni şu dışarıdaki ekip arabasına tıkarız ve sohbetimize hapishane hücresinde devam ederiz gerekirse. Kaç kere River Burnu'na gittin?

KATE: Shep kımıldamıyor. Dedektife hafif bir ilgisizlikle bakıyor.

SHEP: Pek çok kez. Sayılamayacak kadar çok. Av mevsimi boyunca neredeyse her hafta sonunu burada geçiririz. Baharda burada oluruz çünkü nehrin o kısmı balık tutmak için en iyi yerdir. Yazın oraya gideriz çünkü John Michael'ın kullanabileceğimiz kayak tekneleri ve su kızakları var. Sürekli buradayız.

DEDEKTİF ARCHER: Vay canına evlat, böyle zengin arkadaşlarla takıldığın için oldukça şanslısın.

SHEP: Evet, çok şanslıyım.

KATE: Duruşu, alaycı cevabıyla uyumlu.

DEDEKTİF ARCHER: Henry, Logan ve John Michael birbirlerini bebekliklerinden beri tanıyorlar ve John Michael'la Grant'in babaları birlikte

bir sürü iş yapıyorlar. Sen gruba ancak birkaç sene önce katıldın. Hiç kendini dışlanmış hissettin mi?

KATE: Omuz silkiyor. Gözleri odada geziniyor. Dedektif dışında her yere bakıyor.

SHEP: Durum, göstermeye çalıştığınız gibi değil.

DEDEKTİF ARCHER: Ben nasıl göstermeye çalışıyormuşum? Grup dinamikleriyle ilgili bir fikir edinmeye çalışıyorum sadece.

SHEP: Hepimiz yakınız. Grup içinde sorun yok.

DEDEKTİF ARCHER: Peki, peki... Dün akşamdan söz edelim. Kalabalık bir grup için bir sürü içki aldınız. Parti kimin fikriydi?

SHEP: John Michael, Kürek Mücadelesi'nden sonra her zaman burada bir parti verir.

DEDEKTİF ARCHER: Evet, büyük maç. Kontrolden çıkan şakalarla ilgili birçok telefon aldık son birkaç haftadır. Bununla ilgili bir şey biliyor musun?

KATE: Shep sandalyesinde kımıldanıyor. Ellerini inceliyor.

SHEP: Hayır.

DEDEKTİF ARCHER: Hayır mı? Bu enteresan. Birkaç hafta önce bir adam geldi. Kızının arabasına verilmiş bir zarar için dava açmak istedi. Ardından küçük sınıfların koridorunda patlayan bir sis bombasıyla ilgili bir şey vardı. Herkes bu şakaların ardında bir grup son sınıfın olduğunu iddia ediyor. Hatta bazıları üç kızın fotoğraflarının bile şaka savaşıyla ilgili olduğunu söylüyor. Bu olaylardan herhangi biriyle ilgili bir şey biliyor musun?

KATE: Öne eğilip dirseklerini dizlerine koyuyor.

SHEP: Hayır. Bu sabah Grant'in başına gelenlerle tüm bunların ne ilgisi var?

DEDEKTİF ARCHER: Devam edelim. Diğer insanlar saat kaçta River

Burnu'na gelmeye başladılar?

KATE: Arkasına yaslanıp omuzlarını silkiyor.

SHEP: Sanırım saat yedi civarında. İnsanlar hemen hemen bütün akşam boyunca gidip geliyorlardı.

DEDEKTİF ARCHER: Burada tahminen kaç kişi vardı? Hepsi son sınıf mıydı?

SHEP: Bilmiyorum. Belki elli. Belki de yetmiş beş. Bütün sınıflardan insanlar vardı.

DEDEKTİF ARCHER: Herhangi bir kavga? Bir sıkıntı?

KATE: Shep hayır anlamında başını sallıyor. Polis memuruna bakmıyor.

DEDEKTİF ARCHER: Bu enteresan. Grant'in yüzünde kurşun yarasıyla alakası olmayan bazı izler var. Siz hep birlikte avlanmaya gitmeden birkaç saat önce biri onu bir güzel benzetmiş gibi. Ve parmağının eklem yerlerine bakınca o yumrukları atan kişi, sen olabilirmişsin gibi duruyor.

KATE: Shep yumruklarını sıkıp bırakıyor.

DEDEKTİF ARCHER: Hangi konuda kavga ediyordunuz?

KATE: Shep'in gözleri doğrudan dedektife bakıyor. Cevap vermek istemiyor gibi duruyor.

DEDEKTİF ARCHER: Shep, durumu olması gerekenden daha kötü bir hale getirme. Senin parmak eklemlerinde, onun da yüzünde izler var. Partideki diğer insanlara sorduğumuzda bize ne anlatacaklar? Eğer sen bana önce açıklarsan çok daha iyi görünür.

KATE: Shep oturduğu yerde kımıldanıyor. Kanepenin kolçaklarını kavrıyor.

SHEP: Aramızda bir anlaşmazlık oldu.

DEDEKTİF ARCHER: Ne tür bir anlaşmazlık? Kız arkadaşınla mı uğraşıyordu?

SHEP: Böyle de denebilir.

DEDEKTİF ARCHER: Ben dedim. Sen böyle der misin?

SHEP: Evet, derim.

DEDEKTİF ARCHER: Buyur Shep. Kız arkadaşınla ilgili neden kavga ettiğinizi bana anlat.

SHEP: O benim kız arkadaşım değil. Sadece hoşlandığım bir kız. Ortada bir... yanlış anlaşılma vardı. Numaralarımız karıştı ve o kız, benim yerime onunla konuştuğunu sandı. Ona bunu sorduğumda Grant güldü. Ben kızı kıvama getirdiğime göre olaya el koyup benim yerime işi bitireceğini söyledi. Ben de onu yumrukladım.

DEDEKTİF ARCHER: Eh yani, ben de onu yumruklardım. Peki kızın adı ne?

KATE: Shep hayır anlamında başını sallayıp yere bakıyor.

SHEP: Bir kız sadece. Bitti. Kim olduğunun bir önemi yok.

KİMLİĞİ BELİRSİZ SES: Anne babalar burada. Avukat olmadan başka bir soru sormak yok.

DEDEKTİF ARCHER: Hadi ama Shep. Babanın kucağına koşmadan önce bir tane daha soru cevaplayabilirsin. Belki de bu kavga seni o kadar üzdü ki avlanmaya gittiğiniz sabah pek dikkatli değildin. Belki dikkatin dağılmıştı ve ormanın içinde bir hareketlilik fark ettin. Belki de Grant'in avladığınız geyik olduğunu düşündün. Olan bu muydu?

SHEP: Avukat istiyorum.

11

4 EKIM. 08.15

KATE: River Bumu'na gitme konusunda gerginim. Orada kimseyi tanımıyorum.

~~GRANT~~ SHEP: Beni tanıyorsun.

Reagan mesaj atıp kostümlerimizle birlikte yolda olduğunu haber verdi ama ben kanepeden kalkmakta zorluk yaşadım. İşten eve geldiğimden beri kanepede yatıp duruyordum. Parkta Shep'le olan konuşmayı aklımda binlerce kez yeniden oynattım. Onun sorgu videosunu da neredeyse bir o kadar düşünmüşümdür. O akşam Grant'le kavga ettiler. Benim yüzünden. Geçen akşam parmak eklemlerinde gördüğüm izler onlardı. Grant'e vurduğunda oluşan izlerdi. Benim yüzümden.

Ama neden parktayken bana kavga ettiklerini söylemedi? Bana her şeyi anlatıyor gibiydi, peki neden o kısmı atladı? Başka neyi atlıyordu?

Dubleksimizin dışından gelen yüksek bir korna sesi duydum, yani Reagan burada olmalıydı. O tekrar kornaya basma fırsatı yakalamadan ben her şeyi arabadan çıkarmasına yardım etmek için aceleyle dışarı çıktım.

"Bay Wiggins kapıya yine çirkin bir not bırakacak," dedim Reagan'la kamyonetinin arkasında karşılaştığımda. Korna çaldığı zaman komşularını deli ettiğini biliyordu.

Reagan gözlerini devirdi. "Boş ver Bay Wiggins'i."

Kamyonetin içindekileri gördüğümde gözlerim yuvalarından fırladı.

"Ne giyiyoruz?"

"Sadece bekle ve gör," dedi kamyonetten birkaç demet kumaş parçasını çıkarırken.

Bunları bana uzattı ve sonra o birkaç tane daha çanta çıkardıktan sonra eve yöneldik. Odama vardığımızda her şeyi yatağıma yaymaya başladı.

Reagan kıyafetlerden birini havaya kaldırdı. "Bu benimki." Bu iki parçalı bir kıyafetti. Üstü uzun kolluydu ve sanki ona ikinci bir deri gibi oturacaktı. Göğsünü kapatacak siyah ve koyu mordan girdap boncuklu kısımlar hariç koyu mavi kumaşın tamamı transparandı. Kısa etek, Reagan öne arkaya hareket ettikçe koyu maviden siyaha doğru renk değiştiriyormuş izlenimini veren ipek şeritlerden oluşuyordu.

"Reagan, bu muhteşem. Çarpıcı görüneceksin," Ve gerçekten de öyle görünecekti. "Ama kimin kılığındasın?" diye sordum.

Kendi kıyafetini yatağın üstüne bıraktı ve bana en yakın olan kıyafeti eline aldı. "Bekle sadece. Kendininkine bak."

Diğer kıyafeti havaya kaldırdı. Onunkiyle aynıydı ama onunkinde koyu olan yerler benimkinde açık renkteydi. Transparan üst, altın ve bronz boncuklarla bal rengindeydi, etek de Reagan onu salladığında soluk sarıdan açık turuncuya doğru renk değiştiriyordu.

"Gündüz ve Geceyiz," dedi yüzünde kocaman gülümsemeyle.

"Ya da aslında Tanrıça Niks ve Tanrıça Eos. Ama kimse bunu anlamayacaktır, bu yüzden de Gündüz ve Gece diyeceğiz."

Reagan'ın yaratıcılığı ve yetenekleri karşısında şaşkına dönmüştüm. "Bunları portfolyona koymalısın." Uzanıp kumaşa dokundum. "Bunlar podyuma yakışır."

Reagan kızarıp iltifatımı geçiştirdi. "Haydi sana bunu giydirelim ve üstüne oturması için dua edelim."

Her ikimiz de giyindiğimizde, elbise dolabımın kapısına takılı aynanın önünde döndük ve etekleri oluşturan şeritler de bizimle birlikte fırıl fırıl döndüler.

"Kendinden sütyenli olmasına sevindim. İtiraf edeyim, üstü havaya kaldırdığında biraz endişelenmiştim," dedim.

Reagan göz kırpıp tekrar kendi etrafında döndü. O siyah tayt ve uzun siyah çizmeler giyerken ben de krem rengi tayt ve Reagan'ın uzun açık taba rengindeki çizmelerini giydim. Aynı ölçülerde olduğumuz için çok şanslıydım çünkü benim böyle ayakkabılar almama imkân yoktu.

Tenim baştan aşağı örtülü olduğu halde o korkunç seksi hemşire, seksi korsan veya işte kostüm dükkânlarının sattığı seksi kostümlerden herhangi birini giyeceğim zaman hissedeceğimden çok daha seksi hissediyordum kendimi.

"Sert görünüyoruz," dedim.

"Sana heyecan verici olacağımızı söylemiştim. Şimdi sıra saç ve makyajda."

Tuvalet masamın önündeki sandalyeye oturdum, bu sırada Reagan da makyaj malzemelerinin olduğu kutuyu çıkarıp marifetini konuşturmaya başladı. Altın rengi boyayla gözümün kenarından başlayıp şakağıma doğru uzanan kıvrımlı bir şey çizmeye koyuldu. Ustalığı karşısında büyülenmiş haldeydim.

"Bence bu akşam Josh'a asılmalısın," dedim. "Onu artık arkadaş olarak görmediğin mesajını net bir şekilde ver. Bu kıyafet bunun için çok uygun."

"Konuşmayı kes yoksa bunu yüzüne bulaştıracağım."

O, makyajımı tamamlarken ben sessiz durdum ama saçıma geçtiğinde Reagan, "Eee, Shep'le bugün ne oldu?" diye sordu.

Açıkçası Reagan'ın bunu sormak için bu kadar beklemesine şaşırmıştım. Bütün bir öğleden sonrayı onun Stone'un ofisine gelmesini bekleyerek geçirmiştim.

Reagan'a yalan söyleyemezdim. O benim en iyi arkadaşımdı.

Dolayısıyla ona her şeyi anlattım. Grant'e ne kadar çok âşık olduğumu anlattım... ve sonra da karşımdakinin Grant olmadığını, bunun iğrenç bir şaka olduğunu.

Reagan bir süre hiçbir şey söylemedi.

Saçımın son uzun kısmını kıvırıp geri kalanıyla birlikte onu firketeyle tutturdu.

"Ah Kate... Grant'e karşı nasıl hissettiğini neden bana daha önce anlatmadın, yani onun Grant olduğunu düşünürken? Üzgün olduğunu biliyordum ama durumun senin için bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum."

"Bilmiyorum. Bu beni gerçekten mahvetti. Yani haftalardır Grant için yas tutuyordum. Ve şimdi bir şeyler hissettiğim kişinin o olmadığını öğreniyorum. Ama Shep'e baktığımda o benim için hâlâ bir yabancı. Şu an cidden boku yemiş durumdayım."

Derin bir nefes aldım. "Ve bir şeylerin farklı olabileceğini düşünmekten kendimi alamıyorum. O maçta Grant'i o kızla görmeseydim? Grant'le buluşacağımı düşünürken karşımda Shep'i bulabilirdim. Çok mu kızardım? Yoksa Grant'in şakasına birlikte gülüp geçer miydik? Ya da Grant numaraları hiç değiştirmemiş olsaydı? Ya başından beri karşımdakinin Shep olduğunu bilseydim? Bu ihtimaller beni öldürüyor. Shep'in, dört oğlanın içinde Grant'i öldürmüş kişi olabileceğinden hiç bahsetmiyorum bile. Tam bir kâbus."

Reagan eğilip bana arkadan sarıldı ve artık bu kelimeleri sesli söylediğim için omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi oldu. Bunları Reagan'a daha önce anlatmalıydım.

Reagan doğrulurken "Peki Shep konusunda ne yapacaksın?" diye sordu.

Başımı salladım. "Onunla ilgili hiçbir şey yapamam. Başım dönmeden onu düşünemiyorum bile. Onun yapıp yapmadığını sordum. Grant'i vurup vurmadığını yani. Bana hayır diye cevap verdi."

Reagan'ın alnı buruştu. "Ona inanıyor musun?"

Omuz silktim. "Bana mesajlar atan çocuğa anında inanırdım. Shep'e inanıyor muyum bilmiyorum."

Reagan ikisinin zaten aynı kişi olduğuna dair tek bir laf etmeden başını yana eğdi.

Gözlerimi devirip, "Biliyorum. Sana felaket bir durumda olduğumu söylemiştim," dedim.

Reagan ellerini omuzlarıma koyup aynadan bana baktı. "Dikkatli ol. O sabah ormanda ne olduğunu kimse tam olarak bilmiyor."

Çok doğruydu bu. Bunca zaman sonra bile ne olduğuna dair neredeyse hiçbir şey bilmiyoduk. Ve nedense bu bana Lindsey'yi ve Rhino'da temelde aynı şeyi söylediğimde onun ne kadar tuhaf davrandığını hatırlattı. Grant vurulmadan hemen önce Lindsey onunla konuşmuştu. Lindsey'nin bir şey bilmesi mümkün müydü?

• • •

Reagan'ın arabasından iner inmez fotoğraf makinemi çantamdan çıkardım. Reagan onaylamaz bir ifadeyle başını salladı. "Şimdilik fotoğraf makineni kaldır ve rahatla. Son zamanlarda çok stresliydin. Ve bu ruh halin, kıyafetinle tam bir uyumsuzluk içinde. Hadi eğlenelim, tamam mı? Daha sonra fotoğraf çekmek için bol bol zamanın olacak."

Fotoğraf makinesini çantama geri koydum ve başımı salladım. "Haklısın."

Otoparkın diğer tarafına; öğrencilerin büyük kısmının maçtan önce açık havada parti yaptıkları yere doğru ilerledik. Izgaraların üstünde etler, gümbür gümbür müzik ve strafor bardaklarda gizlenmiş alkollü içkiler. İhtiyacım olan şey buydu.

Ve hemen herkes kostüm giymişti. *Minyonlar* gibi giyinen grup arkadaşlarımızı bulduk ve Reagan'la onların önünde poz verdik. Mignon bize, "Vay canına," dedi. "Ne olduğunuzu bilmiyorum ama muhteşem."

"Özel tasarım Cadılar Bayramı kostümüyle gelen yalnızca siz ikiniz varsınız!" diye ciyakladı Alexis. "Bayıldım!"

"Ben Gece'yim, o da Gündüz," dedi Reagan, aynada provasını yaptığımız gibi etrafımızda dönerken.

Josh ve grup arkadaşları bizi fark edip yaklaştılar. Her ne kadar renkleri dışında kostümlerimiz aynı olsa da Josh'un gözleri tamamen Reagan'ın üzerindeydi.

Reagan'ı dürttüm ve o da Josh'a doğru ilerleyip, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Gece, günün en sevdiğim zamanı bence," dedi Josh, dudaklarında hoş bir gülümsemeyle.

Yan yana oturdular ve ben mutluluktan dans etmek istedim.

"Çoktan çıkmalıydılar," dedi Josh'un arkadaşı Mark, yanımdaki boş sandalyeye otururken.

Güldüm. "Yani bu sizin için de açık mıydı?"

"Böyle diyebilirsin."

Durduğumuz küçük köşenin önünden geçen insanlarla konuşup bazı kostümlere gülerek bir süre takıldık. Mark benimle flört ediyordu ve bugünün büyük bir kısmında olduğu gibi sürekli Shep'i veya son birkaç haftadır olduğu gibi Grant'i düşünmeden kendimi normal bir kız gibi hissetmek hoşuma gitti.

"Sonrasında evimdeki partiye geliyor musunuz?" diye sordu Max Oliver, yerdeki Reagan'ın yanına otururken. Onu çok uzun zamandır tanıyorduk ve onun evindeki partiler hep eğlenceli olurdu.

"Evet, orada olacağız," dedi Reagan.

Mignon ve Alexis hemen kimlerin orada olacağını konuşmaya giriştiklerinde ben arkama yaslanıp dinlemekle, tüm bunları sindirmekle yetindim.

Stantların oraya vardığımızda hava kararmıştı. Arkadaşlarım kalabalığı yararak öğrenci bölümüne doğru ilerlerken ben fotoğraf çantamı, tişört ve diğer okul eşyalarının satıldığı masanın arkasına saklayıp sadece fotoğraf makinemle sahaya giden merdivenlerden indim.

Maçları fotoğraflamaktan nefret ediyordum. Sahaya girip çıkan oyuncuları gözlemektense arkadaşlarımla tribünlerde olmayı yeğlerdim.

Dışarısı serindi ve rüzgâr, üstümdeki transparan kumaşı aşıp doğrudan içime işliyordu. Etrafta zıplayan, ısınan oyuncuların çekmem gereken ilk fotoğraflarını çekip dikkatimi amigo kızlara yönelttim.

Üstlerinde her zamanki üniformaları vardı ama saç ve makyajları onları zombi gibi gösteriyordu. Julianna beni fark etti ve ben diğer öğrencilerin kostümlerini çekmek için öğrenci bölümüne geçmeden onların birkaç kare fotoğrafını çekebilevim diye hızla kızları bir araya topladı.

Vizörümün arkasından kalabalığı taradım. İngilizce sınıfından Taylor adındaki bir kızın fotoğrafını çektim, üstünde inek derisi desenli bir ceket, yanlardan örgülü saçları ve abartılı çilleri vardı. Belki de *Oyuncak Hikâyesi*'ndeki kovboy kız kılığındaydı. Ah evet yanında "Woody" vardı. Birkaç sıra aşağıda gri tişörtler giyen bir grup kız vardı, hepsinin üstünde haftanın farklı bir ismi yazıyordu ve bir de başlarına köpek balığı şapkası takmışlardı. Onlar ne kılığındalardı ki... Ahh... Köpek balığı Haftası'ydı onlar. Bu zekiceydi işte. Onların birkaç kare fotoğraflarını çektim, beni fark ettiklerinde bana poz verdiler.

Biraz daha ilerleyince birkaç süper kahraman, seksi kediler olduklarını tahmin ettiğim bir grup, zombi makyajı yapmış amigo kızlardan daha korkunç görünen zombiler gördüm.

Ve sonra Shep'i fark ettim. Diğer River Burnu Oğlanları'yla birlikte açık tribünün üst kısmına yakın bir yerde oturuyordu. Otoparktaki partide yoklardı ama zaten burada ne yaptığımızı bildiklerinden bile emin değildim. Bütün hafta kabuklarına çekilmişlerdi ve şimdi burada maçtalardı. Niye ki?

Shep bana bakıyordu, ben de ona baktım.

Klik, klik, klik. Hızla birkaç kare çektim ve sonra onu zum objektifinin arkasından inceledim. Artık gerçeği bildiğimden şimdi ona bakmak farklı bir anlama geliyordu. Bir şekilde yüz hat-

ları daha yumuşak görünüyordu, belki de onu farklı bir açıdan görmeye çalıştığımdan böyle geliyordu. Tereddütlü bir şekilde bana gülümsedi ve elini havaya kaldırdı, sanki bana tekrar işaret verecekmiş gibi; belki benimle konuşmak istiyordu ama sonra yüzü değişti. Alnı kırıştı ve ayağa kalkıp arkamdaki bir şeye bakmaya başladı. Fotoğraf makinemi bıraktım ve o şey her neyse pek çok insanın başını ona doğru döndürdüğünü fark ettim.

Arkamı döndüm ve insanların ilgilerini çeken şeyin ne olduğunu anında anladım. Maskeli, sarı peruklu biri vardı. St. Bart's üniforması giymişti ve göğsünde kocaman kırmızı bir leke vardı. Grant Perkins kılığındaydı.

Tekrar Shep'e baktım ve River Burnu Oğlanları'nın dördünün de aşağı inmeye başladıklarını, tribün merdivenlerine ulaşmaya çalıştıklarını gördüm. Öfkeli görünüyorlardı.

Kostümlü çocuk olduğum yere yakındı ve ben de içimde öfkenin yükseldiğini hissettim. Bu çocuk elini göğsüne koyup etrafta takılıyordu ve tribünlerdeki insanlar hem korkmuş hem de büyülenmiş haldelerdi.

Bu tenis maçı gibiydi, herkesin gözü bir o çocuğa bir de River Burnu Oğlanları'na gidiyordu.

Onu kolundan tutup bütün kuvvetimle diğer yöne doğru çektim ve açık tribünlerin ilerisindeki basamaklara, gözden uzağa götürdüm. Neden araya girdiğim konusunda emin değildim sadece Grant, kalbimin ve zihnimin derinliklerinde bir yerdeydi ve bu kişinin onunla böyle dalga geçmesi beni mahvetmişti.

Çocuğun yüzündeki maskeyi çıkardım. Bu Mark'tı.

"Ne halt ediyorsun?" diye sordum. Ceketini üstünden çıkardım ve onu "Grant" yapan her şeyi alıp yakındaki bir çöp kutusuna tıktım.

"Ne?" dedi gıcık olmuş bir sesle. "Bir iddia söz konusuydu. Karşı koyamadım. Ve sadece bir şakaydı. Neşelen."

Göğsüne vurup onu ittim. Neredeyse arkaya doğru düşüyordu. "Korkunç bir şaka. Ölü bir insanla dalga geçiyorsun."

"Niye bu kadar umurunda ki?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim, dolasıyla cevap vermedim. Mark gözlerini devirip başını sallayarak uzaklaştı. Yere yığıldım, adrenalin geldiği gibi hızla gitti üzerimden.

Bir dakika sonra River Burnu Oğlanları diğer merdivenlerden zıplayarak indiler ve beni gördüklerinde öne doğru savrularak zar zor durabildiler.

"Nerede o?" diye hırladı Henry.

Logan altdudağını ısırırken etrafı taradı. Shep sessiz halde grubun arkasında dikiliyor, gözlerini bir an bile benimkilerden ayırmıyordu.

"Gitti," diye cevapladım.

"Kimdi o?" diye sordu John Michael, iki yana sarkmış ellerini yumruk haline getirerek. Omuz silktim ve hafif bir gerginlik oluştu aramızda. Sonunda arkalarını dönüp geldikleri yöne doğru gittiler, en son giden Shep oldu.

Sonunda toparlandığımı hissettikten sonra stadyuma döndüm. Kalabalığı tarayıp River Burnu Oğlanları'na dair herhangi bir iz aradım ama gitmişlerdi.

Maçın geri kalanı bitmek bilmedi, Max Oliver'ın evindeki partiye vardığımızda tükenmiş haldeydim.

Neyse ki arka bahçede bir ateş yakılmıştı, Reagan'la ben ateşe yakın bir yer kapmak için fırladık.

"Belki de bu kıyafetlere uygun birer ceket hazırlamalıydım," dedi Reagan.

Ateşten mümkün olduğu kadar çok yararlanmaya çalışarak ellerimi ateşe doğru uzattım.

"Öyle mi dersin?"

Grubun geri kalanı sandalye çekip oturdu ve benim de ısınmam fazla uzun sürmedi.

Mignon iki elini birden havaya kaldırdı. "Size söylemeyi unuttuğuma inanamıyorum! Tahmin edin bugün kim yerleştirme mektubunu aldı? Görünüşe bakılırsa Kosta Rika'ya gidiyorum!"

Mignon, üniversiteye gitmeden önce bir yıl ara verecekti ve onu bir Latin Amerika ülkesine gönderen bir programa dahil

olacaktı. Bu programda katılımcılar hem gittikleri yerin diline ve kültürüne tamamen gömülme fırsatı yakalıyorlardı hem de kamu hizmeti projeleri yapıyorlardı.

Alexis ona patates cipsi fırlattı. "O kadar uzağa taşınacağına inanamıyorum," dedi.

"Sadece bir yıllığına gidiyorum, sonsuza kadar değil," dedi Mignon.

"Önümüzdeki yıl yaz tatilinde hepimiz yine burada olacağız."

Bu Reagan'ın ilgisini çekmiş gibiydi ve Reagan, Mignon'u görebilmek için öne eğildi. "Son derece yakışıklı bir çocukla karşılaşıp ona âşık olacaksın ve seni asla göremeyeceğiz. Haklı olduğumu biliyorsun."

Mignon, Reagan'a sırıttı. "Bu başıma gelen en kötü şey olmaz."

Alexis dışında herkes güldü

Ve Reagan haklıydı; Mignon'da her zaman gezgin bir ruh vardı, dolayısıyla gezmeye devam ederse bu beni şaşırtmazdı. Reagan'la ben de bir sonraki sonbaharda New York'a taşınmayı umuyorduk. İkimiz de New School'a başvurmuştuk, oradan kabul mektubu almayı her şeyden çok istiyordum. Reagan'ın ailesi o küçükken onun adına bir üniversite fonu başlatmıştı, dolayısıyla onun okul ücreti oradan karşılanacaktı ama ben burs ve eğitim desteği için başvurmuştum ve çalışmaya başladığımdan beri de elime geçen parayı bunun için biriktiriyordum. Dolasıyla şu an kabul edilip edilmediğimizi öğrenmeyi bekliyorduk sadece. Alexis, gazetecilik okumak istediği Northwestern'den erken kabul aldı. Ama hepimiz bir sonraki yaz burada buluşmak için sözleştik. Alexis, "Görüyorsunuz işte! Böyle başlıyor bu işler! Bir daha asla şimdiki gibi birlikte olamayacağız!" dedi.

"Üniversiteye gideceğiz. Ölmeyeceğiz. Bu kadar dramatik olmayı bırak," dedi Josh gülerek. Reagan onu dürttü ama o da gülüyordu.

Mignon zıplayıp kalktı ve Alexis'le benim ellerimizden tuttu. "Hadi gidip dans edelim de şu kumruları yalnız bırakalım."

Hem Reagan hem de Josh utanmış görünüyorlardı ama ikisi ateşin başında kaldılar. Josh'un arkadaş gibi görünmekten tamamen çıkması uzun sürmeyecekti.

Sonunda partiden ayrıldığımızda vakit gece yarısına yaklaşıyordu ve hepimiz açlıktan ölüyorduk. Josh ön koltukta Reagan'ın yanında oturabilsin diye her zamanki yerimden olmuştum. Mark, partide Josh'u satıp onu arabasız bırakmıştı. Maskenin altındakinin Mark olduğunu kimseye söylememiştim. Arka koltukta boş bir alan için Alexis, Mignon ve Josh'un diğer arkadaşı Parson'la mücadele ettim. Reagan arabaya servis yapan Whataburger'e yanaştı ve anlaşılan gece yarısı bir şeyler atıştırmak isteyen yalnızca biz değildik. Arabalardan oluşan sıra neredeyse yola kadar uzanıyordu.

"İçeri girmek ister miyiz?" diye sordu Reagan.

Hepimiz dönüp içeri baktık. Kasada kalabalık vardı, yemek alanındaki bütün yerler de dolu görünüyordu. Bu saatte açık olan tek bir fast food restoranının olmasının kötü yanı buydu.

"Arabaya servis daha hızlı olur. Hepimiz bizim evde kaldığımıza göre orada yiyebiliriz," dedi Mignon.

"Ayy davet için teşekkürler. Bir pijama ödünç alabilir miyim?" dedi Parson.

"Yastık savaşı yapacaksak kalırım ancak," diye ekledi Josh.

Şakacı bir ifadeyle onun koluna vuran Reagan'ın sonrasında da yanakları kızardı.

Parson kımıldandı ve camı açmak için Alexis'e doğru eğildi.

"Mark Roberts, iğrençsin!" diye bağırdı pencereden.

Hepimiz yan pencereden baktık ve otoparktaki Mark'ı gördük. Bize doğru dönmüş, bu bağrışın nereden geldiğini anlamaya çalışıyordu.

"Bizi sattığın için teşekkürler!" diye bağırdı Josh ön koltuktan.

Mark, siyah Tahoe'nun sürücü kapısının yanında dikiliyordu. Logan McCullar'ın siyah Tahoe'su.

Mark gülüp bize hareket çekti ve sonra da arabaya döndü.

Josh pencereyi kapatıp başını salladı. "Ne pislik ama."

"Kiminle konuşuyor?" diye sordu Mignon.

"Tahmin etmek mümkün değil," dedi Parson.

Diğerleri Mark'ı gördükleri gibi hızla unuttular ve şimdi ne sipariş edeceklerine karar vermeye çalışıyorlardı ama ben onu pencereden izlemeye devam ettim.

Neden Mark, Logan'la konuşuyordu? Logan, maçta Grant kılığına girenin o olduğunu biliyor muydu?

"Dünyadan Kate'e!" deyip beni irkiltti Reagan. "Ne yemek istiyorsun?"

"Çikolatalı *milkshake*. Ve kızarmış patates," dedim, gözlerim hâlâ Tahoe'dayken.

"Ahh! Bu kulağa iyi geliyor. Ben de ondan istiyorum," diye katıldı Alexis.

Bir avuç dolusu para, Tahoe'nun sürücü penceresinden uzatıldı ve Mark onu alıp hızla cebine doldurdu, ardından kendi arabasına doğru gitti. Her iki aracın da otoparktan çıkışını izledim. Logan'ın arabasının içini tam olarak göremedim ama bunun onun arabası olduğunu biliyordum.

Mark birinin Grant kılığına girmesi konusunda onunla iddiaya girdiğini söylemişti. O kişi Logan mıydı?

Ölü Grant Perkins kılığındaki kişinin görüntüleri tüm sosyal medyaya yayılmış durumdaydı.

Bazı iletiler bunun gördükleri en komik şey olduğunu söylerken, diğerleri de bunu iğrenç ve zalimce bulduklarını belirtiyordu.

Bununla ilgili komik olan şey, Grant'in buna bayılacağıydı.

O iyi bir şakaya bayılırdı. Ne kadar çirkinse, ne kadar çok kişi etkilenirse o kadar iyiydi.

Medya onu bir aziz gibi göstermişti. O, artık bir arkadaşı tarafından vurularak hayatı yarıda bırakılan zavallı çocuktu.

Onun gerçekte nasıl biri olduğunu bilselerdi ondan daha farklı bahsederler miydi? Grant gibi giyinecek birini bulmak kolaydı. Hatta o çocuk böyle bir iş çevireceği için heyecanlıydı bile.

Diğerleri kızgındı.

İntikam istiyorlardı.

Onları destekledim ama onlar şunu anlamıyorlardı. Bu akşam olan şeyin olması gerekiyordu.

Bizi birbirimize bağlayan bir şeye ihtiyacımız vardı. Birisi Grant'le dalga geçtiği için hepimiz öfkeliydik. Onu internette bir şakaya dönüştürdüğü için. Bizi bir şaka haline getirdiği için.

Doğru yöne ilerliyorduk. Eve giden yolumuzu buluyorduk.

Ancak o kız beni şaşırttı, bunu beklemiyordum. Hem de hiç. O kızı dikkatle izlemenin kimseye bir zararı olmazdı. İhtiyacımız olan son şey, hiç gerekmediği halde birinin işimize burnunu sokmasıydı.

REBECCA MYERS'LA 8 EKİM'DE, ST. BARTHOLOMEW LİSESİ'NDE, DEDEKTİF PIERCE TARAFINDAN YAPILAN GÖRÜŞMENİN YAZILI DÖKÜMÜ, KATE MARINO'NUN BEDEN DİLİ YORUMLARIYLA BİRLİKTE

DEDEKTİF PIERCE: Rebecca, Twitter hesabındaki paylaşımlara bakılırsa geçen cumartesi akşamı River Bumu'ndaymışsın. Bu doğru mu?

REBECCA: Evet, efendim. Oradaydım.

KATE: Gerçekten üzgün görünüyor.

DEDEKTIF PIERCE: Bana o gece orada neler olduğunu anlatmak ister misin?

KATE: Omuz silkiyor. Biraz kafası karışık görünüyor.

REBECCA: Neredeyse her hafta sonu orada olan partilerde ne olduysa o.

DEDEKTİF PIERCE: Kavgaların olduğuna ve pek çok içki ve uyuşturucu alındığına dair bazı raporlarımız var. Bu hep olur muydu?

KATE: Altdudağını ısırıyor.

REBECCA: Olurdu. Şey, yaklaşık bir yıl önceye kadar olmazdı, artık normal bu. Eskiden böyle değildi. Onlar eskiden böyle değillerdi.

DEDEKTİF PIERCE: Eskiden nasıllardı?

KATE: İç çekip gülümsüyor. Hâlâ biraz üzgün görünüyor ama özlem dolu bir hali var.

REBECCA: Onları ortaokuldan beri tanırım. Shep dışında ama onunla da birinci sınıftan beri arkadaşız. Çocukken bile beni hep güldürürlerdi. Yani biraz çılgınlardı ama kötü bir şekilde değil. Eğlencelilerdi.

DEDEKTİF PIERCE: Geçmiş zaman kullanıyorsun, bir şeylerin değiştiği izlenimine kapılıyorum.

REBECCA: Bir şeyler değişti. Ya da aslında Grant değişti. Her zamanki gibi çılgındı ama daha önce olmayan acımasız tarafı ortaya çıkmıştı. Yaptığı şakaların veya oyunların bazıları komik değildi... acımasızdı. Ve hep sınırları zorluyordu. Fazla içiyordu. Partilerde çok fazla eğleniyordu. Fazla hızlı araba kullanıyordu.

DEDEKTİF PIERCE: Peki ya diğer oğlanlar? Onlar da değiştiler mi?

REBECCA: Sanırım bir şekilde değiştiler. Çoğu zaman Grant'i kontrol etmeye çalıştılar. Onu sakinleştirmek için uğraştılar. Bu bazen işe yaradı, bazen de yaramadı. Ve daha sonra hepsi partilerde daha fazla eğlenmeye başladılar. Etraflarındaki hava kesinlikle farklıydı.

KATE: Tekrar dudağını ısırıyor. Tüm bunları dedektife anlatıp anlatmamakta kararsız kaldığını görebiliyorum. Bu yüzünden okunuyor.

DEDEKTİF PIERCE: Az önce "acımasız tarafı" derken neyi kast ettin?

KATE: Bir örnek bulmaya çalışıyormuş gibi başını geriye atıp gözlerini kapatıyor.

REBECCA: Şey... Arkadaşım Lindsey'le olduğu gibi. İkinci sınıftan beri aralıklı olarak görüşüyorlardı. Grant bir an Lindsey'le çok ilgili oluyordu sonrasındaysa sanki o hiç yokmuş gibi davranıyordu. Onunla iğrenç akıl oyunları oynuyordu... Cidden aklını karıştırıyordu kızın. Ve bu Lindsey'i değiştirdi. O artık eskisi gibi değil.

KATE: Gözlerini kapatıp sıkıyor ve sonra ellerini yüzünde gezdiriyor.

REBECCA: Onun öldüğüne ve burada oturup onun hakkında böyle konuştuğuma inanamıyorum. Ve Lindsey hakkında böyle konuştuğuma da. Tanrım, benim neyim var?

DEDEKTİF PIERCE: Grant'in ne durumda olduğuna dair daha net bir izlenim edinmemize yardımcı oluyorsun ve umarım bunu o sabah gerçekten ne olduğunu bulmak için kullanabiliriz.

KATE: Başını sallıyor, derin bir nefes alıyormuş gibi görünüyor. Biraz daha dik oturuyor.

DEDEKTİF PIERCE: Pekâlâ partiye dönersek. Gece kaça kadar oradaydın?

REBECCA: Gece yarısı olmak üzereyken ayrıldık. Size az önce bahsettiğim arkadaşım Lindsey... Şey, o ve Grant büyük bir kavgaya tutuştular. Bu kez ne olduğunu tam bilmiyorum bile ama Lindsey oradan gitmek istedi ve ben de onu eve götürdüm. Umurumda değildi. O sırada ben de gitmeye hazırdım.

DEDEKTİF PIERCE: Grant'in Lindsey'yle tekrar iletişime geçip geçmediğini biliyor musun? O akşam veya ölmeden önce o sabah?

KATE: Omuz silkiyor.

REBECCA: Bilmiyorum. O öldüğü için Lindsey'nin mahvolduğunu biliyorum. Şu sıralar üzüleceği pek çok şey var zaten. Küçük kardeşi hasta, bayağı hasta hem de. Kardeşi St. Jude's Hastanesi'nde yatıyordu ama şimdi evde. Ama muhtemelen uzun süreliğine değil. Sanırım bir kez daha kemoterapi almak için birkaç hafta sonra tekrar hastaneye yatacak. Lindsey için gerçekten üzülüyorum ama bir yanım da Grant artık onunla kafa bulamayacağı için rahat.

12

25 EYLÜL, 17:12

~~GRANT~~ SHEP: Anlaşılan mikrodalgada kenarında metal süsleme olan bir tabakta yemek ısıtmak iyi bir fikir değilmiş.

KATE: Ah hayır olamaz. ne kadar kötü??

~~GRANT~~ SHEP: Alevler çıktı. Bayağı alev çıktı.

Fotoğraflarını çektiğim kros karşılaşması birkaç dakika önce bitti ve tüm fotoğraf malzemelerimi annemin arabasının arkasına yığarken Logan'ın kırmızı ışıkta durduğunu fark ettim.

Bana bunu yaptıranın ne olduğuna emin değildim ama arabaya atladım ve yeşil ışık yandığında Logan'ın peşine takıldım. Stone onları gözetlememe onay verdiğinden kendime bunun sorun olmadığını söyledim ama bundan daha fazlasının söz konusu olduğunu biliyordum. Grant ve Shep konusunda kandırıldığım gerçeğini unutamıyordum ve artık düşündüğüm her şeyin doğruluğundan şüphe ediyordum. Logan ve Mark dün gece otoparkta niye konuşuyorlardı? Logan'ı kilometrelerce takip ettim, Pat'in karavanının oraya doğru gittiği çok açıktı. Bir

başka buluşma zamanı mıydı? Ama Logan otoparkta durmak yerine köşeyi dönüp binanın arkasında kayboldu.

Çabucak yemek karavanına göz attım ama neyse ki neredeyse öğle vaktiydi ve balık siparişi kuyruğu o kadar uzundu ki Pat beni fark etmedi.

Logan beni görmeden nasıl geri dönebilirdim? Daire çizip öteki taraftaki sokağa döndüm. Ağaçların arasında bir aralık vardı ve doğru açıdan Logan'ın Tahoe'sunu görebiliyordum.

Daha önce bu terk edilmiş dükkânların ön cephelerinin kötü göründüklerini düşünmüştüm ama arka taraf daha da kötüydü. Ağaçlık alan çöp, atık, eski mobilya ve Tanrı bilir başka neyle doluydu. Bu uzaklıktan Logan'ın ne iş çevirdiğini ancak zum objektifle anlayabilirdim.

Logan daha arabadan inmeden fotoğraf çekmeye başladım. Sonra inip etrafta dolandı, önünde duran bir şeyleri tekmeledi ve ben onun her adımını fotoğrafladım.

Çöplüğün ortasında dikilip yere baktı ve daha sonra bir şey onu irkiltmiş gibi arabasına yöneldi. Daha geniş alanı görebilmek için objektifi döndürdüm, beyaz bir kamyonetten çıkan ve Logan'a yaklaşmakta olan iki çocuğu fark edince geri çekildim. İçlerinden biri uzun boyluydu ve üzerinde kot pantolon ve uzun kollu kamuflaj gömleği vardı. Diğeri hemen hemen Logan'la aynı boydaydı. Temiz pak giyinmişti, üzerinde açık mavi, yakası düğmeli ve kolları sıvalı bir gömlek vardı.

Logan'ın duruşu anında değişti. Omuzları dikleşti. Zum yaptığımda neredeyse boynundaki kasların kabardığını görebiliyordum. Bu arkadaşça bir buluşmaya benzemiyordu. Logan, Temiz Giyimli Çocuk'a bir şey vermiş gibi görünüyordu ama ne olduğunu göremedim.

Logan'ın, iki çocuğun, her şeyin fotoğrafını çektim. Kötü bir iş çevirmeyecekse onlarla niye burada buluşmuştu ki?

Temiz Giyimli Çocuk aşağı baktı, sanırım Logan ona her ne verdiyse onu kontrol ediyordu. Bu açıdan nefret ediyordum. Hiçbir şey göremiyordum. Temiz Giyimli Çocuk nihayet arka-

sını döndü ve kamyonetine doğru yürüdü. Uzun Boylu Çocuk, hâlâ Logan'la orada dikiliyordu. Objektifin arkasından onlara baktım ve ne tür bir gerginlik içinde olduklarını merak ettim. Ve sonra Uzun Boylu Çocuk geri çekilip Logan'ın midesine öyle sert bir yumruk attı ki Logan yere düştü.

"Aman Tanrım," dedim yüksek sesle ve bir fotoğraf daha çektim.

Kaçırdım. Çok hızlı oldu ve hemen de bitti. Orada karşılıklı dikilirken bir pozları vardı ve sonra da Logan'ın yere çömeldiği bir poz vardı ama vurma ânı yoktu.

Elim düğmenin üzerinde, olabilecek başka bir şeyi bekledim ama Uzun Boylu Çocuk orada öylece dikildi ve Logan'ın yalpalaya yalpalaya Tahoe'suna gitmesini izledi.

Logan yavaşça sürücü koltuğuna oturdu ve patinaj çekerek oradan çıktı ve geldiği yoldan gitti. Uzun Boylu Çocuk hâlâ orada dikilip bakınıyordu. Kendi etrafında dönüp alanı taradı ve sonra durdu. Yere çömelip başını yana yatırdı. Ağaçların aralığından doğrudan bana baktı.

"Lanet olsun!"

Geri vitese takıp oradan çıktım. Ana yola döndüğümde ellerim titriyordu ve gözlerim de önümdeki yoldan daha çok dikiz aynasındaydı.

Telefonum çaldı ve bu beni öyle çok korkuttu ki neredeyse yoldan çıkıyordum. Arayan Reagan'dı.

"Alo?"

"Öğle yemeği için Sake Sushi'de bizimle buluşacağını sanıyordum. Geliyor musun?" diye sordu Reagan.

Kalbim hâlâ güm güm atıyordu. "Evet. Geliyorum. Birkaç dakikaya orada olurum."

Telefonu kapatıp kendimi sakinleştirmeyi umarak birkaç derin nefes aldım. Elimdeki fotoğraflar neyi gösterecekti? Pek bir şeyi değil. Logan iki çocukla orada dikiliyordu ve sonra yerde çömelmiş halde duruyordu. Anahtarlarını yere düşürdüğünü ve onlara bakındığını söyleyebilirdi.

Casuslukta gerçekten felakettim.

• • •

Sonunda eve geldiğimde casusluk yerine siber takibi denemeye karar verdim. River Burnu Oğlanları'nın her birinin sosyal medya hesaplarını bulmak fazla uzun sürmedi. Grant'in hesapları bir sürü insan tarafından takip ediliyordu ama aslında o hiçbir şey paylaşmamıştı; zaten onu mesajlaşmaya başladığımızda aratmıştım.

Grant'le mesajlaştığımı düşündüğümde.

Sanırım Grant daha çok pusuya yatmış halde takılıyordu. Ama diğer oğlanlar daha normal görünüyorlardı; kesinlikle takip ettiğim kızlar kadar çok şey paylaşmıyorlardı ama en azından bakılacak bir şeyler vardı.

Henry'nin hesabında onlara ait pek çok grup fotoğrafı vardı. Bir önceki yazdan bir fotoğrafı inceledim. Beşi birden bir kayak teknesinin arka tarafında oturuyorlardı. Onlara baktım ve okulda ne kadar farklı olduklarını düşündüm. Fark ettiğim birkaç küçük şey vardı. Shep hiçbir şey umurunda değilmiş gibi görünmeye çalışıyordu ama bunun bir poz olduğunu görebiliyordum. Herkesi; beni, arkadaşlarını, diğer öğrencileri, öğretmenleri izliyordu. Gözleri, çevresindeki her şeyi inceliyordu.

Ve Shep karalamayı seviyordu. Her zaman elinde bir kalem vardı ve ders sırasında kâğıdının kenarını çizip duruyordu. Bir gün İngilizce dersinde onun ne çizdiğine bakmaya çalışırken neredeyse sandalyemden düşüyordum. Öğle yemeğinde bile sanki bedeninin bir uzantısıymış gibi kalemi parmakları arasında çevirirdi.

Henry konuşmadan bile bir kızla flört edebilirdi. Bu onun bakışıyla ilgiliydi; kızın ilgisini çekmeye yetecek kadar uzun süre bakardı ama tuhaf biri olduğu düşünülecek kadar uzun süre bakmazdı. Mükemmel zamanlamaları olan bakışlarıyla kızın ona bayılmasını sağlardı ve bunu yaparken ağzını bile açmamış olurdu.

Logan grubun gürültülü olanıydı. Sesi yüksekti. Gülüşü gürültülüydü. Ve bir şekilde onun tavırları bile... gürültülüydü. O sakin oturamayan türden bir çocuktu. Bir yere giderlerken grubun etrafında döner, bir kişiden diğerine atlar, asla onların yanında düz bir çizgide yürümezdi. Günün sonunda çok yorgun düşüyor olmalıydı.

Sayfayı aşağı kaydırdım ve Logan'ın bir fotoğrafını gördüm, yanında poker fişlerinin oluşturduğu uzun yığınlar ve yüzünde de kocaman bir sırıtış vardı. Grubun kumarbazı. Müşterek bahisçisi. Grant kılığına bürünmesi için Mark'la iddiaya giren o muydu?

John Michael da bu fotoğrafta onunla birlikteydi ve onun önünde sadece üç poker fişi duruyordu ama onun da yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. John Michael anlaşılması en zor olanıydı. O rahat biriydi, sadece kişilik olarak değil, duruş olarak da öyleydi. Düz kahverengi saçları her zaman dağınıktı ve yakası düğmeli gömleğinin, pantolonun içine sokulmamış bir tarafı olurdu hep. İçlerinde, küçük gruplarının dışından biriyle konuşma ihtimali en yüksek olan oydu. Gideceği yere varmak için hiç acelesi varmış gibi görünmüyordu ve onu gördüğüm hemen her durumda aynı şekilde sıkılmış duruyordu. Ama sonra içlerinden birine doğru eğilirdi, her zaman sadece bir kişiye yapardı bunu, hepsine değil ve sadece ikisinin duyabileceği bir şey söylerdi ve karşısındaki kişi de sanki bu dünyanın en komik şeyiymiş gibi gülerdi.

Shep'in hesabına geçtim. İletileri karıştırıp görüntüleri inceledim ve fotoğraf altı yazılarını tekrar tekrar okudum. Neredeyse tüm fotoğraflarda Shep diğer River Burnu Oğlanları'yla birlikte poz vermişti. En yeni olanlar, onları avlanırken, balık tutarken ve partide eğlenirken gösteriyordu. Bir tanesinde Grant ve Henry çiçek desenli, kocaman papasan sandalye görünümlü bir şeyin üstünde baygın yatıyorlardı. Bunun River Burnu'nda çekildiğini anlayabiliyordum çünkü arkalarında kulübenin arka verandasını seçebiliyordum. İki oğlanın da üstünde iç çamaşırlarından başka bir şeyleri yoktu ve fotoğrafın altında *Hafifsıkletler* yazıyordu.

Gülmeme engel olamadım.

İletilerde geriye doğru gidip onların gençleştiklerini görmek tuhaftı. Birinci sınıftan fotoğraflara geldiğimde bebek gibi görünüyorlardı. Beşinin birlikte olduğu ilk fotoğraflardan birini inceledim. Yan yana duran üç tane çamurlu dört tekerlekli araç vardı ve oğlanlar bunların üstüne çıkmışlardı. Onlar da araçlar kadar kirliydi, vücutlarında sadece gözleri ve dudakları temiz kalmıştı. Hepsi de daha önce hiç görmediğim kadar kocaman gülümsüyordu. Fotoğrafın altında *Ulusal Çamur Yarışları. En iyi gün.* yazıyordu.

Güzel bir gün geçirmiş gibi görünüyorlardı. Pis ama güzel bir gün. Ekranı aşağı kaydırdım ve yanlışlıkla fotoğrafı "beğendim".

Lanet olsun.

Shep'in hesabında dört yıl geriye gitmiş durumdaydım ve fotoğrafını "beğenmiştim." Anında bildirim alacak mıydı? "Beğeniyi kaldırmak" için tekrar oraya tıklamalı mıydım?

Evet. Tekrar oraya tıkladım ve kırmızı kalp ortadan kalktı. Zamanında iptal ettim mi?

Ve sonra yeni bir bildirim gördüm.

Shep Moore seni takip ediyor.

Ölebilirdim. Casuslukta olduğu gibi siber takipte de felakettim.

Ve sonra yeni bir bildirim daha geldi.

Shep Moore'dan yeni bir özel mesaj.

Aman Tanrım.

Mesaja tıkladım.

Beni merak ediyorsan bilmek istediğin
ne varsa sana anlatabilirim.

Uygulamayı kapattım. Telefonumu da kapattım ve başımı yastığıma gömdüm.

DANIEL HARDY'YLE 8 EKİM'DE ST. BARTHOLOMEW LİSESİ'NDE DEDEKTİF PIERCE TARAFINDAN YAPILAN GÖRÜŞMENİN YAZILI DÖKÜMÜ, KATE MARINO'NUN BEDEN DİLİ YORUMLARIYLA BİRLİKTE

DEDEKTİF PIERCE: Daniel, Grant Perkins'in ölümünden bir gece önce River Burnu'ndaki partideydin, öyle değil mi?

DANIEL: Evet. O parti acayipti. Yani onların bütün partileri çılgıncadır ama bu en iyisiydi. Artık onlardan bir daha olmayacak olması çok fena.

KATE: Gülümsüyor. Sandalyesinde zıplıyor.

DEDEKTİF PIERCE: Evet, orada bundan sonra parti olacağını sanmıyorum. Bana o partiyi anlat.

DANIEL: Elbette, ne bilmek istiyorsunuz? Ayrıca hey, bana hangisinin Grant'i vurduğunu söyleyebilir misiniz?

DEDEKTİF PIERCE: Hayır. İnternette "River Burnu'nda işler ciddiye bindi" başlığıyla bir kavga videosu paylaşmışsın. Onu birlikte izleyeceğiz ve senden bana orada neler olduğunu anlatmanı istiyorum.

KATE: Dedektif, ekranı Daniel görebilsin diye bir dizüstü bilgisayarı Daniel'ın yanına koydu ama ekran, kameradan da görünüyor. Ah şey, sanırım bunu zaten görebilirsiniz. Affedersiniz. Pekâlâ, her neyse... tamam... video başlıyor. O videoyu görmemişsinizdir belki, onlar izlerken size videoda neler olduğunu anlatacağım.

Video, Daniel'ın kamerayı taraça boyunca kaydırmasıyla başlıyor. İnsanlar etrafta dikiliyor, pek çok kırmızı bardak var. Ardından kamera sola hareket ediyor. Bir kız var. Kızın saçı uzun, muhtemelen kahverengi veya siyah... karanlıkta söylemek zor.

DANIEL: Ah evet. Bu kız bir anda ortaya çıktı. Yani gerçekten ormandan geldi. Grant'e bağırıyordu.

DEDEKTİF PIERCE: Bu kızın kim olduğunu biliyor musun? Çektiğin açıdan onun yüzünü görmek zor.

DANIEL: Dostum, onun kim olduğunu bilmiyorum. Dediğim gibi bir anda ortaya çıktı.

DEDEKTİF PIERCE: Ne diye bağırıyordu kız? Ses net değil.

KATE *Daniel dizüstü bilgisayara doğru eğilip parmaklarını çıtlatıyor. Yüzünde tuhaf bir gülümseme var. Sanırım bundan keyif alıyor. Onun bu coşkusu midemi bulandırıyor. Pekâlâ, videodaki kız doğrudan Grant'e gidiyor. Grant onun geldiğini görmüyor bile. Kız onun sırtına atlıyor ve ona vuruyor. İkisi de yere düşüyorlar.*

DANIEL: Ne söylediğini bilmiyorum. O kadar yakın değildim. Vay anasını, bir kızın böyle sinirlendiğini gördünüz mü hiç? Çekiciydi. Yani gerçekten çekiciydi. Şu giydiği taytı görüyor musunuz? Ben Grant'in yerinde olsam kızın böyle üstümde olmasından hiç rahatsız olmam. Hem de hiç.

KATE *Daniel iğrenç. Affedersiniz, kişisel yorum istemediğinizi biliyorum ama o iğrenç.*

DEDEKTİF PIERCE: Sence kız niye Grant'e kızmıştı?

KATE *Daniel omuz silkiyor. Ve sonra videoda Henry kareye giriyor. Henry kızı Grant'in üstünden alıyor... onu kenara çekiyor, gruptan uzaklaştırıyor. Kızın yüzünü iki elinin arasına alıyor. Onunla konuşuyor. Başları birbirine yakın. Kız, alnı Henry'ninkine değene kadar öne eğiliyor. Henry'nin elleri kızın saçlarına kayıyor, bu arada kızın elleri de Henry'nin omuzlarında. Ah durun bir dakika, şimdi kız Henry'yi itiyor ve geldiği yöne doğru koşuyor. Kız gitti. Henry onun gitmesini izliyor ve sonra Grant'e dönüyor.*

DANIEL: Biraz daha yaklaştım bilirsiniz, ne konuştuklarını duyabilmek için. Henry, Grant'e kışkırtıcı bir şeyler söyledi. Birkaç dakika birbirlerini iterek tartıştılar.

KATE: *Video sona eriyor.*

DEDEKTİF PIERCE: Ne hakkında tartışıyorlardı?

DANIEL: Henry, Grant'e bağırıyordu. "Yaptığını düşündüğüm şeyi yapmamış olsan iyi olur," gibi bir şeyler söyledi.

DEDEKTİF PIERCE: Henry bununla ne demek istiyordu?

DANIEL: Dostum, hiç bilmiyorum.

DEDEKTİF PIERCE: Daha sonra ne oldu?

DANIEL: Henry o çekici kızın peşinden gitti ve Grant de partiye geri döndü.

13

23 EYLUL. 21:13

~~GRANT~~ SHEP: Hangi üniversiteye başvuruyorsun?

KATE: New School.*

~~GRANT~~ SHEP: Hangi yeni okul?

KATE: haha hayır, New School.

~~GRANT~~ SHEP: Nerede o? Eski Okul'un yanında mı? Bence benimle kafa buluyorsun.

Sahaya vardığımda tüm amigo kızlar giyinmiş ve hazır halde bekliyorlardı. Julianna'yı kenara çektim. "Siz her zamanki rutininizi yapıp numaralarınızı sergileyin, ben sadece kenarda durup fotoğraflarınızı çekeceğim."

"Peki," dedi Julianna ve ardından diğer kızlara dönüp onlara talimat verdi.

Onları hareket halinde izlemek harikaydı. Kızlar havada uçup dönüyorlar ve bunu çok basitmiş bir şeymiş gibi gösteriyorlardı. İhtiyacım olanı aldığımı düşündüğümde tekrar Julianna'ya işaret ettim.

"Bunları şimdi yükleyeceğim. Benimle birlikte medya sanat-

* (İng.) Kelimesi kelimesine çevrilince Yeni Okul anlamına geliyor. *–ylın*

ları odasına gelip fotoğraflara bakmak ister misin?" diye sordum ona.

"Ah evet! Onları görmeyi çok isterim. Bir sakıncası yoksa birkaçını bana göndermeni isteyebilirim," dedi Julianna.

"Elbette."

Diğer kızlar sahadan ayrılıp soyunma odalarına doğru gitti ve Julianna ve ben de aksi yöndeki medya sanatları odasına yöneldik.

"Geçen akşam Rhino'da St. Bart's'a giden bir kızla tanıştım. Rebecca Meyers. Onu tanıyor musun?"

Julianna gülümsedi. "Evet! Çocukken birlikte futbol oynamıştık."

Ona Lindsey'i de tanıyıp tanımadığını sormak üzereyken o sırada kafeteryadan çıkan River Burnu Oğlanları'yla karşılaştık. Shep dışında hepsi, Julianna'yla ilkokula ve ortaokula birlikte gittiklerinden onu görünce durdular.

İlk hamleyi Henry yaptı. "Dostum, burada tanıdık bir yüz görmek güzel." Henry'nin gözleri Julianna'nın üstündeydi ve ben kendimi gruptan ayırmaya çalışarak bir adım geri gittim.

"Nasıl idare ediyorsunuz?" diye sordu Julianna.

Henry omuz silkti ve sonra Logan ve John Michael biraz daha yaklaştı. Shep de grupla arasındaki mesafeyi korudu ama gözleri herkesin üzerinde geziniyordu.

"Çok geçmeden St. Bart's'a geri döneceğiz," dedi Logan. "Bu iş tamamen sona erince aptal gibi görünecekler."

Julianna bana doğru döndü, "Millet, bu K..."

Julianna onlara beni tanıştırma fırsatı bulamadan Henry onun sözünü kesti. "Onun kim olduğunu biliyoruz."

"Ah peki o zaman," dedi Julianna kısık bir sesle.

Logan fotoğraf makineme ve ardından da bana baktı. "Kimle takıldığını tekrar düşünmek isteyebilirsin, Ju."

Seslerindeki düşmanlık Julianna'nın kesinlikle kafasını karıştırdı. İçlerinde gözlerini kısarak bana ters ters bakmayan tek kişi Shep'ti.

Henry, "Seninle sonra konuşup arayı kapatırız. *Ona* rapor edeceği herhangi bir şey vermek istemem," dedi Julianna'ya.

Henry'nin sözleri karşısında korkuya kapılmamaya çalıştım. Shep bir şey söyleyecekmiş ya da bir şey yapacakmış gibi durdu ama sonra arkasını dönüp belli bir mesafeden Logan ve Henry'yi takip etti.

Ama John Michael kaldı. John Michael, Julianna'ya doğru eğildi, başıyla beni gösterdi. "O karşı taraf için oynuyor, hepsi bu ve biz de yeteri kadar belanın içindeyiz." Arkasını dönmeden önce Julianna'ya göz kırptı. Julianna bana tuhaf bir şekilde baktı.

Ona belli belirsiz gülümseyip omuz silktim. "Grant'in davasına bakan başsavcı için çalışıyorum. Dolayısıyla onların en büyük hayranlarım olmadıklarını söyleyebilirsin."

Julianna bir bana ve bir de uzaklaşan River Burnu Oğlanları'na bakıp bana doğru başını hafifçe salladı. "Sanırım öyle. Onların seni rahatsız etmelerine izin verme. Pislik gibi davranabilirler."

River Burnu Oğlanları nihayet gözden kaybolduklarında "Sence içlerinden biri o sabah orada gerçekten ne olduğunu itiraf edecek mi?" diye sordum. Julianna'nın alnı kırıştı. "Hayır. Sanmam. Şu an çocukluğumuzdakinden farklı olabilirler ama bazı şeyler hiç değişmez. Sanırım sonsuza kadar birbirlerini kollayacaklar."

Medya sanatları odasına girdik ve Julianna masamın yanına bir sandalye çekti. Fotoğrafların üzerinden geçip en iyilerini seçtik ve daha sonra Julianna zil çalmadan hemen önce odadan zıplayarak çıktı.

İşe gitmek için eşyalarımı toparladım, bu sırada diğer fotoğrafçı Miranda içeri girdi ve herkesin görevlerinin yazılı olduğu, kalemle yazılan büyük tahtaya doğru ilerledi.

Tahtaya şöyle yazdı: *Kasaba merkezi, 17:00 –Öğrenci Kulübü bağışı*

"Kasaba merkezinde ne oluyor?" diye sordum, sırt çantamı bir omzumda, fotoğraf çantamı diğer omzumda dengelerken.

"Bayan Deason az önce beni koridorda durdurdu. St. Jude's'a bağış toplamak için ızgara yemekleri yarışması var. Hastaların aileleri ve arkadaşları düzenliyor. Yemek tadımına on dolar isteniyor ve toplanan bütün para hastaneye gidiyor. Öğrenci kulübü de kendi topladıkları parayı takdim edecek."

Miranda'nın ağzından "St. Jude" ismi çıkar çıkmaz aklıma Rebecca ve onunla yapılan görüşme geliyor, Lindsey'nin hasta kardeşinin orada yattığını söylemişti o görüşmede.

"O işi yapacak birini mi arıyorsun?" diye sordum.

"Sen ister misin?"

"Elbette, zaten orada olacağım, sorun olmaz."

Miranda görevin yanına ismimi yazdı ve odadan birlikte ayrıldık. "Harika. Kazananlar duyurulduktan hemen sonra kulüp parayı takdim edecek," dedi Miranda. Koridorun sonunda ayrıldık, o beşinci dersine gitti, ben de işe.

• • •

Çalışan otoparkına girdim. Barbekü, adliyenin önündeki çimenlikte olacak gibi görünüyordu. İnsanlar çoktan etkinliğe hazırlanmaya başlamışlardı. Bir kenara yerleşen bir müzik grubu ve kaldırım boyunca sıralanmış dizi dizi ızgaralar vardı.

Öğleden sonra çabucak geçti ve ben daha ne olduğunu anlamadan adliyede çalışan insanların çoğu çimenlere çıkıp gün boyunca aklımızı çelen kokuların peşine takıldılar.

"O kadar çok ızgara et yiyeceğim ki beni eve yuvarlayarak götürmek zorunda kalacaksın," dedi Reagan. "Adliyenin ana kapısı ne zaman açılsa pişirdikleri şey her neyse onun kokusunu aldık. Hayatımda hiç bu kadar acıktığımı sanmıyorum."

On dolar verdik ve gönüllülerden biri bize birer bileklik verdi. Her yerde insanlar vardı. Yükseltilmiş platformda, bölge savcısı da dahil olmak üzere ızgara et yiyen birkaç yargıç bulunuyordu. Gaines'i yüzü sosa bulanmış halde yakalayınca sırıttım.

Okulumdan gelen grup ise kenarda, St. Jude's adına kesil-

miş, beş bin dolar değerindeki şu gülünç bir şekilde kocaman olan çeklerden birini tutuyordu.

"Sen işini hallet, ben seni sonra yakalarım," dedi Reagan ve yemeklere yöneldi.

"Bana da biraz bırak," diye seslendim arkasından. Öğrenci Kulübü grubunun önünde durdum. "Ne zaman çeki takdim edeceksiniz?" diye sordum.

"Onlar kazananı duyurur duyurmaz. Şu an değerlendirme sürecini yarılamış durumdalar."

Birkaç kare fotoğraflarını çekmek için onlara çekin arkasına geçmelerini işaret ettim.

İşim bittiğinde gezinip etrafı kolaçan ettim. Her yerde örtülerin üstüne yayılmış aileler ve etrafta koşuşturan çocuklar vardı. Havada yoğun ve keskin tatlı kokuları vardı ve ızgaralardan çıkan duman, ağaçtan gölgeliklerin hemen altına yayılıyordu.

Reagan sırayı yarılamıştı ve ızgaralardan birinin arkasında bir şekilde kendi kendine konuşuyor ve ızgara tavuğu çeviriyordu.

Her ne kadar sadece Öğrenci Kulübü bağışını fotoğraflamak için burada olsam da ortamı yansıtan birkaç kare doğal fotoğraf çekmeden duramadım. Kalabalığın kenarından dolaşıp her şeyi gözlemledim. Etrafta tıpış tıpış yürüyen küçük bir oğlan çocuğu vardı; çocuk, başından daha büyük gibi görünen bir hindi budu tutuyordu elinde ve ağacın yanına oturmuş bir kız bir yandan elbisesindeki lekeyi peçeteyle silerken bir yandan da ağlıyordu. Objektifimin arkasından çimenliği taradım ve sokağın karşısında Henry'yle John Michael'ı fark ettim. John Michael başını terk edilmiş bir binanın eski tuğla duvarına yaslamış kımıldamadan duruyordu, bu sırada Henry ise küçük bir daire çiziyordu.

Onların birkaç kare fotoğrafını çektim. John Michael, Henry'ye onu güldürecek bir şey söyledi ama Henry yürümeye devam etti.

En yakın ağaca gittim ve bedenimi saklayacak şekilde ağacın arkasına geçtim. Bir kız yan binadaki kahve dükkânından

çıkar çıkmaz Henry dolaşmayı bıraktı. Kız, üzerinde kahve dükkânının logosunun olduğu bir tişört giymişti, dolayısıyla kızın işten yeni çıktığını tahmin ettim. Kız yere baktı, uzun saçı yüzünün bir kısmını kapatıyordu, onun neye benzediğini görmek zordu. Henry ona seslenip kızın irkilmesine neden oldu.

John Michael hâlâ binaya yaslanmış duruyordu ama Henry, birkaç adım atıp kaldırımın ortasında duran kızın tam önüne geldi. Kız yüzüne gelen saçlarını çekti ve böylece ben kızın yüzünün açıkça görüldüğü bir fotoğraf çekebildim. Henry kıza yaklaştı, kızın yüzünü ellerinin arasına aldı, ardından elleri kızın saçlarına kaydı. Kız başını ona doğru uzattı. Dur bir dakika. Ben bunu daha önce görmüştüm.

Sapık görgü tanığının çektiği videodaki kız. Henry o kıza aynı şekilde davranmıştı. Kız ona doğru eğilirken Henry de aynı uzun, koyu saçları elleriyle sarmıştı.

O videodaki kızı iyi görememiştim ama bu göz ardı edilemeyecek kadar tanıdıktı. Aynı kız olmalıydı. Ama bu kız kimdi?

Kız başını sallamaya başlayana kadar birkaç saniye bu şekilde dikildiler. Henry'nin elleri yana kaydı ama yerinden kımıldamadı.

Kısa bir an birbirlerine baktılar ardından kız sokağın karşısına, adliyeye doğru hızla koşturdu. Henry, kenarda telefonuna gömülmüş halde sabırla bekleyen John Michael'a döndü. John Michael onu kışkışladı ve Henry kızın peşinden gitti. Kalabalığa karıştıklarında onları gözden kaybettim. Tekrar sokağın karşısına baktığımda John Michael'ın hâlâ orada dikildiğini, yerinden hiç kımıldamadığını gördüm. Ardından eski model bir araba kaldırımın kenarında durdu. John Michael tereddüt etmedi. Yaslandığı yerden doğrulup arabanın arka koltuğuna geçti. Araba uzaklaştı ve ben hızlı bir şekilde arabanın plakasının fotoğrafını çektim.

Tuhaf.

Saklandığım ağacın arkasından çıktım ve yarışmacıların önündeki kaldırımdan pişirdiklerinin tadına bakma isteğiyle

yürümeye başladım ama her masada asılı duran ve bu yemekleri kimin için pişirdiklerini gösteren, çocuklu posterleri fark edince neredeyse nefesim kesildi.

"Göğüs eti denemek ister misin?" diye sordu üzerinde AŞÇIYI ÖP yazılı önlüğü olan bir adam.

"Tabii, teşekkürler," diye cevapladım ve küçük bir tadım tabağı aldım. Yiyecekten bir ısırık alırken gözüm standın tabelasındaki saçları dökük küçük kızın fotoğrafına kaydı.

Adam baktığımı fark etti. "O Mazie, torunum. Şimdi St. Jude's'ta yatıyor ve biz de onun için burada yemek pişiriyoruz."

Tüh. Bu çok acıklı. "O iyileşecek mi?" diye sordum.

"Umutluyuz," dedi adam yüzünde hafif bir gülümsemeyle.

"Göğüs etiniz çok lezzetli. Umarım siz kazanırsınız."

Yargıçların olduğu masadan itibaren sıranın aşağısına doğru ilerleyip her stantta durdum. Reagan'ın olduğu standa geldiğim zaman o bana ekstra büyük bir porsiyon servis etti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Omuz silkti. "Eleman eksikliği çekiyorlardı. Ben de yardım etmeyi teklif ettim. İstediğim kadar biftekli sandviç alırım," dedi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

Her şeyden tadarken bir yandan da burada temsil edilen çocuklarla ilgili her ayrıntıyı okuyordum. Sıranın sonuna geldiğimde göğsüm daralmıştı.

Sondakinden bir önceki masada durup oradaki fotoğrafa baktım.

"Kaburga denemek ister misin?"

Gözlerim kocaman açıldı ve karşımda Lindsey'i buldum.

Posterlere o kadar dalmıştım ki neredeyse Lindsey'i burada görme ihtimaliyle buraya geldiğimi unutmuştum.

"Elbette, teşekkürler," dedim ve sunduğu tadımlık tabağı aldım.

"Seninle geçen akşam tanıştım, öyle değil mi?" diye sordu. Yüzündeki ifadeden kim olduğumu kesinlikle bildiğini anlayabiliyordum.

Başımı salladım. "Evet, Rhino Kafe'de."

"Sen Grant'in davasına bakan adam için çalışan kızsın," dedi. Bu bir soru değildi.

"Evet, öyle."

Arkada ızgara başında çalışan, muhtemelen babası olan adama baktı ve sonra kimse onu duyamasın diye bana doğru eğildi. "Onun davasıyla ilgili elinizde pek bir şey olmadığını söylemiştin. Bu hâlâ geçerli mi?"

Haklıydım. Bir şey biliyordu.

"Korkarım bu hâlâ geçerli." Bir saniye bekledikten sonra, "O sabah seni aradı, öyle değil mi?" diye ekledim.

Omuzlarını dikleştirdi ve tekrar omuzlarının üstünden bakındı.

Ardından kısık bir sesle, "Bu soruyu zaten cevapladığıma eminim. Birkaç gün önce bununla ilgili olarak beni bir kadın aradı," dedi.

Başımı salladım. "Bize söyleyebileceğin daha fazla şey olabileceğini düşündüm sadece. Şu an elimizde... çok az şey var. Bu bir kaza olsa bile yapan kişi bunun hesabını vermeli, öyle değil mi sence de?"

Lindsey altdudağını ısırdı ama başka bir şey söylemedi.

Pekâlâ. Bunun bir yere gitmediğini görebiliyordum. Tadımlık tabağımı havaya kaldırıp ona hafifçe gülümsedim. "Bu harika kokuyor. Kız kardeşin için üzgünüm."

Arkamı dönüp son standa geçmeye hazırlanırken Henry'yi gördüm. O kızla beraberdi; ikisi bir bankta oturuyordu. Henry'nin kolu kızı sarmıştı, kızın başı Henry'nin omuzundaydı ve bu sırada Henry kızın kulağına bir şey söyledi. Poz o kadar tatlıydı ki parmaklarım fotoğraf makineme gitti.

Ellerim serbest kalsın diye tabağı bırakmak için arkamı döndüm ve Lindsey'nin de onları izlediğini fark ettim. Gözlerini kısmıştı ve hâlâ altdudağını ısırıyordu. Sonra dönüp stantlarının arka tarafına yöneldi.

Henry'yle kızın bir fotoğrafını çektim ve objektiften onları

inceledim. Henry bu kıza karşı gerçekten korumacıydı. Ve o kıza her ne olduysa bunun Grant'le bir alakası olmalıydı ama neydi? O kız bu yapboza nasıl uyuyordu?

Tekrar burada olmak tehlikeliydi. Bizlere, bir başkasının nezareti olmadan bir daha River Burnu'na gelmememiz söylenmişti.

Ama anne babam beni gözlerinin önünden ayırmazlarsa aradığım şeyi bulamazdım.

Mülkün etrafını, arka taraçayı ve ormanın içini gezdim.

Grant bunu nasıl yapmıştı?

Taraçaya döndüm ve karış karış aradım. Burada bir sürü gece geçirmiştik ve onun gerçekte ne yapmak üzere olduğunu hiç bilmiyorduk.

Ama nasıl?

Bunu ilk kez anlamaya çalışmıyordum ve bu son da olmayacaktı.

Grant sırlarını iyi saklıyordu ama sırlar sonsuza kadar saklı kalamazdı.

14

1 EKİM, 23:49

KATE: Reagan kostümlerimiz için ilham olsun diye bana eski Cadılar Bayramı filmlerini izletiyor. Mısır Çocukları'nı izledik ve bir daha hiç uyumayacağıma eminim.

~~GRANT~~ SHEP: Malachai!!

KATE: Bu çok yanlış

Üst üste üç akşamdır boşu boşuna Pat'in yerindeydim. Niye gelmeye devam ettiğimden emin değildim.

Bu akşam erkenden buradaydım. Düzenli buluşma saatlerini değiştirmiş olabilirlerdi ve bunu bilebilecek tek kişi Pat'ti.

Arabamı çalıların arkasına park ettikten sonra Pat'in yemek karavanına gittim. Pat daha önce ne zaman gelsem olduğu gibi yine meşguldü. Benim geldiğimi gördü ve spatula tutan elini bana doğru salladı.

Ben de ona el salladım ve karavanın arkasına geçtim.

"İşler nasıl gidiyor?" diye sordum.

Gülümsedi ve "Fena değil. Annenle sana yemek mi lazım?" dedi.

"Bu akşam sadece ben varım. Annem mesaiye kaldı ve Bay Stone yemek söylemiş."

Pat eline bir strafor paket aldı ama onu durdurdum. "Kalabalık etmiyorsam burada yiyeceğim. Evde yalnız başıma yemekten daha iyi."

Pat başını salladı. "Bana eşlik etmen hoşuma gider." Kâğıttan bir tabağa balık ve patates kızartması koyup bana uzattı. "Şuradaki buzlukta şişe su var."

Suyu alıp Pat'in işine engel olmamayı umarak karavanın bir köşesine çekildim.

Pat, müşterilerin oluşturduğu sıraya döndü.

"İki büyük porsiyon, paket lütfen," dedi bir adam. Pat parayı alıp siparişi hazırlamaya başladı.

Kızarmış bir balık parçasını Pat'in özel sosuna bandırırken onun çalışmasını izledim. Bana baktı ve ben tam balığı ısırmak üzereyken, "Burada olmanın asıl nedenini niye bana söylemiyorsun?" diye sordu.

Yutkundum ve yemeğim boğazıma kaçtı. Sonunda öksürüğüm kesildiğinde, "O kadar belli mi?" dedim.

Bana, *Sen beni aptal mı sanıyorsun?* der gibi baktı.

Otoparkın diğer tarafını işaret ettim. "Şu çocuklar hâlâ burada mı buluşuyorlar diye bakıyorum."

Pat elindeki işi bıraktı ve bana döndü. "Onlar gibilerle burada hiçbir işin olmaz senin."

"River Burnu davası, Bay Stone'da. O, bu çocukları izlememe müsaade ediyor."

Pat tek kaşını kaldırdı. "Peki, annen müsaade ediyor mu?"

Başımı evet dercesine salladım ve Pat'in blöf yaptığımı anlamaması için dua ettim. Pat birkaç saniye beni izleyip kızartma tavasına döndü. "Hâlâ burada mı buluşuyorlar?" diye sordum az önce söylediklerine hiç aldırmayarak.

Pat, oğlanların her zaman buluştukları yere baktı ve sonra işine döndü. "Evet ama çok sık değil. O kızıl saçlı burasını seviyor olmalı çünkü birkaç kere geldi ama o başka bir iş çeviriyor."

Isırık aldığım balığın geri kalanını tabağa bıraktım. "Ne tür bir iş?"

Pat kahkaha atıp başını salladı. "İyi bir iş değil."

Burada onlardan biriyle en son karşılaşmam, şu binaların arkasında Logan ve iki çocuğun buluştuğu zamandı. Onun sorgusunu düşündüm ve aklıma kumardan bahsedildiği geldi. "O müşterek bahisçi, öyle değil mi? Burada yaptığı şey o mu?" Bu Pat'i şaşırttı ve sıradaki adama siparişini vermeden önce bana hızla baktı, ardından da adamın arkasındaki kadının siparişini aldı.

Beni cevaplamak üzereydi ama şu an dikkatini başka bir şeye vermişti. "Görünüşe göre şanslısın," dedi kuru bir sesle.

Arkamı döndüğümde Logan'ın Tahoe'su otoparka yanaşıyordu.

"Pakete ihtiyacım var," deyip tezgâhtan bir tane aldım ve yemeğimin geri kalanını ona koydum. "Teşekkürler, Pat!" dedim ve gitmek için arkamı döndüm ama Pat kolumu tutup beni durdurdu.

"Eğer zengin arkadaşlarıyla değil de diğer arkadaşlarıyla buluşacaksa burada kalmalısın."

Pat kolumu bıraktı ve ben gitme ihtiyacıyla kıpır kıpır halde, olduğum yerde kaldım. Logan kiminle buluşursa buluşsun, bunun fotoğrafını çekmek istiyordum ve fotoğraf makinemi arabada bırakmıştım.

Pat işine döndü ama beni izlediğini biliyordum. Huzursuzdum, diğer River Burnu Oğlanları mı yoksa geçen hafta Logan'la birlikte gördüğüm iki çocuk mu gelecek diye sabırsızlıkla bekledim.

John Michael'ın BMW'si geldiğinde rahat bir nefes aldım.

"İyi olacağım, Pat. Gerçekten, söz veriyorum," dedim ve o beni ikinci bir kez durduramasın diye karavandan hızla çıktım. Arabamı sakladığım yere doğru gittim. Arabama varınca fotoğraf makinemi çantadan çıkarıp hazırlandım.

Logan'la John Michael'ın birkaç kare fotoğrafını çektim.

Araçları, John Michael'ın kısa mesafeden Logan'a bir şey uzatabileceği kadar birbirine yakındı. Ona büyük bir kilitli poşet verdi. Zum yaptım ve torbanın içinde çeşit çeşit hap ve sarılmış otların olduğunu gördüm. Logan bunları görüp gülümsedi.

Birkaç dakika içinde River Burnu Oğlanları'nın diğer ikisi geldi.

Ve bir sorunun çıkması fazla uzun sürmedi. Henry bir şey söyledi ve Shep onun üstüne yürüdü. Shep doğrudan Henry'nin yüzüne vurdu ve onu yere serdi. Logan, Shep'i itti ama John Michael, Logan'ı Shep'in üzerinden aldı. Ve ardından Henry kalktı ama kısa bir süre sonra birbirlerine girip koca bir beden yığını halinde yere serildiler. Her ne kadar kimin kime vurduğunu artık anlayamasam da fotoğraflarını çektim.

Geniş açıya aldım ve Pat'in elinde spatulayla onlara doğru koştuğunu gördüğümde neredeyse fotoğraf makinemi düşürüyordum.

Pat, spatulayla Henry'nin başının arkasına vurdu ve sonra onları birbirinden ayırmaya başladı ve daha sonra da bağırıp onları arabalarına yönlendirdi. Tepelerinde dikildi, oğlanlar tırsmış görünmekte haklıydı. Pat istediği zaman çok korkutucu olabilirdi.

Oğlanlar birer birer araçlarına bindiler. Teker teker otoparktan çıktılar, Shep en arkadaydı ama tam caddeye dönmeden önce beni fark etti.

Lanet olsun.

Cipi tamamen açık olduğundan onun her hareketini görmek kolaydı. Birkaç saniye tereddüt etti, arkadaki Pat'e bakıyormuş gibi görünüyordu ama sonra uzaklaştı.

Başımı koltuğa yasladım. Pat otoparktaydı, bana da gitmemi işaret etti. Başımı sallayıp elimle tamam işareti yaptım ve o, görüş alanından çıkıp yemek karavanına ve bıraktığı müşterilerine geri döndü.

Annemin arabasını çalıştırdım. Ya da çalıştırmayı denedim.

Ama hiçbir şey olmadı.

Aman Tanrım hayır.

Birkaç kere denedikten sonra Pat'ten yardım istemeye karar verdim. Şimdi kendimi gerçekten berbat hissediyordum. Buradan Pat'in karavanını göremiyordum ama müşterilerin oluşturduğu sıranın neredeyse sokağa taştığını görebiliyordum.

Pencerenin tıklanması beni yerimden zıplattı.

Ellerimi göğsüme kavuştururken çığlık attım.

Shep arabamın yanındaydı.

"Ödümü kopardın!" dedim pencerem kapalıyken de beni duymasına yetecek kadar yüksek bir sesle.

"Affedersin," dedi. "Görünüşe göre akün bitmiş."

Kapıyı açıp dışarı çıktım. Arabamın arkasına baktım ve cipinin çok uzakta olmadığını gördüm. Cipini, Pat'in beni görmediğinden emin olmak istediğim zamanlarda yaptığım gibi kenara çekmişti.

Ona objektifimin arkasından bakmak yerine onu burada, hemen önümde görmek tuhaftı.

"Neden geri geldin?" diye sordum.

"Seninle konuşmak istedim." Elini saçında gezdirdi. "Gerçekten, burada ne yaptığını öğrenmek istedim." Başıyla fotoğraf makinemi işaret etti.

"Bizim fotoğraflarımızı mı çekiyorsun?"

Bir anda kendimi dünyanın en ucube insanı gibi hissettim.

"Ben... şey..."

Shep başını salladı, küçük bir daire çizdi ve sonra bir anda durdu. "İstediğini aldın mı? Patronun Henry'yi yumrukladığım kareden hoşnut kalır mı?"

Ağzım açıldı ama dışarıya tek kelime çıkmadı. Tamamen dilim tutuldu. Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum.

Shep bana birkaç saniye baktı ardından cipine döndü. Onun gitmek üzere olduğunu düşündüm ama dönüp çamurluğunu benimkine yanaştırdı.

Cipinin kaputunu açtı ve sonra aynı şeyi benim arabama da yapmak üzere kapımı açmak için yanımdan hızla geçti. Ardın-

dan cipinin arkasından bir bağlantı kablosu seti bulup çıkardı. Her şey bağlandıktan sonra arabamın sürücü koltuğuna oturdu. Arabayı başlatabilmesi birkaç dakika aldı.

"Birkaç dakika böyle kalsın," dedi arabamdan çıkarken.

"Teşekkürler," diye mırıldandım. Kendimi çok kötü hissediyordum.

Çok yakınımda durdu ve elimi tuttu. "Gerçekti, öyle değil mi? Aramızdaki şey. İkimiz de hissettik, öyle değil mi?"

Sesli bir şekilde nefesimi bıraktım. Orada dikilip birbirimize değdiğimiz o tek noktaya odaklandım ve onun düşüncelerinin ne kadar çok benimkileri yansıttıklarını düşündüm.

"Öyle olduğunu düşündüm," diye cevapladım.

"Farklı olan tek şey, ismim," dedi. Eli nazikçe elimi sıktı.

Yutkundum, ona bakmak çok zor geldi.

Ardından eli, elimden aşağı kaydı. "Ama senin için bundan daha fazlası söz konusu, öyle değil mi?"

Cevaplamadım, sadece yerde, ikimizin arasında duran birkaç kayayı tekmeledim.

"Grant'i benim vurduğumu mu düşünüyorsun?"

Altdudağımı ısırıp sonunda ona doğru baktım. "Vurmadığını söyledin," dedim.

"Bu bir cevap sayılmaz," dedi.

Onu itip hızla arabama yöneldim. "Neye inanacağımı bilmiyorum. Hepiniz ben yapmadım diyorsunuz ama içinizden biri yalan söylüyor."

Durdum, Shep beni izliyordu, gözleri benimkilere kenetlenmiş durumdaydı. "Bunun bir kaza olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum.

Yüzü anında değişti. Öfkelendi. "Elbette bir kazaydı. Sence arkadaşlarımdan biri Grant'i kasten mi öldürdü?" Uzun adımlar atarak hızla bana yanaştı ve ben içgüdüsel olarak geri çekildim. "Sence ben onu kasten mi öldürdüm?"

Yüzünde sert bir ifade vardı ve omuzları da gergindi. Mesajlaştığım çocuğun böyle bir şey yapabileceğine inanmak istemi-

yordum. Ama Shep'in kim olduğundan emin değildim. Artık hiçbir şeyden emin değildim.

Shep yaşadığım bu çıkmazı yüzümde görmüş olmalıydı çünkü omuzları çöktü ve gözlerini sıkı sıkı kapattı. Dönüp benden uzaklaştı, bağlantı kablolarını her iki arabadan söktü ve onları cipine geri koydu. Önce benim arabamın kaputunu pat diye kapattı, sonra da kendisininkini. Ama gitmek yerine bana bir kez daha yanaştı. Bu kez dizlerimi sıkıp olduğum yerde kaldım.

"Grant tarafından oyuna getirildiğin için bana güvenemiyorsun. Ve şu an tek istediğin şey de Grant için adaletin sağlanması... bu benim hakkımda en kötüsünü; en yakın arkadaşlarımdan birini öldürdüğümü düşünmen anlamına gelse de. Neden peki?" Bir adım daha atıp aramızdaki mesafeyi kapattı ve elimi alıp göğsüne koydu. Kalbinin attığını avucumun içinde hissediyordum. Başını benimkine doğru getirdi. "Grant'i tanımıyordun. Haftalardır geceler boyunca konuştuğun kişi o değildi. Bendim. O akşam seni görmeyi bekleyen o değildi. Bendim."

Biraz daha yaklaştı.

"Her gece uyumadan hemen önce sana mesaj atan kişi o değildi. Bendim."

Küçük bir adım daha.

"Uyanır uyanmaz sana mesaj atan kişi o değildi. Bendim."

Kendimi sarsılmış hissettim. Ve de kafası karışık. "Biliyorum," diye fısıldadım.

"Biliyor musun gerçekten?"

Birbirimize çok yakındık. Zorlukla yutkundum ve yüzünü inceledim, gözlerim dudaklarına takıldı. Kalbim onunki kadar hızlı atıyordu. Cevap veremedim. Zar zor düşünebiliyordum.

"Onu ben vurmadım," diye fısıldadı. "Kazayla veya kasten. Kimin yaptığını da bilmiyorum. Biliyor olsaydım patronuna bunu ilk ben söylerdim. Aynı şeyi istiyoruz, Kate. Sen ve ben, ikimiz aynı taraftayız."

Hızla yürüyüp benden uzaklaştı, cipine atladı ve saniyeler içinde ortadan kayboldu. Arabamın kenarına yaslanıp az önce olanları sindirmeye çalıştım.

Bu okulda veya o polis sorgusunda gördüğüm Shep değildi. O mesajlarda yazıştığım çocuk gibiydi.

Âşık olduğum çocuk gibi.

İnanabileceğim çocuk gibi.

Fotoğraf makineli kız, sorun olacak.

15

29 EYLÜL, 16:29

KATE: Bugün bir sürü anne baba sizin okulun
son sınıflarıyla ilgili şikayete geldi. Anlaşılan otoparktaki
alt sınıflara ait tüm arabaların lastikleri indirilmiş.

~~GRANT~~ SHEP: Ah şey, yorum yok.

KATE: Hepiniz çok fenasınız.

~~GRANT~~ SHEP: ☺

Bir sonraki gün okulda River Burnu Oğlanları'nın gözlerini üzerimde hissettim. Shep'in bakışları beni şaşırtmıyor veya sinirlerimi bozmuyordu çünkü buraya geldiğinden beri her kalabalıkta gözleri beni buluyordu ama şu an diğer oğlanların radarına öncekinden çok daha fazla takılmış durumdaydım ve bu beni geriyordu.

İngilizce dersinin atlatılması en zor ders olduğunu biliyordum. Dün akşam Shep'le aramızda bir şeyler değişmişti ve ben bunun ne olduğunu veya bununla ilgili ne yapacağımı bilmiyordum.

Sınıfa girmek için zilin çalmak üzere olmasını bekledim. John Michael ve Henry bana doğru şöyle bir baktılar ama Shep

kapıdan girdiğim andan itibaren beni izliyordu. Henry'nin sol yanağı diğerinden biraz daha kırmızı görünüyordu ve John Michael'ın altdudağı da biraz şişmiş gibiydi ama Shep bir önceki günün hırgürünü çiziksiz atlatmıştı.

Tam Bay Stevens derse başlamak üzereyken yangın alarmı sınıfı inletti ve hepimiz bu yüksek, tiz ses karşısında irkildik.

"Pekâlâ çocuklar. Hızlı ama derli toplu bir şekilde dışarı çıkalım."

Bunu daha önce yapmıştık, dolayısıyla dışarı çıkmak için öğrenciler arasında bir acele yoktu. Koridorlar kalabalıktı, okulun tüm öğrencileri en yakın çıkışa doğru tek kuvvet halinde ilerliyordu, sırt çantaları ve diğer türden çantalar bedenler arasında tilt topu gibi gidip geliyordu. Hepimiz birbirimize değdiğimizden bana dokunan eli zor fark ettim. Belimde durduğunda dikkatimi çekti. Bu Shep'in eli olmalıydı. Ama onun önümde; birkaç kişi ötede olduğunu fark ettiğim zaman kalbim duracak gibi oldu. Shep arkasını dönüp bana baktı, kalabalığın içinde kaybolmadan önce bana keskin bir bakış fırlattı.

Hızla arkamı dönüp etrafımdaki herkese çarptım. Beni çevreleyenler tanıdık yüzlerdi; yıllardır birlikte okuduğum kızlar ve erkekler bir kafa karışıklığıyla bana baktılar.

Okulun ön çimenliğine vardığımda bunu hayal etmiş olduğuma kendimi inandırmıştım.

Dışarısı soğuktu, kalabalık arasında sıkıntılı homurdanmalar yayılırken sirenlerin iç parçalayıcı çığlığı herkesin sesini bastırıyordu. İtfaiye arabaları genelde tatbikatlara gelmezdi dolayısıyla rahatsızlık yerini kafa karışıklığına bıraktı.

Müdür bir grup itfaiyeyle buluştu ve onları belli bir tarafa yönlendirdi; itfaiye hızla okula girdi. Arka arkaya itfaiye arabaları gelirken kalabalık sessiz duruyordu. Kalabalığın içinde Reagan'ı veya Mignon'u veya Alexis ya da arkadaşlarımdan herhangi birini bulmaya çalıştım ama onları göremedim. Yangın alarmı öttüğünde muhtemelen hepsi kampüsün diğer tarafındaki medya sanatları odasındaydı.

Bekledikçe hepimiz huzursuzlandık. Yangın varsa bizi bugün için serbest mi bırakacaklardı? Zaten işe gitmeden önce sadece bir dersim vardı ve onun da başlama saati gelmiş sayılırdı.

Shep'i diğer River Burnu Oğlanları'yla grup halinde kenarda bulana kadar kalabalığı taradım. Şu an onları izleyen herhangi biri, aralarında bir sorun olduğunu anlamazdı. Bir çember halinde, neredeyse omuz omuza duruyorlar ve başlarını öne eğmiş sessizce konuşuyorlardı.

Soğuktan ürperdim ya da belki de bunun nedeni dün akşam otoparkta Shep'in fısıltıyla söylediği şeyleri hatırlamamdı. Ellerimi ceketimin cebine soktum.

Parmaklarım cebimde bir şeye değdi, onu kavradı ve zihnim onun ne olduğunu anlamaya, oraya ne koyduğumu hatırlamaya çalıştı.

Cebimdeki şeyi dışarı çıkardım ve yer ayaklarımın altından kaydı, sendeleyip yanımdaki kıza çarptım, o düşmemi engellemek için kolumdan tuttu.

"İyi misin?" diye sordu.

Başımı sallayıp arkamı döndüm. Kalabalığın arasında ilerleyip okul binasından uzaklaştım, bunu yaparken tek amacım vardı, o da oturacağım veya yığılacağım ya da sadece durup kafayı yiyeceğim bir yer bulmaktı.

Kalabalığın kenarına vardığımda bir ağaca yaslandım ve yere oturana kadar aşağı kaydım. Elimi cebimden çıkardım ve fotoğrafa baktım.

Bu, Shep'le benim fotoğrafımdı; bir önceki akşam Pat'in karavanının karşısındaki otoparktayken çekilmişti. Arabalarımızın önünde birbirimize çok yakın bir mesafede duruyorduk, benim elim onun göğsündeydi. Fotoğraf grenliydi, sanki kötü bir zum objektifle uzaktan çekilmiş gibiydi ama fotoğraftakilerin kim olduğu yine de açıktı.

Ama en kötü tarafı, altta kırmızıyla yazan şeydi:

Hepimiz bölge başsavcılığından
özel muamele bekleyebilir miyiz?

Hızla ayağa kalkıp fotoğrafı cebime geri koydum.

Dün beni gören sadece Shep değildi. Ve orada ne yaptığıma bakmak için geri dönen de sadece o değildi. River Burnu Oğlanları'ndan biri fotoğrafımızı çekmişti.

Shep bana doğru baktı, kendimden geçtiğim belli olmalıydı. Bana doğru bir adım attı ama ben sert bir biçimde hayır anlamında başımı salladım. Durdu, yüzünün tamamı hüzünle kaplandı.

Birbirimize uzaktan baktık, ben ona geri dönmesini, benden uzaklaşmasını söylemeye çalışıyordum ve o da panik olmama neden olan şeyi anlamak için uğraşıyordu.

Hoparlörden yapılan duyuru ikimizi ayırdı, öğrencileri tekrar okula yöneltti.

"Yanlış alarm. Lütfen alarmdan önce bulunduğunuz sınıfa doğru düzgün bir şekilde ilerleyin. Eşyalarınızı toplayıp bir sonraki sınıfınıza gidebilirsiniz."

İngilizce sınıfına gidemezdim. Henüz değil. Shep tekrar dikkatini bana yöneltmeden önce kalabalığın arasına karışıp Bay Stevens'ı buldum.

"Eşyalarımı zaten aldım. Buradan medya sanatları odasına gidebilir miyim?"

Bay Stevens eliyle gitmemi işaret etti ve ben de Shep'ten ve diğer River Burnu Oğlanları'ndan koşarak uzaklaştım.

PHOEBE CAGE'LE 8 EKİM'DE, ST. BARTHOLOMEW LİSESİ'NDE DEDEKTİF PIERCE TARAFINDAN YAPILAN GÖRÜŞMENİN YAZILI DÖKÜMÜ, KATE MARINO'NUN BEDEN DİLİ YORUMLARIYLA BİRLİKTE

DEDEKTİF PIERCE: Phoebe, Grant Perkins'in ölümünden bir gece önce River Burnu'ndaki partide miydin?

PHOEBE: Olabilir.

KATE: Kollarını göğsüne sıkı sıkıya kavuşturmuş ve yüzünde sert bir bakış var. Gerçekten burada olmak istemiyormuş gibi görünüyor.

DEDEKTİF PIERCE: O gece orada olduğunu gösteren pek çok fotoğraf var elimde. Anne babanı arayıp seninle konuşup konuşamayacağımı sordum. Onlar da izin verdiler. Belki onlara senin orada çekilmiş fotoğraflarını göstermem gerekir. Sence şu fotoğrafını görmekten hoşlanırlar mı? Hani sen o çocuğun dizine oturmuşken ve çocuğun elleri...

PHOEBE: Tamam, tamam. Ne öğrenmek istiyorsunuz?

DEDEKTİF PIERCE: Kavgaları veya tuhaf görünen şeyleri duymak istiyorum. Henry'yle Grant arasındaki atışmaya tanık oldun mu?

KATE: Kafası karışmış görünüyor. Başını hafifçe yana yatırıyor, kaşları çatılıyor.

PHOEBE: Hayır, Logan, Grant ve diğer çocukları kast ediyorsunuz.

DEDEKTİF PIERCE: Hangi diğer çocuklar?

PHOEBE: Kim olduklarını bilmiyorum. Geç geldiler. Epey geç. Hemen herkes gitmişti. Beyaz bir kamyonetle geldiler. İki kişilerdi. Daha büyük görünüyorlardı, sanki üniversitedelermiş falan gibi. Logan ve Grant'in nerede olduklarını sordular ve biz de onların dışarıda, arka verandada olduklarını söyledik.

DEDEKTİF PIERCE: Sonra ne oldu?

KATE: Başparmağının tırnağını yiyor. Konuşmak istemiyor. Ona hiçbir şey söylemek istemiyor.

DEDEKTİF PIERCE: Anne babanı arayıp bize yardımcı olmadığını söyleyeceğim, Phoebe. Beni buna zorlama.

PHOEBE: Peki, tamam hepimiz pencereye gittik. Çocuklardan biri Logan'ı sandalyesinden çekip kaldırdı, diğer çocuk da ona sert davrandı. Bir bıçak çıkarıp onu Logan'ın boğazına doğrulttu. Logan korkmuştu. Arkadaşımla neler olduğunu duyabilmek için yan kapıyı araladık. Bıçaklı çocuk gerçekten öfkeliydi. "Para nerede?" diye bağırıp duruyordu.

DEDEKTİF PIERCE: Sence neden oraya gelmiş para istiyorlardı? Bulduğumuz fotoğraflardan oraya sürekli gittiğin anlaşılıyor. Neler döndüğünü bilmiyormuş gibi davranma.

PHOEBE: Logan bir maça para yatırmak isteyenlerle bahse girerdi. Bunun futbol, beyzbol veya su topu olmasının bir önemi yoktu. Sanırım bununla ilgili bir şey olmalı.

DEDEKTİF PIERCE: Yani Logan bu çocuklar aracılığıyla mı bahis oynadı?

KATE: Omuz silkiyor.

DEDEKTİF PIERCE: Bu çocuklar gittikten sonra ne oldu?

KATE: Altdudağını ısırıyor. Gergin bir şekilde elleriyle masaya hafifçe vuruyor.

DEDEKTİF PIERCE: Phoebe...

PHOEBE: Logan, Grant'i kenara çekti ve tartıştılar. Logan, "Onu iki gün önce teslim etmen gerekiyordu. Nerede?" dedi.

DEDEKTİF PIERCE: "O" neydi? Para mı?

PHOEBE: Sanırım. Grant o şeyin gittiğini söyledi. Sonra da yürüyüp gitti. Logan masadan viskiyi aldı ve içkisini koyarken şişe sallanıyordu. Cidden tepesi atmıştı. Onu daha önce hiç bu kadar korkmuş gördüğümü sanmıyorum.

16

7 KASIM, 17:23

ÖZEL NUMARA: Benim. İsmimi söylememeyi tercih ederim, bilmem anlatabiliyor muyum? Seni görmem lazım. Çok önemli.

SHEP: Peki. Bana yeri ve zamanı söyle.

ÖZEL NUMARA: Arka bahçemde. Gece yarısı. Adresimi vermeden bunun neresi olduğunu anlayabiliyor musun?

SHEP: Evet. Orada olacağım.

Gece yarısından hemen önce hızla üstüme siyah yoga pantolonu ve siyah bir kazak geçirdim ve Shep'in de görünmemek için aynı önlemleri aldığını umdum. İşten sonra Walmart'a uğradım ve ona gönderdiğim mesajlar kendi telefonumun kayıtlarında görünmesin diye kontörlü cep telefonu hattı aldım.

Mutfaktan parmak uçlarımda geçtim ve arka kapıda durup annemden gelen sesleri dinledim. Hafif horlama sesi etrafa yayılıyordu, dikkat çekmemeye çalışarak kapının kolunu yavaşça çevirdim.

Ağaç evin eski ahşap merdiveni yarı yarıya çürümüş haldey-

di ve her adımda bu şeyin tamamen yerle bir olacağından korkuyordum. Buraya çıkmayalı yıllar olmuştu.

Ben dört yaşındayken Hernandez ailesi, dubleksimizin öteki tarafına taşınmışlardı ve onların benim yaşımda bir kızları ve benden birkaç yaş büyük de bir oğulları vardı. Babaları inşaat işleri yapıyordu ve hafta sonlarında bize bu ağaç evi inşa etmişti. Üçümüz burada saatler geçirirdik. Burada sadece birkaç yıl yaşadıktan sonra Bay Hernandez, Teksas'ta daha iyi iş bulunca oraya taşındılar. Onlar gittikten sonra buraya birkaç kez geldim ama hiçbir zaman aynı olmadı.

Nihayet içeri girdiğimde hatırladığımdan çok daha küçük olduğunu fark ettim. Ama aynı bıraktığımız gibiydi. Bir köşede tozlanmış küçük masa ve örümcek ağı kaplanmış çay seti vardı ve birkaç ahşap kılıç ve kalkan yere yayılmış duruyordu.

Shep'in buraya geleceğine inanamıyordum. Onunla konuşacağıma inanamıyordum. Onu göreceğime de. Cebimde katlı halde tuttuğum fotoğrafı çıkarıp düzelttim ve yanıma koydum.

Bütün bir akşam ve gece boyunca bunu hangisinin cebime koyduğunu ve bunun anlamının ne olabileceğini düşünmüştüm. Artık emin olduğum tek bir şey vardı: Shep, Grant'i kimin vurduğunu bilmediğini söylerken doğruyu söylüyordu. O tetiği çeken her kimse bu fotoğrafı gönderen de kesinlikle oydu.

Yukarı çıkan Shep'in ayak seslerini duymam fazla uzun sürmedi. Kalbim deli gibi çarpmaya başladı ve hızla dar alanın öteki tarafına geçip boş köşelerden birine sığıştım.

Shep, zemindeki delikte göründüğünde nefes alma becerimi yitirmiş gibiydim. İçeri geldi ve ağaç evin içi daha da küçüldü. Yere oturduğunda başını hafifçe eğmek zorunda kaldı. Bunun için ayrı bir çaba göstermeden bile birbirimize yakındık ve sanki kendi küçük kozamızdaydık, sadece Shep ve ben vardık.

"Seni arka bahçede göremeyince burada olacağını düşündüm," dedi.

Hafifçe omuz silktim. "Buluşabileceğimiz başka bir yer düşünemedim."

Shep kımıldandı, ağaç evin yan duvarından çıkmış bir dala başını çarptı ve düşük bir homurdanma sesi çıkardı. "Burası kesinlikle daha küçük birileri düşünülerek inşa edilmiş," dedi, ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılıp gülümserken.

Kısık sesle güldüm.

"Demek acı çekmem sana komik geliyor," dedi.

"Yıllardır buraya çıkmadığım için gülüyorum. Burasının hep çok büyük olduğunu düşünürdüm. Altı yaşımdayken, büyüdüğümde burada yaşayabileceğimi, böylece hâlâ anneme de yakın olabileceğimi hayal ederdim." Onunla bu kadar kişisel bir anıyı paylaşmaktan utanıp başımı öne eğdim.

İkimiz de sessizleştik ve birbirimize baktık. Sonunda fotoğrafı alıp ona uzattım.

"Bu ne?" diye sordu, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

"Yangın tatbikatı sırasında ceketimin cebine konulmuş," diye cevap verdim.

Fotoğrafı inceledi, ardından bana baktı. "Okulda içeri girmeyi beklerken paniklemiş görünmenin nedeni buydu."

Evet anlamında başımı salladım ve Shep'in dikkati tekrar fotoğrafa kaydı. Fotoğrafa baktıkça ifadesi sertleşti. Basamaklara yöneldi. "Gitmem lazım," dedi.

Kolundan tutup onu durdurdum. "Nereye gidiyorsun?"

"Henry'yle konuşacağım," dedi dişlerinin arasından.

"Henry mi?" Başımı salladım. "Hayır. Bunu bir düşünelim. Eğer öfkeli ve kavgaya hazır halde ona gidersen işler sadece daha da kötü olur. Ve bunu yapan John Michael veya Logan da olabilir."

"Bunu yapamazlar, seni tehdit edip bu konuda bir şey yapmamamı bekleyemezler," dedi.

"Katılıyorum. Ama öfkeyle gidip onlara girişmek ve bağırmak, en iyi yol değil. Dün akşam bana aynı tarafta olduğumuzu söyledin. Bu doğru mu?"

Başını sallayıp bir anda bana yanaştı. "Evet."

"O zaman Grant'i kimin vurduğunu bulalım. Muhtemelen

bana bu fotoğrafı veren de aynı kişidir. Bunu sona erdirmenin tek yolu bu."

"Bu konuda bir şey söylemeden onların etrafında olabileceğimden emin değilim," dedi fotoğrafı ileri geri sallayarak.

"Diğer üçü, şeyden önce... Grant ölmeden önce benimle mesajlaştığını biliyorlar mıydı?"

Başını iki yana salladı. "Birinden hoşlandığımı biliyorlardı ama kim olduğunu bilmiyorlardı. Onlara kim olduğunu söylemezdim."

Hafifçe geri çekildim, elimde olmadan kırgınlık hissettim. Benden utanıyor muydu?

Shep tepkimi gördü ve "Hayır, öyle değil. Onlarla nasıl olduğunu anlamıyorsun. Hiç dur durakları yoktu. Senden hoşlandığımı ve seninle konuştuğumu bilselerdi bir şekilde dahil olurlardı. Bunu bir şaka haline getirirler ve benimle dalga geçerlerdi. Bunu istemedim. Seni kendime saklamaktan hoşnuttum. Bu yüzden o akşam onunla yüzleşene kadar Grant seninle mesajlaştığımı bilmiyordu," dedi.

"Ah." Aklıma söylenebilecek başka bir şey gelmedi ve dışarısının, kızardığımı göremeyeceği kadar karanlık olmasını diledim.

Saçımın öne gelmiş bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Neredeyse bütün gün bunu düşündüm. Belki de aramızda ne olduğunu test ediyorlardır. Daha önce mesajlaştığımızı bilmiyorlarsa belki de şimdi bana bu davada olduğum için yaklaştığını sanıyorlardır. Belki de bu fotoğraf hakkında ne yapacağımı görmek istiyorlardır, bu fotoğrafı Bay Stone'a mı yoksa sana mı göstereceğime bakacaklardır. Ya da belki de ben sana söylersem senin ne yapacağını görmek istiyorlardır. Dolayısıyla ya hiçbir şey olmazsa? Fotoğraf sen arabamı tamir etmeme yardımcı olurken çekilmiş. Yanlış bir şey yapmıyorduk. Yani, elim göğsünde ama seni ittiğimi söyleyebilirim."

Yanaklarıma tekrar sıcak bastığını hissedebiliyordum. Shep başını salladı. "Tamam, tamam. Öyleyse görmezden geliyoruz."

"O zaman söyle bakalım, neden bana bu fotoğrafı bırakanın Henry olduğunu düşündün?"

Başını yana yatırdı. "Onlardan uzaklaşıyordum ve Henry bunu fark etti. Sürekli nerede olduğumu veya nereye gideceğimi soruyor. Beni izliyormuş gibi hissediyorum."

"İkiniz sürekli kavga ediyor gibi duruyorsunuz," dedim.

"Evet. Her zaman beni öfkelendirecek bir şey söylemeyi başarıyor. Avukatın ofisinden çıktıktan sonra o otoparkta buluşuyoruz. Herkesin önündeyken çenelerimizi kapatıyoruz ama yalnızken her şeyi söylüyoruz. Henry son zamanlarda beni çok fazla iğneliyor. Ama hay aksi, John Michael da olabilir. Bu beni şaşırtmaz. Hep ortadan kayboluyor ve sonra geri geliyor ama nerede olduğu konusunda tek bir kelime etmiyor."

St. Jude's Hastanesi'nin barbeküsü olduğu gün John Michael'ın o arabaya binişini düşündüm. Bay Stone'un bilgisayarına girip plakaya bakmıştım. O arabanın birkaç yıl önce uyuşturucu dağıtımından hakkında dava açılmış bir adama ait olması beni şaşırtmamıştı.

"Ve sonra Logan var. O sinirli bir tip. Beni seninle görmüş olsa, onu böyle bir tepki verirken gözümde canlandırabiliyorum. Ayrıca John Michael ve Logan'ın kenardan yaptıkları ve onları pek çok belaya bulaştırabilecek işler var ve Grant her ikisiyle de takılıyordu."

"Evet, John Michael'ın Logan'a koca bir torba dolusu sarılmış ot ve hap verdiğini gördüm."

Shep keskin bir kahkaha attı. "Birbirlerini en iyi müşterileri olarak görürler."

"Cadılar Bayramı'nda Grant kılığında olanın kim olduğunu biliyorum."

Başını bana doğru çevirdi. "Kim?"

"Marshall Lisesi'ne giden bir çocuk. Birinin onunla bu konuda bahse girdiğini söyledi. Ve sonra onu o gece Logan'ın Tahoe'sunun yanında dikilirken gördüm."

Shep ağaç evin tavanına, yüzünde bir iğrenme ifadesiyle baktı. Öfkelenmemeye çalıştığını anlayabiliyordum.

"Sen ve John Michael, Logan ve Henry'ye karşı gibi görünüyor. Hep böyle miydi?"

Gözleri tekrar benim üzerimdeydi. "Hayır. Bu yeni bir şey. Bunu nasıl halledeceğimiz konusunda hepimiz aynı fikirde değiliz."

"Neyi kast ediyorsun?"

Ellerini yüzünde gezdirdi. "Grant'i kimin vurduğunu hiç bilmemek, onlar için sorun değil. Bunu söylemiyorlar ama onun bunu hak ettiğini düşünüyorlar. Grant gerçek bir pislik olabilirdi. Onlar sadece tüm bunların geride kalmasını istiyorlar. O sabah ne olduğunu bulmayı önemsiyor gibi görünenler sadece bizleriz."

"Henry'nin mi Grant'i vurduğunu düşünüyorsun yoksa sence diğerlerinden biri miydi bunu yapan?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Bu olduğundan beri, o sabah olanları hatırlamaya çalışıp yardımı dokunabilecek bir şey bulabilmek için kafa patlatıyorum. Ve arkadaşlarımdan birinin korkaklık yapıp kazanın sorumluluğunu üstlenmediğini bilirken onların yüzlerine bakmak, onlarla takılmak zor."

Başım yana düştü. "Yani bunun bir kaza olduğuna eminsin."

Shep derin bir nefes aldı. "Eminim. Son derece eminim hem de. Bu çocukları tanıyorum. Hiçbirini Grant'i kasten öldürürken hayal edemiyorum. Yani bunu aklım almıyor bile."

River Burnu'nda çektiğim fotoğrafı ve o fotoğrafta Grant'le ona ateş eden kişinin ne kadar yakın olduklarını düşündüm ve bundan Shep kadar emin olamadım ama onu zorlamadım. Böyle zor bir durumda sıkışıp kaldığı için ona acıdım.

Parmaklarını benimkine doladı ve kolumdan yukarı bir ürpertinin çıktığını hissettim. "Yani... artık o kişinin ben olduğumu düşünmüyor musun?" dedi yumuşak bir sesle. "Bu fotoğraf yüzünden mi?"

"Hayır, onu vuran kişinin sen olduğunu düşünmüyorum.

Dün akşam söylediklerini düşündüm ve haklısın. Grant'i tanımıyordum. Ama seni tanıyorum."

Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

"Bu fotoğrafın da bir zararı olmadı," diye ekledim ve o küçük bir kahkaha attı.

Belki yüzünün bir kısmı gölgelerin altında gizli olduğundan belki de dünyanın geri kalanından uzakta bu küçük alanda sıkışıp kaldığımızdandı ama şu anda ona her şeyi söyleyebilirdim. "Keşke o akşam planladığımız gibi buluşabilseydik."

Yüzü acıyla kaplandı ve gözlerini kapattı, derin bir nefes aldıktan sonra, "Ben de o gün buluşmuş olmamızı dilerdim," dedi. Gözlerini yavaşça açıp bakışıyla beni dondurdu. Biraz daha bana doğru yaklaştı ve kaba saba yapılmış pencerelerden birinden giren ay ışığı, yüzünü aydınlattı. "Beni yanlış anlama, onları kardeşim gibi seviyorum ve hep eğlendik ama her hafta sonu River Burnu'nda takılmak sıkmaya başlamıştı. İçki içmeler. Parti vermeler. Ve daha ağır şeyler. O günü düşünüp durdum... Kürek Mücadelesi gününü... Sen partiye geldiğinde, oradan ayrılır başka bir yere giderdik. Bir şeyler yemeye veya sinemaya giderdik, o partide kalmak dışında herhangi bir şeyi yapabilirdik. İşler o gece kontrolden çıktı ve benim tek istediğim seninle birlikte olmaktı."

Kelimeleri beni sardı ve içimde kalmış olan son şüphe kırıntılarını da alıp götürdü. Ona daha ağır şeyler kullananlardan biri olup olmadığını sormama gerek yoktu. Her biriyle ilgili toksikoloji raporunu okumuştum, yapılan testlerde sadece onda ve Logan'da alkolün pozitif, uyuşturucunun negatif çıktığını biliyordum.

Ve ilk kez, onun davası hakkında bu kadar çok şey bilmekten nefret ettim. Sorgulama videolarını incelediğime veya adli tabibin raporunu okuduğuma dair en ufak bir fikri yoktu.

Dizlerimin etrafındaki kollarımı gevşettim ve bağdaş kurmuş halde oturana kadar pozisyon değiştirip durdum.

Shep bir an için sessiz kalıp ardından havayı yumuşatmaya

çalışarak, "Eğer bunu tekrar yapmam gerekseydi, sana o kütüphanede çıkma teklifi ederdim. Grant'i satar, birlikte akşam yemeğine çıkmayı önerirdim. Yapmış olmayı dilediğim şey bu," dedi.

"Ah," dedim ve böyle bir tepki verdiğim için kendimi bayağı hissettim.

"Bu sona erdiği zaman, düzgün bir şekilde buluşacağız. Herkesin gözü önünde. Masanın yanında alevle tatlını hazırladıkları o yeni, şık restorana gideceğiz. Ve sonra sinemaya gideceğiz. Ya da dondurma yemeye. Ya da işte el ele tutuşup sokakta yürüyeceğiz sadece."

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Bu hoşuma gider. İlk buluşmamız olur."

Ve sonra Shep'le konuştuk. Telefon mesajlarıyla değil yüz yüze. Son birkaç haftayla herhangi bir ilgisi olan şeylerden kaçınıp geri kalan her şeyden; müzikten, filmlerden, aile tatillerinden, çılgın akrabalardan bahsettik. Shep kımıldandı ve sonunda sırtını ağaç evin duvarına yaslayıp bacaklarını öne uzattı. Ben de ona daha çok yaklaştım. Vücudumun tam olarak hangi noktalarının onunkine değdiğini biliyordum. Sağ ayağımın parmakları onunkine dokunuyordu. Sol dizim onun uyluğunun dış tarafına dayanıyordu. Elim, onun kolunun üst tarafına yakındı.

Esnedim ve o da ilk kez saatine baktı.

"Hadi be, geç olmuş." Doğruldu, gitmeye hazırlanır gibi duruyordu.

Ben de hızla kendi saatime baktım. Sabahın iki buçuğuydu. Bu kadar uzun süredir burada olduğumu bilmiyordum.

Daha dik oturdum. Gözlerim karanlığa alışalı uzun zaman olduğundan yüzünün her ayrıntısını seçmek kolaydı.

Uzun bir süre birbirimize baktık. Ardından o daha da yaklaştı ve ben onu yarı yolda karşıladım. Dudaklarını benimkilere bastırdı, elleri saçlarımdaydı, ellerimle omuzlarını kendime doğru çektim.

Burada olmamam gerektiğine dair tüm nedenler eriyip gitti ve tek düşünebildiğim şey onu öpmek oldu. Dudağını benim-

kinden ayırmadan beni kaldırdı, kucağına oturttu, bacaklarım onunkilerin üstüne yayıldı.

Dudaklarım şişene kadar öpüştük. Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefese kalmış haldeydik ve yüzüne bakmaya utandığımdan başımı boynuna gömdüm. Eli sırtımda yavaş ve ritmik bir hareketle yukarı çıkıp iniyordu.

"Evet, bunu haftalar önce yapmalıydık," dedi sessizce gülerek.

Hâlâ ondan saklanarak başımı salladım.

Yüzümü ellerinin arasına alarak beni kendine doğru çekti. "Aynı takımdayız, öyle değil mi?"

"Evet, aynı takımdayız." Ona doğru eğilip bir kez daha dudaklarından yumuşak bir şekilde öptüm.

Birbirimize yakındık, alnı benimkine dayanıyordu, kolları sırtımı sarıyordu, kollarım onun boynuna dolanmış haldeydi. "Seni yarın görebilir miyim?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye cevapladım kısık bir sesle. "Gerçekten çok dikkatli olmalıyız. Şu an bir sürü göz üzerimizde gibi görünüyor."

Ancak bir süre geçtikten sonra bir şey söyledi. "Evet, muhtemelen haklısın. Gitsem iyi olur."

Beni bir kez daha öptü, sonra kucağından kalktım ve o buraya çıktığında durduğum köşeye döndüm.

Zemindeki delikten geçip merdivene indi ama tamamen gözden kaybolmadan hemen önce durdu.

"Okulda yakınında olup seninle konuşmamak zor olacak," dedi.

Yüzüme yayılan gülümsemeyi engelleyemedim. "Bir yolunu bulacağız."

Bana son bir kez bakıp ağaç evden çıktı. O merdivenden inene ve sonra bahçeden çıkana kadar bekledim. Sonunda eve döndüğümde annemi uyanık bulunca irkildim.

Annem lavabonun önünde dikilmiş, arka bahçeyi gören karanlık pencereden dışarı bakıyordu. Aman Tanrım, bizi görmüş müydü? Shep'i görmüş müydü? Kalbim o kadar küt küt atıyor-

du ki, kalp atışlarım mutfak duvarlarında yankılanıyormuş gibi hissediyordum.

Annem bana hafifçe gülümsedi ve rahat bir nefes aldım.

"Sorun ne? İyi misin?" diye sordum.

"Bir şey yok, tatlım, sadece uyuyamadım." Başıyla az önce geldiğim arka kapıyı işaret etti. "Dışarıda kiminle olduğun veya sabahın bu saatinde ne yaptığın konusunda endişelenmeli miyim?"

Çoğu zaman yalnızca ikimiz olduğumuzdan anne kızdan daha çok bir takım gibiydik. Uymam gereken çok az kural vardı ama yine de bugüne kadar hiç çizgiyi aşmamıştım.

Kendimi anında suçlu hissederek başımı salladım. "Hayır. Endişelenmen için bir neden yok. Konuşma ihtiyacı olan bir arkadaşımla takılıyordum." Son birkaç saati Shep'le konuşarak, onunla *öpüşerek* geçirdiğimi bilse hayal kırıklığına uğrardı diye düşündüm ve mutluluğum kaybolup gitti.

"Sana güveniyorum, Kate. Beni buna pişman etme," dedi annem.

Ona hızla sarılıp iyi geceler diledim ve sonra odama gittim. Yatağa yattığımda uyuyamadım. Bu onunla konuşarak uyanık kaldığım ilk gece değildi ama daha önce hep telefondan mesajlaşıyorduk. Ve gerçekten kiminle konuştuğumu ilk kez biliyordum.

Shep.

Shep'le olan konuşmamızı aklımda yeniden oynattığımda sorular birbiri ardına geldi. Neden haftalar önce böyle konuşmadık? Neden o mesajların arkasına saklandık?

Daha önce onu tanıdığımı düşünmüştüm ama şimdi daha önce yaptığımız şeyin sadece yüzeyi kazımak olduğunu anlıyordum.

JENNA RICHARDS'LA 8 EKİM'DE ST. BARTHOLOMEW LİSESİ'NDE DEDEKTİF PIERCE TARAFINDAN YAPILAN GÖRÜŞMENİN YAZILI DÖKÜMÜ, KATE MARINO'NUN BEDEN DİLİ YORUMLARIYLA BİRLİKTE

DEDEKTİF PIERCE: Jenna, paylaştığın iletiye göre Grant Perkins'in ölümünden bir gece önce River Burnu'ndaki bir partideymişsin, bu doğru mu?

JENNA: Anne babama söyleyecek misiniz?

KATE: Çok gergin. Kıpır kıpır. Kolundaki bileziklerle oynayıp duruyor.

DEDEKTİF PIERCE: Bizimle konuşman için ailenin iznini almak zorundaydık dolayısıyla halihazırda orada olduğunu biliyorlar.

KATE: Kendini sandalyede geriye atıyor.

JENNA: Bu harika. Eve gidince babam beni öldürecek. Orası gitmemin yasak olduğu tek yer.

DEDEKTİF PIERCE: Neden oraya gitmen yasaktı?

KATE: Öne doğru eğiliyor.

JENNA: Çünkü orası acayip bir yer. Babam bunu biliyor. Herkes bunu biliyor. İyi vakit geçirmeyi kafaya koyduysan River Burnu'na gidersin.

DEDEKTİF PIERCE: Bana o akşamı anlat. Çok insan var mıydı? Birileri kavga ediyor muydu... Herhangi bir sorun var mıydı?

KATE: Jenna omuz silkip saçını savuruyor.

JENNA: Her zamanki gibi. Biraz kavga. Bir kız çalılara kustu. Herkes sarhoştu.

KATE: Hızla ayağa kalkıyor. Saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor.

JENNA: Ama ben değil. Ya da benim arkadaşlarım.

DEDEKTİF PIERCE: Elbette sen yapmadın. Kim kavga ediyordu?

JENNA: Bilmiyorum. Çılgın bir geceydi. Tam biz oradan ayrılmadan önce... Çok uzun süre kalamazdık çünkü babam tam bir despottur. Yani kimin hafta sonu en geç on buçukta evde olması gerekiyor ki? Bu çok gülünç. Yani utanç verici. Arkadaşlarımdan hiçbiri gitmeye hazır değildi ama arabayı ben kullanıyordum dolayısıyla...

KATE: Elleri havada uçuşuyor ve son bir buçuk dakika içinde muhtemelen gözlerini on kez devirmiştir. Bu konuda çok abartılı davranıyor.

DEDEKTİF PIERCE: Jenna, partiye dön lütfen.

JENNA: Ah, evet. Her neyse tam biz oradan ayrılmadan önce Grant mutfak tezgâhının üstünde dikiliyordu. Birkaç su tabancasını votkayla doldurmuş ve karşısına hepsi de bir diğerinden biraz daha uzakta olacak şekilde birkaç kız dizmişti ve onların ağızlarına votka isabet ettirmeye çalışıyordu. Ardından herkese atmaya başladı. Ve fırlattığı içkiler, yerlere ve mobilyalara geliyordu. John Michael ve Grant daha önce tartışmışlardı ama o an John Michael gerçekten öfkelendi. Grant'e durmasını ve etrafı temizlemesini söyledi ama Grant, "Unutma, elimde koz var," dedi. Her neyse... John Michael durdu ve sadece ona baktı. Bu tuhaftı.

DEDEKTİF PIERCE: Neden tuhaftı? İnsanlar evimi mahvetselerdi, ben de öfkelenirdim.

KATE: İki elini de masaya koyup doğrudan dedektife bakıyor.

JENNA: John Michael, genelde böyle şeyleri umursamaz. Yani orada olan bitenle hiçbir sorunu yoktur. Ne isterseniz onda vardır. Ya da sağlayabilir.

DEDEKTİF PIERCE: İçki ve uyuşturucuyu kast ediyorsun. İhtiyacın olursa böyle şeyler mi sağlayabilir?

KATE: Jenna'nın gözleri büyüyor. Şu an gerçekten tırsıyor.

JENNA: Hayır! Asla. Ben uyuşturucu kullanmam. Asla böyle bir şey söylemedim. Lütfen babama bunlardan herhangi birini söylemeyin.

DEDEKTİF PIERCE: Sence Grant "elindeki koz"la neyi kast etti?

JENNA: Kim bilir?

KATE: *Saatine bakıyor. Kapıya göz atıyor.*

JENNA: Sanırım artık derse gitmem lazım. Bu derste test olacağız, onu kaçırmamam lazım.

DEDEKTİF PIERCE: Son bir soru... John Michael ve Grant o akşam daha önce neyle ilgili tartışıyorlardı?

KATE: *Jenna tekrar saçını savuruyor.*

JENNA: Bilmiyorum. Yemin ederim bilmiyorum. Artık gidebilir miyim?

17

13 KASIM. 23:32

SHEP: Uyuyamıyorum

ÖZEL NUMARA: Ben de öyle

Bir sonraki hafta çok yavaş geçti. Okulda ve işte her şeyi isteksizce yapıyordum. Bize dışarıdan bakan hiç kimse Shep'le birbirimizi tanıdığımızı bile anlamazdı. Kalabalıktayken gözlerinin beni aramaması acı veriyordu ama diğer üç River Burnu Oğlanı da bana olan ilgilerini biraz kaybetmiş görünüyorlardı.

Diğer oğlanları her zamankinden daha dikkatli izliyordum. Shep'in, Henry'nin onu izlediğini söylediğinde ne demek istediğini anladım. Bunu yapıyordu. Henry'nin gözü her adımda onun üzerinde olmadan Shep odanın öteki tarafına bile gidemiyordu. Ama bence Logan'ı veya John Michael'ı dikkate almamak hata olurdu.

En azından Shep'le ben tekrar telefonla iletişim kurabiliyorduk.

Ve bir de bana bıraktığı notlar vardı.

Ağaç evde buluşmamızdan üç gün sonra sabahın erken saatinde kütüphanenin arka tarafındaki bir rafta duran ve hiç do-

kunulmayan ansiklopedilerin son cildini kontrol etmemi söyleyen bir mesaj yolladı.

Kampüse varır varmaz oraya koştum ve üçgen şeklinde katlanmış bir kâğıdı oradan aldım. Kâğıdın bir yüzüne yazılmış şu kelimeler vardı:

En sevdiğim şeylerden biri

Şimdi bunu hatırladığımda bile gülümsüyordum. Ağaç evdeyken kimsenin bilmediği bir şeyi bana söylemesini istemiştim ondan. Beni şaşırtacak bir şey.

Ve bana çizim yapmaya bayıldığını söyledi. Sorular sormaya başladığımda bu konuda konuşmaktan utandı. Ama o gece ayrılmadan önce benim için en sevdiği şeylerden birini çizmesini istedim.

Benim bir resmimi yapmıştı; bir elim başımın altında, yan yatmışım. Uzun saçlarım açık halde, omzumdan dökülüyordu. O gece ağaç evde konuşurken tam da bu pozdaydım, yan yatmış ona bakıyordum ve o da yan yatmış bana bakıyordu.

Bir şekilde her ayrıntıyı yansıtmayı başarmıştı; dört yaşındayken halıya takılıp düştüğüm ve sehpanın köşesine çarpıp başımı yardığım zamandan alnımda kalan küçük yara gibi.

Ben de o gün ona bir fotoğraf bıraktım. Bir önceki cuma akşamındaki futbol maçında çektiğim, onun yakın çekim bir fotoğrafıydı bu. Stadyum ışıkları ve arkasındaki insanlar bulanık olduğundan Shep, bulanık bir renk ve ışıkla çerçevelenmişti. Fotoğrafın altına *En sevdiğim şeylerden biri* yazmıştım. Reagan başını medya sanatları odasından içeri uzatınca Shep'in o sabah benim için bıraktığı çizimi çantamın dibine gömdüm.

"Selam, işten sonra ne yapıyorsun?" diye sordu. "Bir planın var mı?"

"O parlak taytı giymişsin. Bunu giydiğin zaman biraz huylanıyorum," dedim.

"Bir saatlik *Power Yoga* dersi için Nefes Yoga Merkezi'ne gi-

diyorum. Gelmek ister misin? Sonra çıkışta bir şeyler yiyebiliriz. Josh da bizimle buluşabilir."

"Josh yogaya mı gidiyor?"

Reagan keskin bir kahkaha attı. "Hayır. Akşam yemeğine gelebilir ama sen dediğin için onu yogayı denemeye de ikna etmek zorunda kalabilirim!"

"Josh'la nasıl gidiyor?" diye sordum fotoğraf makinemin arka kısmını çıkarırken.

"Bence Cadılar Bayramı'nda mesajı aldı. Bu hafta sonu çıkıyoruz."

Reagan mutluluktan havalara uçuyordu ve ben de Josh sonunda mesajı aldığı için mutlu olduğumu söylemek üzereyken durdum. Fotoğraf makinemin arkasında parmaklarımla yokladığım yere baktım. Hafıza kartı kayıptı.

Sırt çantamı karıştırmaya, çantamın içindekileri çıkarmaya ve onları masada rasgele üst üste koymaya başladım.

"Sorun ne?" diye sordu Reagan.

Oturduğum masadan uzaklaşıp bilgisayarlara yöneldim ve her birinin kart yuvasını kontrol ettim. "Kartımı bulamıyorum."

"Fotoğraf makinende kullandığını mı?" diye sordu Reagan.

"Evet."

Odanın altını üstüne getirdim ama hiçbir yerde yoktu.

"Gitti," dedim en yakındaki sandalyeye yığılırken.

Reagan az önce baktığım yere baktı. "Her yere baktığından emin misin? Kartın içinde ne vardı?"

Yakın zamanda çektiğim fotoğrafları aklımdan geçirdim. "Son maç öncesindeki buluşmada çektiğim kareler ve orada olan sınıf başkanlarının vesikalık fotoğrafları ve..."

Aman Tanrım. River Burnu Oğlanları'nı Pat'in karavanının orada en son gördüğümde çektiğim fotoğraflar.

"Vesikalıkları tekrar çekmek can sıkıcı olur ama maç öncesi buluşma fotoğrafları için endişelenmezdim. Sanırım Alexis harika bir video çekti ve ondan kareler kullanabiliriz," dedi Reagan.

Başımı salladım ama başka bir şey söylemedim. Çantamı nerelerde bırakmıştım? Biri fotoğraf makinemden kartı almış olabilir miydi?

Zihnimde o sabahki tüm adımlarımın üstünden tekrar geçtim. Sınıf başkanlarının grup fotoğrafını çekmek için dışarı çıktığımda çantamı koridorda bırakmıştım. Çantam bir tek o zaman gözümün önünde değildi.

Reagan, "Kate!" deyince zıpladım. "İyi misin?"

"Evet, affedersin. Sadece onu nerede kaybettiğimi anlamaya çalışıyorum."

"Belki ortaya çıkar. Ama şimdi gitmemiz gerekiyor yoksa işe geç kalacağız."

• • •

Neredeyse işimi bitirmişken ceketimin cebindeki kontörlü telefonun artık alışık olduğum titreşimini hissettim.

SHEP: Selam

ÖZEL NUMARA: Selam! N'aber?

SHEP: Seninle konuşmam lazım
ama buradan olmaz.

ÖZEL NUMARA: Tamam

Onun cevap yazmasını bekledim ama bunun yerine aradığında şaşırdım. Stone'un beni duyma ihtimalini sıfıra indirmek için koridora çıktım.

"Seni gerçekten görmem lazım. Bu gece ağaç evine gelebilir miyim?" diye sordu telefonu cevapladığımda.

"Peki. Gece yarısı. Her şey yolunda mı?"

"Hayır. Ama bunu şu an anlatamam. Gece görüşürüz." Ve sonra telefonu kapattı. Bir sorun vardı.

Çektiğim tüm fotoğraflara bakınarak gece yarısına kadar vakit öldürdüm; River Burnu'nda çektiklerim, oğlanların fotoğ-

rafları, barbeküde Henry ve onun gizemli kız arkadaşının fotoğrafları. Davaya ışık tutabilecek küçük bir ayrıntı bulabilmek umuduyla her kareyi ayrı ayrı incelemekten gözlerim bulanık ve yorgundu, bu hileli bir Where's Waldo oyunu oynamak gibiydi. Büyük jüri duruşması için bir haftadan az bir süre vardı ve zamanımız azalıyordu.

Sonunda vakit hemen hemen gece yarısı olduğunda dizüstü bilgisayarımı kenara ittim. Yastıkları, uyuyan bir beden izlenimi verecek şekilde yorganın altına tıkarken ellerim titredi ve sonra penceremden yavaşça çıktım. Mutfakta tekrar annemle karşılaşmak istemiyordum.

Ağaç evin zemininden başımı uzattığımda, Shep'in içeride olduğunu görünce kalbim durdu. Koyu bir kazak ve kot giymiş halde, çocukluğumun oyun evinin köşesinde oturuyordu ve ay ışığı sadece yüzünü aydınlatırken son derece yakışıklı görünüyordu.

Telefondaki sesi kadar görünüşünün de gergin olduğunu hemen fark ettim. "Ne oldu?" diye sordum.

Cevaplamak yerine bana bir şey verdi. İki fotoğraf, birincisi ceketimin cebinde bulduğum fotoğrafın bir kopyası; Shep'in arabamı tamir ettikten sonraki, ikimizin fotoğrafıydı ama altında tehdit cümlesi yoktu. İkincisine baktığımda şaşkınlıktan nefesim kesildi. Bu bildiğim bir fotoğraftı. Çünkü ben çekmiştim.

Fotoğraf, Shep'in yumruğunun Henry'nin yüzüyle buluştuğu o mükemmel donmuş ânı gösteriyordu ve bu sabah kaybolan hafıza kartımdaki karelerden biriydi. Fotoğrafın altında yangın tatbikatında bırakılan fotoğraftaki mesajın el yazısıyla şu yazıyordu:

Onu durdur

"Aman Tanrım," dedim ve başımı kaldırıp ona baktım. Yorgun görünüyordu. Ve endişeli.

Shep elini yüzünde gezdirdi. "River Burnu'na gitmek zorun-

da kaldık. Avukatlarımız o sabah ne olduğunu bizden dinleyerek orayı gezmek istediler. Ben gitmek istemedim ama başka şansım yoktu. Tekrar ormana gittik. O sabahki adımlarımızı tekrarladık. Grant'i bulduğumuz noktaya koştuk. Ardından bize ateş eden kişinin durduğu yeri gösterdiler. Çok yakındı. Ben o kadar yakın olduğunu bilmiyordum. Orada dikilip arkadaşlarıma bakmak zorunda kaldım, hangisinin bunu yaptığını ve bunun gerçekten bir kaza olup olmadığını merak ettim. Ve onların da bana bakıp aynı şeyi düşündüğünü anlayabiliyorum. Gitmemize izin verdikleri anda hemen oradan ayrıldım. Ancak evin yolunu yarıladığımda koltuğumla merkezi konsol arasına konulmuş zarfı gördüm."

"Kimin sana bunu verdiğini bilmiyor musun yani?" diye sordum. Başını iki yana salladı. "Hayır. Ve bu fotoğraf ortaya çıkarsa, Henry'yi döverken görünmem kötü olur. Vahşi olan benmişim gibi görünür. Sonra bu fotoğrafları senin çektiğin ortaya çıkar ve bir de burada ikimizin birlikte olduğu fotoğraf var. Bu fotoğrafı nasıl aldılar?"

Ağaç evin kenarına yaslandım ve önümde kavuşturduğum bacaklarıma sarıldım. Suçluluk hissi beni sarıp sarmaladı. Ya benim yaptığım bir şey Shep için işleri daha kötü yaparsa? "Bu sabah fotoğraf makinelerimden birinin hafıza kartının kayıp olduğunu fark ettim. Yıllık için fotoğraf çekerken çantam birkaç dakikalığına gözümün önünde değildi."

"Saat kaçtı o sırada?" diye sordu.

Boşluğa bakıp bunun tam olarak ne zaman olduğunu belirlemeye çalıştım. "Birinci ve ikinci ders arasındaki teneffüste başladık ve zil çaldıktan sadece birkaç dakika sonra da bitirdik."

Shep, "O sırada hiçbiriyle dersim yoktu. İçlerinden herhangi biri olabilir," dedi.

"O kartı boşaltmalıydım." Alnımı dizlerimin üzerine koydum. "O fotoğrafları kartın içinde bırakmak benim aptallığımdı. Başka birinin onları görebileceğini hiç düşünmedim."

Shep beni kendine çekip sıkı sıkı sarıldı. "Bu o kişinin suçu.

Senin değil. Sadece bunu sonlandırmamız lazım çünkü bunu yapan her kimse durmayacak. Sana bıraktığı fotoğraftan bir tepki alamadı dolayısıyla şimdi bana göndererek bir şey anlatmaya çalışıyor."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Hâlâ bunun bir kaza olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet," dedi. "Ama kanıtların bunu öyle göstermediğini de biliyorum. Açıkçası artık neye inanacağımı bilmiyorum."

Ona yaslandım. "Bana ne olduğunu anlat. Neden bunun bir kaza olabileceğini düşündüğünü bana göster."

Parmak uçları sırtımda yukarı çıkıp iniyordu. "O gece gerçekten hiç yatmadık. Grant'le kavga ettikten sonra ben içmeye başladım. O âna kadar hiç içmemiştim, sen her an gelebilirsin umuduyla. İlk buluşmamızda sarhoş olmamın bayağı kötü olacağını düşündüm."

Geri çekildi ve ona bakmak için döndüm. "Ne?"

"Şimdi böyle düşününce ilk buluşmamız için sana partide buluşmayı teklif etmem, epey adi bir hamleymiş. Evet demene şaşırdım."

Gülerek, "Hatırlarsan o akşam geç saate kadar fotoğraf çekmem gerekiyordu dolayısıyla orada buluşmayı teklif eden bendim," dedim.

Ağaç evin duvarına yaslandı. "Her neyse. Daha iyisini yapmalıydım."

Onu yandan dürttüm ve o da kıvrıldı. "Hikâyeyi bitir. Eğer bunu atlatabilirsek o akşamı telafi edebileceğin pek çok fırsatın olacak."

Kolunu bana doladı. "Bunu telafi edeceğim."

"Biliyorum."

"Dediğim gibi içmeye başladım. Hem de çok. Öfkeliydim. Grant'e öfkeliydim. Orada olduğum için öfkeliydim. Oradan gitmek istedim ama arabayla eve gidemezdim. Grant o akşam herkesin kara listesindeydi. Önce Logan'la sonra Henry'yle tartıştı. Lanet olsun, o akşam John Michael'la bile kavga etti."

"Ama hepiniz yine de kaldınız mı o gece?"

"Evet, orası John Michael'ın olduğundan, onun başka bir seçeneği yoktu. Geri kalanlarımızın da gerçekten orada olmak istediğini sanmıyorum ama hiçbirimiz eve gidecek durumda değildik. Genelde gece kalan başka insanlar da olurdu, sadece biz olmazdık. İnsanlar yatak odalarında ve kanepelerin üstünde sızdılar ama Grant onları kovdu. Sadece bizim olmamız gerektiğini söyledi. Aramızdaki şeyleri düzeltmemiz gerekiyormuş."

"Neden böyle söyledi ki?" diye sordum.

"Çünkü grubumuz içten içe yıkılıyordu. Her zaman bir konuda tartışıyorduk ve bir şeyleri eskisi gibi kolayca yapmak giderek zorlaşıyordu."

İkimiz tekrar yüz yüze bakana kadar Shep kımıldanıp pozisyon değiştiridi. "Dolayısıyla herkes gittikten sonra elimize birer bira aldık ve arka verandadaki ateşin başında oturduk. Grant arka verandada takılmaya bayılırdı, hep orada parti yapmak isterdi. Elden ele ot gezdirdiler ama ben bir fırt bile çekmedim. Yeteri kadar sarhoştum zaten. Ve sadece orada oturup ateşe baktık. Saatlerce."

"Konuşmadınız mı?"

"Hayır, pek değil. Belki arada biri bir şeyler söylemiştir ama çoğunlukla sadece orada öylece durduk."

Shep bir anlığına sessizleşti sanki o gecenin içine geri dönmüş gibi. Ve yüzüncü kez, işler bizim için ters gitmeseydi o akşamın ne kadar farklı olabileceğini merak ettim.

"Ve sonra güneş doğmaya başladı. Normalde gün aydınlanmadan, etrafta hiç ışık olmadan avlanmaya hazır bir halde ormanda olman lazım. Ama biz bunu umursamadık. Hepimiz aramızda bir şeylerin değiştiğini biliyor gibiydik. Hepimiz ayrı yönlere gidiyorduk ve artık hiçbir zaman eskisi gibi olmayacaktı."

Shep olanları tasvir edince ben de kendimi oradaymışım gibi hissettim, sönmek üzere olan bir ateşin başında oturan onları izliyordum, ekim ayının erken sabah ışıkları ağaçların arasından süzülüyordu.

Shep sessizdi, o anıya dalıp gitmişti. "Daha sonra ne oldu?" diye sordum.

"Hepimiz ayağa kalktık, sendeleyerek içeri girdik. Yanımıza birer silah ve biraz mühimmat aldık. Salonda mülkün haritasının olduğu büyük bir tahta var. Farklı bölümlere çakılmış çiviler var. Ava çıkmadan önce gideceğin bölgeye işaret koyarsın böylece gelen biri avcıların nerede olduklarını bilir."

O tahtayı gördüğümü ve onun ne olduğunu anlamadığımı hatırladım.

"Hepimiz bir nokta seçtik. Orada o kadar sık avlanıyorduk ki hepimizin üstünde isimlerimizin oyulduğu, kendi gümüş rozetlerimiz vardı, son Noel'de John Michael'ın babasının bize hediyesiydi bu."

"Yani herkes diğerlerinin nereye gittiğini biliyor muydu?"

"Evet. İsimliğimi çivilerden birinin üstüne asıp yerimi belirtirken muhtemelen bunu son kez yaptığımı düşündüğümü hatırlıyorum. Sonra hepimiz garajdan geçerek dışarı çıktık. Dört tekerlekli bir araç veya kamyonet alabilirdik ama tek kelime bile etmeden hepimiz gideceğimiz yere doğru yürüdük. Benim hiçbir şeye ateş etme planım yoktu. Üstümde silah bile olmaması gerekiyordu. Ama içten içe bunun oradaki muhtemelen son avlanmam olacağını biliyordum ve güneşin doğuşunu izleyebilmek için sırtımı dayayıp oturacağım bir ağaç arıyordum. Silahım yerine çizim defterimi ve kalemlerimi getirmiş olmayı diledim. River Burnu güzel bir yerdir."

Devam etmeden önce elini yüzünde gezdirdi. "Duracağım yeri buldum, sırtımı yaslayabileceğim geniş bir ağaç. Ağaç kabuğuna sürtünerek yere oturdum. Etraf sessizdi ve hava biraz soğuktu. Nefesimin havaya karıştığını gördüğümü hatırlıyorum. Hâlâ biraz sarhoştum ve fena halde uyumaya ihtiyacım vardı. Başım ağaca doğru arkaya düştü ve gözlerim kapandı. Ateş sesini duyduğumda kendimden geçmek üzereydim. O kadar beklenmedikti ki beni korkuttu. Zıplamama neden oldu. Kalbim hızla atıyor ve vücuduma adrenalin pompalanıyordu.

Sesin geldiği yönü anlayabilmiştim. Grant bir şey vurmuş olmalı diye düşündüm. Dolayısıyla o yöne doğru koşmaya başladım. Oraya varmadan önce herkesin bir başka yönden geldiğini gördüm. Onu hepimiz aynı anda gördük."

Yüzünü ellerine gömdü. Elimi kolunda gezdirdim.

"Onu ben vurmadım. Bunu biliyorum. Evdeki silah dolabını gözümde canlandırmaya çalışıyorum. Remington'ı kim almıştı? Ama bilmiyorum. Bunu göremiyorum. Ve sonra herkesin Grant'e koşmasını tekrar düşünüyorum. Hepimiz başka bir yerden geliyorduk. Bu yüzden bunun bir kaza olduğunu düşünüyorum."

Elini yüzünden çektim ve dizine oturdum. "Ama Grant'i kim vurduysa ona yakındı. Bayağı yakın. Ateş eden kişi oraya doğru koşmak zorunda kalmadı, zaten oradaydı."

"Biliyorum. Bunu düşündüm. Ya korkmuşsa? Ve paniklemişse? Başka bir yerden koşup oraya gelmiş gibi yapmıştır. Bu yine de bir kaza olabilir."

O, bu oğlanları benden daha iyi tanıyordu ama bence arkadaşlık ve sadakat, onun muhakeme becerisini etkiliyordu.

Shep ellerimi ellerinin arasına aldı. "Ama şimdi bu fotoğrafları aldığımıza göre bilmiyorum. Neye inanacağımı bilmiyorum."

"Peki, bu konuda ne yapacaksın?" dedim fotoğrafları işaret ederek.

"Hiçbir şey. Görmezden geleceğim." Ve ardından kısık bir sesle, "Onlarla arama mesafe koymuştum ama artık bunu yapmayacağım. Onları, onların beni izlediği kadar yakından izleme vakti geldi," dedi.

Telefonumda aşağılara doğru kayarak kavga ettiğimizi gösteren fotoğraflara baktım.

Dağılıyorduk.

Birbirimize düşüyorduk.

Böyle olmaması gerekiyordu. Daha iyi olmalıydı.

Tekrar parmaklarımı ekranda kaydırıp Shep'le fotoğraf makineli kızın fotoğrafına baktım... Kate. Shep bu kızla ne yapıyordu gerçekten? Aralarında ne vardı? Shep sessizliği koruyup birlikte hareket etme anlaşmamıza bağlı kalacak mıydı?

Aralarında bir şey vardı. Hiçbirimizin bilmediği bir şeydi bu. İlk seferinde grubumuzu bölen şey sırlardı. Shep neyin önemli olduğunu unutuyordu.

Kendi oyununu mu oynuyordu, neler olup bittiğini bizden önce mi öğrenmeye çalışıyordu? O kıza bizi nerede bulacağını söylemiş miydi? Onun bu fotoğrafları çektiğini biliyor muydu? Tek yapması gereken tam doğru zamanda o sabah içimizden birini tüfekle gördüğünü "hatırlamak" olurdu. Aynı şeyi bizim de ona yapabileceğimizi unutuyor muydu?

Daha önce, o kızın cebine koyduğum fotoğrafı Shep'in bilip bilmediğinden emin değildim ama artık o da gördü.

Shep tahmin edilebilir biriydi. O fotoğrafları kimin bıraktığını sormayacaktı ama bunu anlamaya çalışacaktı.

Grant de tahmin edilebilir biriydi.

Her zaman o aynı küçük alanda avlanırdı. Hep sonuçlarına katlanmadan canı ne isterse onu yapabileceğini düşünürdü.

Başka bir fotoğrafa geçtim. Her gün baktığım fotoğrafa. Bana şunu hatırlatması için yanımda tuttuğum fotoğrafa: Grant de neyin önemli olduğunu unutmuştu.

18

17 KASIM. 13 45

SHEP: Hepimiz gerginiz.

ÖZEL NUMARA: Yardımı dokunabilecek bir şey buldun mu?

SHEP: Hayır. İşler tuhaflaşıyor.
Hepsi bir tuhaf davranıyor.

Büyük jüriden önceki öğleden sonra, Bay Stone yenilgiye uğramış görünüyordu.

Son birkaç haftadır Bay Stone harıl harıl bu dava üstünde çalışıyordu ama ilk başta sanılanın aksine yakın mesafeden ateş edildiğine dair yeni kanıt bile bunun çok talihsiz bir kaza olduğunu göstermekten başka bir işe yaramıyordu. Ve ateş edenin kimliği belli olmadan büyük jürinin oğlanların dördünü birden sorumlu tutması oldukça uzak bir ihtimaldi.

Bay Stone daha önce ateş edenin kimliği elinde olmadan rasgele seçilmiş on iki kişiyi, kanıt yokluğunu görmezden gelerek dört oğlanı birden suçlamaya ikna etmenin kesinlikle işe yaramayacağını söylemişti. Ateş eden kişinin bu şekilde bu işten sıyrılabileceği düşüncesine katlanamıyordum. Ayrıcalıklarının ve

arkadaşlarının sessizliğinin arasına saklanabileceği düşüncesi beni deli ediyordu. Grant sandığım kişi olmayabilirdi ama yine de adaleti hak ediyordu. Yine de küçük bencil bir tarafım, her şeyin kısa bir süre sonra bitecek olduğunu bilmekten rahatlık duyuyordu. Ortada suçlama olmazsa ateş eden kişi istediğini elde etmiş olurdu ve daha fazla tehdit de olmazdı, Shep'le olan ilişkimi saklamama gerek de kalmazdı ve anneme ya da Bay Stone'a daha fazla yalan söylemek zorunda da kalmazdım.

Çünkü gerçek şu ki birinin beni izlediğini, fotoğraflarımı çektiğini ve eşyalarımı karıştırdığını bilmek beni cidden sinir etmişti. Gergin ve yorgundum.

Bana güç veren tek şey, Shep'in çizimleriydi.

Her gün kütüphanedeki o yere gidip bana bıraktığı yeni bir şeyi buluyordum.

Ofisi kolaçan edip kimsenin etrafta olmadığından emin oldum ve son bıraktığı çizimi çıkardım. Üstüne dolunay ışıklarının düştüğü ağaç ev. Küçük oyuk pencerede duran da bendim. Beni bahçeye bakarken çizmişti, örülmüş uzun saçım pencereden sarkıyordu. Ve altına şöyle yazmıştı: *En sevdiğim yer.*

Ve benim ona bıraktığım şeyi hatırladım. Kütüphanede ilk karşılaştığımız masa ve o masaya koyduğum kitapların sırtlarına yazılı kitap isimlerinden oluşturulmuş bir mesajın olduğu bir fotoğraftı bu.

Bir Zamanlar Biz
Rüyasız
Artık Sonsuza Kadar
Uyanık ve Rüyada
Her Gün
Tekrar Buluşana Kadar

O gün için işlerimizi neredeyse bitirmişken normal telefonum ötüp beni düşüncelerimden sıyırdı. Mesajı açmak için ekranda Reagan'ın ismini kaydırdım.

Dikkat et. Yanına gelmekte olan biri var.
Rhino'da karşılaştığımız kız.

Bu mesajı okumayı yeni bitirmiştim ki Lindsey ofise girdi.

Annem sigara molasında olduğundan masasında değildi dolayısıyla onun sandalyesinde ben oturuyordum.

Lindsey gergindi. "Selam," dedi.

Oturduğum yerden öyle hızlı kalktım ki annemin sandalyesi arkamdaki duvara çarptı. "Selam."

Lindsey ağırlığını bir o bacağına bir diğerine verdi. "Patronunla konuşmaya geldim."

Ona beklemesini işaret ettim ve ziyaretçisi olduğunu söylemek için başımı Bay Stone'un ofisine uzattım ama Bay Stone gözlerini kapatıp arkasına yaslanmış, kulaklıklardan bir şey dinliyordu.

Bay Stone'un hafifçe omzuna vurdum ve o bulanık bir gözle bana baktı. Kulaklıklarını çıkarıp, "Ne var, Kate?" dedi.

"Sizi görmek isteyen biri var."

Lindsey annemin masasında beklememiş, bunun yerine arkamdan Stone'un ofisine gelmişti. Buradan çıkıp annemin masasına dönmeli ve onları yalnız bırakmalıydım ama Lindsey'nin neden burada olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordum, bu yüzden de Bay Stone'un sandalyesinin arkasına geçtim.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu Bay Stone.

Lindsey odanın içinde geriye gitti, gözleri hızla Bay Stone'la benim aramda gidip geldi. Bay Stone'un gözleri doğrudan onun üzerindeydi ama ben Bay Stone'un Lindsey'yi sadece bulanık bir renk lekesi olarak gördüğünü biliyordum. Büyük ihtimalle masasının yanındaki pencereyi net bir şekilde görüyordu.

Eğilip Bay Stone'un kulağına fısıldadım, "Bu Lindsey. Grant'in öldüğü sabah aradığı kız."

Bay Stone başını salladı ve şaşkın bir şekilde Lindsey'ye baktı.

"Ben, şey size bir şey söylemem lazım. Ben şey, gelip gelmemek konusunda emin olamadım. Buna... bulaşmak istemiyorum ama daha fazla dayanamıyorum."

Lindsey ellerini ovuşturdu, ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Lindsey'nin ben burada değilken daha iyi olabileceğini düşünerek annemin masasına doğru yöneldim ama Stone kolumu tuttu.

"Kate, neden kalmıyorsun? Ve Lindsey, otur lütfen."

Lindsey, Stone'un masasının önündeki sandalyeye kendini bıraktı ve Bay Stone, Lindsey'nin yanına oturmamı işaret etti. Lindsey'ye güven veren bir ifadeyle gülümsedim ve o da derin bir nefes aldı.

Bay Stone öne doğru eğildi, sesi alçak ve yumuşaktı. "En baştan başla. Bana neden burada olduğunu anlat."

Kelimeler Lindsey'nin ağzından sular seller gibi akmaya başladı. "Grant Perkins'in ölümünden bir gece onunla birlikteydim. River Burnu'ndaydım. Büyük bir kavga ettik ve oradan ayrıldım."

Kalbimin atışını kulaklarımda hissedebiliyordum.

"O sabah onunla telefonda konuştum. Erken bir saatti. Hâlâ öfkeliydim dolayısıyla ona kötü davrandım. Onunla başka bir kavgaya daha tutuştum." Lindsey'nin gözlerinden akan kocaman yaşlar onları daha da açık bir maviye dönüştürdü. "Bunu yapmamalıydım."

Demek o sabahla ilgili pişmanlığı olan sadece ben değildim.

Bay Stone ona mendil uzattı ve Lindsey yüzünü silip makyajını yüzüne bulaştırdı.

"Devam et," diye cesaretlendirdi Bay Stone, onu.

"Daha sonra bu... rahatsız edici bir hal aldı."

Lindsey telefonunu eline aldı, gergin bir ritimle onu çevirip duruyordu.

Hepimiz o konuşmanın bir yere çıkmadığını düşünmüştük ama anlaşılan o sabah daha fazlası olmuştu. Bu yüzden mi onu ne zaman görsem bu kadar kötü görünüyordu?

Bay Stone öne eğildi ve "Bana tam olarak ne olduğunu anlat," dedi.

"Konuşuyorduk, tartışıyorduk ve o, *'Bebeğim, dün akşam bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim. Bunu telafi etmeme izin ver. Bunu yapabileceğimi biliyorsun...'* dedi, ne zaman ona öfkelensem bana söylediği laflar."

Lindsey parmağını gözlerinin altında gezdirip gözyaşlarını sildi. "Ardından şöyle dedi, *'Ne yaptığını sanıyorsun? Bana öyle silah doğrultabileceğini mi sanıyorsun...'* ve cümlenin ortasında öylece durdu. Ve sonra onu duydum."

"Neyi duydun?" diye sordu Bay Stone.

Lindsey derin bir nefes aldı ve "Telefonu düşürmeme neden olacak kadar yüksek olan patlamayı. Telefonu tekrar elime aldığımda duyabildiğim tek şey, cızırtılı sessizlikti," dedi.

Lindsey konuşmaya başladığından beri doğru dürüst nefes almamıştım.

"Hat kesildi mi? Başka bir şey duydun mu?" diye sordu Bay Stone.

Bay Stone heyecanlıydı, bu gayet anlaşılabilir bir şeydi ama o yine de sakinmiş izlenimi yaratmaya çalışıyordu.

"İlk başta ne düşüneceğimi bilemedim. Belki de diğer oğlanlardan biri bir geyik vurmuştur ve Grant de yüzüme telefonu kapatmıştır diye düşündüm. Hat kesildi. Ona tekrar ulaşmaya çalıştım ama doğrudan sesli mesaja geçti. O sırada polisi aramalıydım ama öldüğünü düşünmedim. Öldüğünü nereden bilebilirdim ki?"

Safra suyu boğazıma kadar yükseldi ve midemin bulandığını hissettim. Lindsey elleriyle yüzünü kapatmış sessizce ağlıyordu.

Bay Stone küçük bir ses kayıt cihazı çıkardı ve Lindsey'nin yanına koydu. "Lütfen tekrar en baştan başla," dedi gergin bir sesle.

Bu her şeyi değiştirirdi.

Bunu tekrar dinlemek istemiyordum. Ben gitmek için bir ba-

hane bulamadan önce Lindsey o sabahın ayrıntılarını tekrarladı. Sandalyemden kalkıp arkamı döndüm ve Bay Stone'un evrak dolabıyla meşgulmüş gibi görünüp Lindsey'nin sesini duymazdan gelmeye çalıştım. Kelimeleri içime işliyordu ve hikâyesinin tek bir kelimesini bile hiçbir zaman unutmayacağımı biliyordum.

Bu bir kaza değildi. Oğlanlardan biri Grant'i kasten vurmuştu. Bundan şüphelenmiştim ama bunun doğrulandığını duymak farklıydı. Kendimi uyuşmuş, felce uğramış gibi hissediyordum.

Lindsey artık sesli sesli ağlıyordu, makyajı yüzünden akıyordu, yanına gitmeli ve onu bir şekilde teselli etmeliydim ama kımıldayamıyordum.

"Kayıtlara geçmesi için bana isim ve soyadını söyleyebilir misin?" diye sordu Bay Stone ona.

"Li-Lindsey Wells," diye kekeledi.

"Lindsey, bu konuyu dikkatime sunduğun için teşekkür ederim. Bu çok cesurcaydı." Stone sandalyesini döndürdü ve "Kate, annenin masasındaki Grant'in telefon kayıtlarını ve telefonunda kayıtlı kişileri gösteren listeyi al getir," dedi.

"Tabii efendim."

Annemin masasındaki evrakları karıştırırken ellerim titriyordu.

Listeyi Stone'a götürdüm. "Buradaki," dedim listede Lindsey'nin numarasını işaret ederek. Lindsey'nin lakabını gördüm: Seks Araması 3. Midem bulandı.

"Benim için numaranı doğrular mısın?" diye sordu Stone.

Lindsey yedi haneli numarayı mırıldandı ve ben bunun kayıtlarımızdakiyle uyuştuğunu Bay Stone'a fısıldadım.

"Ve ebeveynlerinden biri Simon, Banks, Wells ve Fuller için çalışıyor herhalde çünkü bu numara o şirket adına kayıtlı," dedi Stone.

"Evet, efendim," diye cevap verdi Lindsey. "Ve siz sormadan söyleyeyim, babam burada olduğumu bilmiyor. Bunu öğrendiği zaman beni öldürecek ama bunu daha fazla saklayamayacaktım."

"Kaç yaşındasın?" diye sordu Bay Stone ona.

"On sekiz. Neden?" diye cevapladı Lindsey.

"Sadece ebeveynlerin yanında olmadan seninle konuşabileceğimizden emin olmak için. Bizimle konuştuğunu onlara söylemek istemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin ama sonunda öğrenecekler."

Lindsey başını salladı, "Bunu o zaman düşünürüm öyleyse."

"Asistanımın seni bununla ilgili birkaç hafta önce aradığına... o sabah Grant'in aramasına dair sorular sorduğunu hatırlıyorum. Ama sen sadece kavga ettiğinizi söylemişsin."

Lindsey başını öne eğdi. "Evet efendim. Biliyorum. Ve bunun için üzgünüm."

"Neden bunu şimdi açıkladığını öğrenebilir miyim? Babanın nasıl tepki vereceğinden mi endişe duymuştun?" diye sordu Stone ona.

Cevap verirken Lindsey'nin sesi titredi. "Grant'in... öldüğünü ve bunu muhtemelen kimlerin yapmış olabileceğini duyduğumda ne yapacağımı bilemedim. O çocuklar benim arkadaşlarım. John Michael, Shep, Logan ve Henry... Hepsi benim arkadaşım. Ve bu kulağa bir kaza değilmiş gibi geliyor. Ne yapacağımı bilemedim sadece. Ve sonra asistanınız aradı. Anne babam yanımdaydı ve ben de korktum. Ne söyleyeceğimi bilemedim. Yani annemle babam onların hepsinin anne babalarıyla arkadaş. Ama onları görüp duruyorum, Henry'yi, Logan'ı, Shep'i ve John Michael'ı. Grant öldü ve onlar hiçbir şey değişmemiş gibi davranıyorlar."

Lindsey'nin adliye binasının önündeki o günü, Henry'yle o kızı düşündüğünü biliyordum.

Ama Lindsey'nin ifadesi her şeyi değiştiriyordu. Nihayet Stone'un elinde yarın büyük jüriye sunabileceği gerçekten güçlü bir kanıt vardı ve ateş edenin kim olduğunu bilmemelerinin bir önemi olacak mı emin değildim.

Lindsey eliyle yüzünü ovuşturdu ve kendini toparladı. "Bunu size anlatmam gerektiğini düşünüp durdum. O sabah gerçekte ne olduğunu bilen tek kişi olmak istemiyorum," dedi.

Benim sayemde buradaydı. Ona söylediğim şey yüzünden.

Bay Stone gülümsedi ve "Lindsey ifadeni delil olarak kayıtlara geçirmesi için birini arayacağım. Telefonuna bir süre el koymak zorunda kalacağız. Tamam mı?" dedi.

Lindsey başını salladı ve parça parça olmuş bir mendile gürültülü bir şekilde burnunu sildi. Ona yeni bir mendil verdim ve o da bana teşekkür etti.

Bay Stone omzunun üzerinden bana bir bakış attı ve "Dedektif Pierce'ı ara. Ondan buraya gelmesini iste," diye mırıldandı.

Stone'un ofisinden çıkıp annemin masasına gittim ve telefonu elime aldım. Dedektif Pierce'ı aradıktan sonra annemin sandalyesine kendimi bıraktım. Lindsey'yle Bay Stone'u öyle bırakmamalıydım ama ayaklarım oraya gitmiyordu.

O oğlanlardan biri soğukkanlılıkla arkadaşını öldürmüştü ve muhtemelen aynı kişi beni ve Shep'i tehdit ediyordu.

Dedektif Pierce geldiğinde yerimden kımıldamadım, bunun yerine Bay Stone'un ofisini işaret ettim. Lindsey'nin anlattıklarını kesinlikle tekrar dinleyemezdim.

Annem, Dedektif Pierce Lindsey'nin ifadesini aldığı sırada geldi. İfadenin bir kopyası çıkarılıp bilgisayara girildi ve Lindsey'nin telefonu poşete konulup işlenmesi için kanıt odasına gönderildi. Dedektif Pierce ayrılırken, annem de Lindsey'ye arabasına kadar eşlik etti. Lindsey bitik bir haldeydi.

Hepsi gittikten sonra Bay Stone beni ofisine çağırdı.

"Bunu dinlemek kolay değildi," dedi.

Başımı onaylayarak salladım, konuşmaya çalışırsam sesimin nasıl çıkacağından korkarak.

"Eğer Grant vurulduğu sırada Lindsey'yle görüşüyorduysa o zaman arama kayıtlarını telefonundan silen o değildi elbette."

Stone'un sözleri havada asılı kaldı. Düşmeyeyim diye kapıya yaslandım.

"Yani Grant'i her kim vurduysa, birinin her şeyi duymuş olabileceğini biliyor," dedim.

Bay Stone başını salladı. "Bu gerçek bir ihtimal gibi görünüyor.

Lindsey açısından işin en iyi tarafı, telefonda adının Seks Araması 3 diye geçmesi. Gerçi onlar bilinen bir çift idiyse Grant'in kiminle konuştuğunu çıkarmak zor olmamalıydı. Ona bu konuda sessiz olması gerektiğini söyledim. Dedektif Pierce bu kasabada tam olarak güvenebileceğim az sayıda polisten biri. Şimdilik bu delili kimliği belirsiz bir kadından gelmiş olarak kaydediyoruz. Dolayısıyla bu bilginin ofiste kalmasına dikkat et."

Başımı salladım ve titremesini durdurmak için altdudağımı ısırdım.

"Sizce o güvende mi?" diye sordum. "Demek istediğim, ona bir şey yapmazlar, öyle değil mi?"

"Ne yapabileceklerini bilmiyorum. Bu bilgiyle Gaines'e gidersem River Burnu babaları bir saat içinde her şeyi bütün ayrıntılarıyla öğrenirler, oğlanlar da öyle. Dedektif Pierce, bölgedeki son zamanlarda yapılan haneye tecavüzlere cevap verme bahanesiyle onun yaşadığı mahalleye fazladan bir devriye arabası atayacak. Gerekirse onun için başka düzenlemeler de yapabiliriz."

"Dolayısıyla bu yarın için işleri değiştirir," dedim.

"Kesinlikle. Büyük jüri, Lindsey'nin ifadesini duyduğunda dava açılmasını sağlamamız sorun olmaz çünkü kasıtlı ateş edildiğini ortaya koyuyoruz ve diğer oğlanların sessizliği de onların, tetiği her kim çekmişse onu koruduklarını gösteriyor. Kesinlikle dördü birden bundan sorumlu tutulmalı. Ve Lindsey'ye yönelik daha fazla tehdit olmamalı. Bu noktada onu incitmeleri bir işe yaramaz, sonuçta ifadesi ortada olacak. Ve açıkçası bence ortada bir suçlama olunca diğerleri ateş eden kişiyi ele verme konusunda hiç vakit kaybetmeyecekler."

Her şeyin çözülüp ortaya çıkması tek bir pürüze bakardı, ondan sonra her şey çorap söküğü gibi gelirdi.

O telefonun Grant'i mahvedeceği hep belliydi.

Telefon, onun aracı ve silahıydı.

Bu yüzden gerçek isimler kullanmıyordu. Biri telefonuna baktığında kiminle konuştuğunu kolayca anlayamasın istiyordu.

Sabahın o saatinde kiminle görüştüğünü nereden bilebilirdim? O gün ormanda onun başına dikildiğimiz sırada telefonu çaldığında Grant daha önce her kiminle telefonda görüşüyorsa onun Grant'i tekrar aradığını biliyordum.

O kişinin bir şeyi duymuş olma ihtimali olduğunu biliyordum.

Aramaları silmek aptalcaydı ama paniklemiştim. Diğerleri gelmeden önceki o birkaç saniyeyi onun arama kayıtlarını değiştirmek yerine Seks Araması 3'e ait olan numarayı bulmak için kullanmalıydım çünkü o isim benim için bir şey ifade etmiyordu ve... muhtemelen o kız da Grant için bir şey ifade etmiyordu.

Telefonun diğer ucunda kimin olduğunu öğrenmek için etrafı izliyor ve bekliyordum.

Kasaba merkezinde, adli binasının yakınlarında avukatımızın ofisinden çıktığımız sırada bir kadının Lindsey'ye arabasına binmesine yardım ettiğini fark ettim. Lindsey listemin başında yer alıyordu ve o ağlamış, kırmızı gözleri görmek aradığım kişinin o olduğu konusunda ikna olmam için yeterli oldu.

Diğerlerine baktım ama hiç kimsenin sokağın karşısında ne olduğu konusunda bir fikri yoktu.

Bağlanması gereken son bir ip, halledilmesi gereken son bir iş kalmıştı.

19

17 KASIM, 16:32

SHEP: Avukatımızın ofisinden çıkıyoruz.
Bugünlük işin bitti mi?

ÖZEL NUMARA: Az kaldı. Daha sonra
konuşmamız lazım. Önemli.

SHEP: Endişelenmeli miyim?

Lindsey'nin ifadesi nedeniyle Bay Stone'un tüm sorgulama yöntemi değişecekti. Annem derin bir iç çekişle yine geç kalacağını söyleyerek beni arabayla eve gönderdi.

Annem için üzülüyordum. Bu kadar çok çalışmaya alışkın değildi ve bu yüzünden okunuyordu. Ona yemek getirmeyi teklif ettim ama çoktan sipariş vermişti.

Shep'le konuşmam lazımdı. Yarın ne olacağı konusunda onu uyarmalıydım.

Şüpheliler, büyük jüri duruşmasında ifade vermezlerdi; hiçbir savunma avukatı müvekkilinin çıkıp daha sonra aleyhine kullanılabilecek bir şey söylemesini istemezdi ve onlar mahkeme salonunda olamazlardı, en azından bu şekilde pusuya düşürülmeyeceklerdi. Bugün öğrendiğimiz şeyi paylaşacağımı bilse Bay Stone beni öldürürdü ama tehditler aldığımızı bilmiyordu.

Şu anda savunma, neredeyse hiç delil olmadığından büyük jüriden suçlama kararı çıkma ihtimalinin olmadığına inanıyordu. Görüşülen kişiler söz konusu şeye "tanıklık ettikleri" sırada içki veya uyuşturucunun etkisi altında olduklarından polislerin tanık ifadelerinden edindikleri oğlanların arasındaki kavga ve kötü davranışlarla ilgili tüm o konuşmalar bile güvenilmez olarak değerlendiriliyordu.

Ama şimdi her şey farklıydı.

Çantalarımı mutfakta yere bıraktım ve Shep'e mesaj atabilmek için üstümde kıyafetlerimle yatağa girdim.

Konuşmak için iyi bir zaman mı?

Telefonum anında çaldı.

"Bana iyi bir şey söyle. Bunun kısa bir sürede biteceğini söyle," dedi hattın öbür ucundan ben daha alo deme fırsatı bile bulamadan.

Kalbim parçalandı. Bu mesele, sona ermekten çok uzaktı.

Gözyaşlarımı içeride tutmaya çalışarak gözlerimi sıkı sıkı kapattım.

Lindsey konusunu ona söylediğim anda her şey değişecekti ve bencilce bir şekilde, onu yıkmadan önce birkaç saniye daha geçirelim istedim.

"Sorun ne?" diye sordu. Bir şey söylemediğimde tekrar denedi. "Kate?"

"Bu öğleden sonra ofise bir kız geldi," dedim.

Telefonun öbür ucundaki Shep sessiz kaldı ve ben de konuşmaya devam ettim, "Sana bunu söylememem lazım. Aman Tanrım ama yakın bir zamanda öğreneceksin."

"Neyi?"

"Bu kız... Grant'le telefonda konuşuyormuş... Grant vurulduğu sırada."

"Ne... Ne demek istiyorsun?"

"Kız dedi ki Grant başkasıyla konuşmaya başlamış. Ona si-

lah doğrultup ne halt edeceğini sormuş. Ve sonra... ve sonra kız ateş sesini duymuş."

"Hayır. Hayır, hayır, hayır. Bu doğru olamaz. Bu sadece..."

Derin bir nefes aldım ve onun bunu anlamlandırmaya çalışmasını dinledim. Bunu hiçbir zaman bir ihtimal olarak görmek istememişti. Hiçbir zaman bunun mümkün olduğunu düşünmemişti.

"Bu bir kazaydı. Bir kazaydı," deyip duruyordu alçak bir sesle.

Yorganı sıkı sıkıya üstüme örtüp telefonu iyice kulağıma dayadım. "Çok üzgünüm, Shep."

"Arkadaşlarımdan biri Grant'i kasten öldürdü."

Hatta kaldım ama ikimiz de konuşmuyorduk. İkimiz de büyük jüri Lindsey'nin ifadesini dinledikten sonra büyük ihtimalle dört oğlanın birden kelepçeyle götürüleceğini bildiğimizden söylenecek pek bir şey yoktu.

ROMAN BRADLEY'LE 8 EKİM'DE ST. BARHOLOMEW LİSESİ'NDE DEDEKTİF PIERCE TARAFINDAN YAPILAN GÖRÜŞMENİN YAZILI DÖKÜMÜ, KATE MARINO'NUN BEDEN DİLİ YORUMLARIYLA BİRLİKTE

DEDEKTİF PIERCE: Roman, Grant Perkins'in ölümünden bir gece önce River Burnu'ndaki partide miydin?

KATE: Başını onaylayarak sallıyor.

DEDEKTİF PIERCE: Partiye diğer katılanlardan duyduğum kadarıyla o akşam epey şey yaşanmış. Grant arkadaşlarının çoğuyla takışmış anlaşılan. Logan'la, John Michael'la ve Henry'yle yaşadığı kavgaları duydum. Kendisinin de Grant'le tartıştığını Shep'in kendi ağzından duydum. Bunu gördün mü?

KATE: Yine başını sallıyor.

DEDEKTİF PIERCE: Dinle, dostum, benimle konuşmak zorundasın. Bana ne olduğunu anlat.

ROMAN: Grant ve ben, LSU-A&M maçını izliyorduk. Shep geldi ve telefonunu Grant'in burnuna soktu. Ne demeye o mesajları yazdığını sordu.

DEDEKTİF PIERCE: Sen mesajı okudun mu?

KATE: Hayır anlamında başını sallıyor.

DEDEKTİF PIERCE: Sonra ne oldu?

ROMAN: Grant böğüre böğüre gülmeye başladı. Gülmekten neredeyse altına yapıyordu. Shep'le Kafa Bulma Operasyonu başarıyla tamamlandı gibi bir şey söyledi.

DEDEKTİF PIERCE: Bu ne anlama geliyor?

KATE: Omuz silkiyor.

ROMAN: Bir kızla ilgili, bir numara değiştirme falan. Sonra Grant, Shep o kızın bacaklarını aralamakta zorluk çekiyorsa duruma el koyup yardımcı olabileceğini söyledi.

DEDEKTİF PIERCE: Sonra ne oldu?

ROMAN: Shep yakasına yapışıp onu oturduğu yerden kaldırdı ve ona vurmaya başladı. Üç kişi ancak ayrılabildik.

DEDEKTİF PIERCE: Bu kadar mıydı?

KATE Yine omuz silkiyor.

ROMAN: Shep, Grant'e, "O kızın yanına yaklaşırsan seni mahvederim," dedi. Onu suçladığımı söyleyemem, Grant benim kız arkadaşımla ilgili böyle bir şey söylese ben de aynı şeyi yapardım.

20

18 KASIM. 07:51

SHEP: Bugün okula gitmeyeceğiz.
İşler yolunda gitmeme ihtimaline karşılık
anne babalarımız evde kalmamızı istiyorlar.

ÖZEL NUMARA: Ben de okulda olmayacağım.
Bugün uzun bir gün olacak.

Genelde iş için okulu kaçırmazdım ama annem bugünlük buna göz yumdu. Bay Stone'la birlikte onun ofisindeydim, büyük jüriye göstermesi gereken her bir kanıtın elinin altında olduğundan emin olmak için uğraşıyorduk.

Bu duruşma sırasında normalde salonda sadece savcı, mahkeme kâtibi ve büyük jürinin olmasına izin verilirdi. Tanıklar bile sadece ifade vermek için salona girebilirdi ve ifade verdikten sonra da çıkmaları gerekirdi. Savunma avukatlarına da sadece müvekkillerinin orada olmaları halinde mahkeme salonunda bulunma izni verilirdi.

Ama bizim bölgemiz küçük olduğundan ve mahkeme kâtibi eksiğimiz olduğundan genelde bölge başsavcılığı tarafından görevlendirilen biri, yazılı dökümler için kayıt cihazını çalıştırmak

üzere duruşmalarda bulunurdu. Lindsey bu sabah çok bunalımlı görünüyordu ve Bay Stone, Lindsey'yi büyük jürinin önüne çıkaramadan onun korkup kaçmasından endişelendiğinden, Lindsey'ye ihtiyacımız olan âna kadar annem onunla birlikte oturacaktı. Bu da demek oluyordu ki kayıt cihazını çalıştıracak şanslı kişi bendim.

Kusacak gibi hissediyordum.

Her şey kutulara konduğunda Bay Stone, bunları alıp konferans salonuna götürmesi için kapıdaki polise işaret etti. İzlediğim pek çok mahkeme dizisinden sonra hep büyük jürinin mahkeme salonunda yer alacağını ve son derece resmi ve gergin bir ortam olacağını düşünürdüm ama burada bu iş böyle yürümüyordu.

Esasen on iki jüri üyesinin tamamı, bizim büyük jüri odası diye adlandırdığımız konferans salonunda konferans masasının etrafında oturacaklardı. Ben masanın bir ucunda olup kayıt cihazını çalıştıracaktım; Bay Stone da masanın diğer ucunda olacaktı. İfade veren tanık, jüri üyeleriyle birlikte masada oturacaktı.

Hiç de sandığınız kadar dramatik değildi.

Stone odada küçük bir daire çizip kendi kendine mırıldanıyordu. Kulağıma parça parça gelen sözlerden açılış konuşmasını prova ettiğini anladım.

Sonunda masasında durduğunda bir kâğıt parçasını odaklanabileceği şekilde yanda tuttu. "Pekâlâ, programımız şöyle olacak: Her bir oğlanın silahla ilgili soruya verdikleri cevapların olduğu videoları göstereceğiz. Ardından bu davada çalışmış olan dedektifi ve sonra da adli tabibi getireceğiz. Lindsey'yle sonlandıracağız. Elimizde olanlar bunlar, umarım yeterli olur."

Kapının tıklanması ikimizin de irkilmesine neden oldu.

"İçeri gelin," diye seslendi Bay Stone.

Bölge Başsavcısı Bay Gaines, başını içeri uzattı. "Hazır mısın, George?"

Bay Stone başını salladı ve kısa, gergin bir sessizlik oldu.

"Bu sabah hepimiz iyi miyiz?" diye sordu Bay Gaines bana bir kez bile bakmadan.

Mobilyaya, duvara veya odada o an ne varsa onların arasına kaynamaya çalıştım. Bu çok tuhaftı.

"Elimizdekileri sunup gerisini büyük jüriye bırakacağım," dedi Bay Stone ve ardından omuz silkip umutsuz bir ifadeyle ellerini iki yana açtı.

Gaines'in yüzüne bir gülümseme yayıldı. "İyi. İyi. Bu meselenin arkamızda kalması herkes için en iyisi olacak."

Eminim bu en çok Bay Gaines için iyi olacaktı, River Burnu babalarından kurtulacaktı.

Bay Gaines bize iyi şanslar dileyip ofisten ayrıldı. Bay Stone evraklarını toplayıp onları çantasına koymaya başladı, öfkelendiğini anlayabiliyordum.

"Hadi gidelim, Kate. Muhtemelen jüri bizi görmeye hazırdır."

Merdivenlerden bir kat aşağı inip ana koridora yöneldik ve kalabalığın arasına daldık.

Büyük jüride yer almak, sıradan bir davada jüri olmaktan farklıydı. Büyük jüri görevi için seçildiğinizde altı ay listede olurdunuz ve o zaman aralığındaki herhangi bir davaya çağrılırdınız. Çoğu zaman jüri üyeleri adliyeye gelene kadar hangi davada görev alacaklarını bilmezlerdi bile ama bugün *herkes* burada ne olduğunu biliyordu.

"Harika," dedi Bay Stone alçak sesle.

"Neden buradalar ki?" diye sordum. "İçeri de giremezler."

Bay Stone omuz silkti ve ilerlemeye devam ettik.

Koridorun bir tarafında Bay Perkins, onun avukatları ve dedektifleri vardı ve diğer tarafında da River Burnu babalarıyla onların avukatları. Shep ve diğer oğlanlar burada değillerdi.

Ve koridorun ortasında, tam bizim karşımızda kamera ekipleriyle birlikte birkaç yerel televizyon kanalının muhabiri duruyordu.

Kameralar bize döndükleri anda ışıklarından kör olduk.

Mikrofonlar Bay Stone'un yüzüne doğrultuldu ve Bay Stone dört bir yandan soru yağmuruna tutuldu.

"Büyük jüriyi dava açmaya ikna etme ihtimaliniz nedir?"

"Hangi oğlanın tetiği çektiğini biliyor musunuz?"

"Büyük jüriyi dört çocuğa birden dava açmaya ikna edebileceğinizi düşünüyor musunuz?"

"Şu an için bir yorum yapmıyoruz," diye cevapladı Bay Stone. Ardından elini koluma koyup konferans salonuna gidebilmemiz için kalabalığı yardı.

Salon uzundu ve ortasında kocaman bir masa vardı. Duvarlar koyu, parlak ahşapla kaplıydı ve odanın sonunda adliyenin arkasındaki ağaçlıklı alana bakan geniş bir pencere vardı.

Jürideki kadın ve erkekler çoktan masada yerlerini almışlardı. Odanın öteki ucundaki yerime doğru geçerken bana başlarıyla selam verip gülümsediler ve ben kayıt cihazının arkasına geçip oynat tuşuna bastım.

Çantamdan defterimi ve kalemimi çıkarıp Bay Stone için notlar almaya başladım. Bana, ne kadar önemsiz olursa olsun yazmam yönünde talimat vermişti.

Jüri üyeleri: 7 erkek (3 siyahi, 4 beyaz), 5 kadın (2 siyahi, 1 beyaz, 2 hispanik)

Kadınlardan biri bana dönüp, "Eğer susayacak olursan şuradaki içecek sehpasında kahve ve alkolsüz içecekler var," dedi.

Gülümsedim ve yazılı dökümde yer almamak için ses çıkarmadan başımı sallayarak teşekkürlerimi ilettim.

Bay Stone masanın öteki ucunda dikiliyordu. "Günaydın, hanımlar ve beyler. Bugün bu işe zaman ayırdığınız için size minnettarım." Masada Bay Stone'un önünde, jürinin bir karar verdikten sonra doldurup imzalaması gereken evraklar duruyordu.

Bay Stone birkaç gündür açılış konuşmasını prova ettiğinden şu âna kadar onu birkaç kez duymuştum. Grant'ten ve hayatının nasıl yarıda kesildiğinden, tüm o boşa giden potansiyelden falan bahsetti. Elbette Grant'in yaptığı kötü şeylerden bahsetmedi.

Jüri üyelerine onlardan adam öldürme veya ikinci dereceden cinayet için itthamname beklediğini de belirtti ve bu iki suç arasındaki farkları açıkladı. Şahsen ben Bay Stone'un jüriden ikinci derece cinayet sonucunu çıkarabileceğini hiç sanmıyordum çünkü o bile ateş edenin kim olduğunu bilmiyordu. Eğer kasıtsız adam öldürme sonucunu alırsa şanslı sayılırdı.

Ardından Bay Stone vurulma sabahına geçti.

"Bütün gece içen ve uyuşturucu kullanan bu oğlanların o sabah avlanmaya gitmemeleri gerekiyordu. Ama size bunun içkinin etkisiyle yapılmış bir kazadan çok daha fazlası olduğunu göstereceğim."

Bu herkesi canlandırdı.

"Size ateş eden kişinin Grant'i ormanda bir geyikle karıştırma ihtimali olmadığını göstereceğim. Grant'in katilini gördüğünü ve ölmeden hemen önce onunla konuştuğunu göstereceğim."

Bay Stone açılış konuşmasını toparladı ve bir standın üstünde duran televizyonu ortaya getirip oğlanların Remington'la ilgili sorgularının olduğu CD'yi taktı. Dört parçanın tamamı gösterildikten sonra jüri üyeleri gerçekten de hop oturup hop kalkıyordular.

Bay Stone yan kapılardan birine gidip Dedektif Pierce'ı çağırdı.

Dedektif Pierce masanın öteki ucuna oturdu ama sandalyesini sol tarafında kalan Bay Stone'a doğru çevirdi.

"Dedektif, lütfen 5 Ekim sabahı River Burnu Avcılık Kulübü'ne geldiğinizde karşılaştığınız manzarayı tasvir edin." Stone, bir gece önceki partiyi atladı çünkü Grant o olaylarda felaket görünüyordu ve Stone, Grant'in jürinin sempatisini kazanmasını istiyordu.

Dedektif Pierce ortamı tasvir etmeye başladı. Grant göğsündeki yarayla ölü halde yerde yatıyordu. Diğer dört oğlandan bazısı hâlâ içkinin, uyuşturucunun etkisindeydi, bazısı ağlıyordu ve geri kalanlar da başka şekillerde dağılmış görünüyorlardı. Grant'in vurulduğunda ne tarafa dönük olduğundan söz etti.

Merminin etkisiyle Grant'in ayaklarının ayakkabılarından fırladığını söyledi. Beş oğlanın atış talimi sırasında o tüfeği kullandıklarını dolayısıyla hepsinin parmak izlerinin o tüfeğin üstünde bulunduğunu ve yapılan testler sonucunda hepsinin parmaklarında barut izine rastlandığını belirtti.

Stone olay yerine ait, büyültülmüş fotoğraflar gösterdi, bunların içinde benim yirmi yedi metre uzakta duran Memur Jones'u çektiğim fotoğraf da vardı.

"Peki olay yerinde telefon var mıydı? Grant'in telefonu?" diye sordu Stone, Dedektif Pierce'a.

Lindsey'nin ifadesi için hazırlık yapıyordu. Gerekli tohumu ekiyordu.

"Evet. Telefonu yerde, yanında duruyordu," diye cevapladı Dedektif Pierce.

"Telefonu incelediniz mi? O sabah gelen veya giden bir arama veya mesaj olup olmadığını belirlediniz mi? Herhangi bir parmak izi var mıydı?"

"Evet. Kontrol ettik. Telefonundaki kayda göre o sabah gelen veya giden herhangi bir arama veya mesaj yoktu. Telefonun üzerinde sadece kurbanın parmak izleri vardı."

Bay Stone önündeki kâğıtları karıştırdı ve ben aradığı şeyi bulmakta zorlandığını anladım. Sonunda başını yana çevirdi ve saniyeler içinde ihtiyacı olan belgeyi buldu.

"Dedektif Pierce, lütfen Grant'in cep telefonunun operatör-kayıtlarını okuyun ve bana 5 Ekim sabahında ne gördüğünüzü söyleyin."

Stone, evrakı Pierce'a uzattı ve Pierce yavaş yavaş okudu.

"O sabah yedi on beş sıralarında, altı dakika süren bir arama yapıldığı yazıyor. Sonra yedi yirmi üç, yedi yirmi dört ve yedi otuz ikide aynı numaradan gelen üç arama olduğu görülüyor."

"Lütfen bana o aramaların hangi numaradan geldiğini söyler misiniz?"

Dedektif Pierce'ın her söylediği sayıyı Bay Stone keçeli kalemle bir kâğıt parçasına yazdı ve havaya kaldırıp jüri üyelerine

gösterdi. Sonra onlara doğru döndü ve sordu, "Ama Grant'in telefonunda bu aramaların kaydı olmadığını söylemiştiniz."

"Doğru."

"Bunun nasıl bir açıklaması olabilir?" diye sordu Stone.

Dedektif Pierce omuz silkti. "Bizim varsayımımız biz oraya varmadan önce birinin Grant'in telefonundan o aramaları sildiği yönündeydi."

"Ama telefonda sadece kurbanın parmak izleri olduğunu söylediğinizi sanıyordum?" diye sordu Stone.

"Hava soğuktu ve tüm oğlanlar eldiven giyiyorlardı."

Gaines, Bay Stone'u son derece hafife almıştı. Ben de Bay Stone'u son derece hafife almıştım. Jüri üyelerinden birkaçı çok şaşkın görünüyorlardı ve Lindsey'nin ifadesini duyduklarında ne yapacaklarını tahmin bile edemiyordum.

Stone, dedektifle olan konuşmasını toparladı ve bugün verdiği ifadenin gizli olduğunu ve bu odanın dışında tekrarlanamayacağını hatırlatarak onu gönderdi.

Dedektif Pierce bizim geldiğimiz kapılardan çıktı ve anında kameraların ve muhabirlerin saldırısına maruz kaldı. Dedektif Pierce hızla kapıyı kapattı ve oda tekrar sessizliğe büründü.

Ardından adli tabip getirildi. Onun ifadesi o kadar teknikti ki bazı jüri üyeleri ilgilerini kaybetmeye başladılar.

Bay Stone ateş edenin Grant'e ne kadar yakın olduğunun anlaşılması için konunun tekrar üstünden geçti ama konuşma kuru kaldı ve herkesin biraz içinin geçmesine neden oldu.

Stone konuşmayı hızla toparlayıp Lindsey'ye geçti.

Yan kapıdan içeri giren Lindsey, dün akşamkinden daha kötü görünüyordu. Gecenin büyük bir kısmını ağlayarak geçirmiş gibi gözleri şişmişti ve sarsılmış bir hali vardı. Lindsey sandalyeye oturdu ve ellerini masanın üstünde sıkıca birbirine kenetledi.

Bay Stone odanın kenarından bir sandalye alıp ona yaklaştı.

"Lindsey lütfen jüri üyelerine Grant Perkins'le ilişkini tanımla."

Lindsey altdudağını ısırdı. "Görüşüyorduk. Çıkıyor sayılırdık. Bilirsiniz ya..."

Bay Stone başını salladı. "Benim için telefon numaranı doğrular mısın?"

Lindsey yedi haneli telefon numarasını söyledi ve jüri üyeleri Bay Stone'un bu numarayı, Dedektif Pierce'ın telefon kayıtlarından okuduğu numaranın altına yazıp tek tek sayıları eşleştirmesini izlediler.

"Pekâlâ, şimdi bana 5 Ekim sabahı ne olduğunu anlat."

Lindsey derin bir nefes aldı, altdudağı titriyordu. Dağılmak üzereydi.

"Grant beni aradı. Biz... biz... bir gece önce kavga etmiştik. Onu... onu affetmem için beni aradı."

"Peki sonra ne oldu?" diye sordu Stone ve Lindsey'ye bir mendil uzattı.

"Grant dedi ki, *"Ne yaptığını sanıyorsun? Bana öyle silah doğrultabileceğini mi sanıyorsun, Shep..."*

Başımı kaldırdım, jüri üyeleri de birbirlerine baktılar.

Lindsey az önce Shep'in ismini mi söyledi?

Bay Stone da irkilmiş görünüyordu. Bu sabah ilk kez söyleyecek bir şey bulamıyordu.

"Bunu tekrar edebilir misin, Lindsey?"

Lindsey, Shep'in ismi de dahil olmak üzere aynı kelimeleri tekrarladı. Grant'in Shep'e ismiyle seslendiğini söyledi.

Aman Tanrım. Ne oluyordu? Dün akşam Shep'ten hiç bahsetmemişti.

Bay Stone bir şekilde toparladı ve sorgusuna devam etti ama ben sersemlemiş haldeydim. Neden Lindsey, Shep'in ismini söylemişti? Bunu uyduruyor muydu? Uyduruyor olmalıydı.

Neden bunu uydursundu ki?

Stone bu konuda onu zorlamayacaktı çünkü bu tamamen onun işine geliyordu. Lindsey'nin ifadesiyle çok yüksek ihtimalle jüriden suçlama kararı çıkaracaktı... Shep'e karşı suçlama kararı.

Lindsey'nin söylediklerinin geri kalanını zar zor dinledim. Aklım Shep'e ve dün akşamki telefon konuşmamıza gitti. Grant'in vurulmadan hemen önce telefonla konuştuğu ve birinin ateş edildiğini duyduğu haberi karşısında çok şaşkındı. Daha önce onun yalan söyleyip söylemediğini merak etmiş olabilirdim ama aramızda çok fazla şey olmuştu. Bunu saklasaydı anlardım. Ama neden Lindsey böyle bir yalan söylesindi ki? Bunun, Shep'in Grant'i öldürmekle suçlanmasına neden olacağını bile bile. Söz konusu olan ölümünden sorumlu tutulması değil, bizzat onu öldürmekle suçlanmasıydı.

Stone, Lindsey'yle konuşmasını bitirdi. İş işten geçmişti. Jüri üyelerinin ithamnameyle gelmeleri bir saatten fazla sürerse şaşıracaktım ve bu ithamname ikinci dereceden cinayet için olacağından adım kadar emindim.

Adliye binasının otoparkında ne gördüğümden babama bahsetmek oldukça kolaydı. Bana eve gitmemi, o sırada kendisinin birkaç yeri arayıp o kızın orada ne işi olduğunu tam olarak öğreneceğini söyledi.

Bunun yerine ben o kızı izlemeye karar verdim.

Dakikalar sonra babam arayıp kimliği belirsiz bir kadının son dakika itirafının, Lindsey'nin ziyaretiyle aynı zamanda kayda girildiği haberini verdi. Bu bilgi kırıntısını kendimize saklamaya karar verdik ama babam, bunun bir sonraki gün hepimiz için ne anlama gelebileceğinden endişe etti.

Bu riski göze almaya istekli değildim.

Dün akşam Lindsey'ye "rastlamak" da zor olmadı. O kafenin otoparkına girdiğinde, bunun benim için bir fırsat olduğunu biliyordum.

Arabasına doğru giderken önümden geçeceğini bilerek dışarıdaki banklardan birinde bekledim.

O tam elinde kahveyle kafeden çıkarken, telefonu kulağıma tuttum ve konuşmaya başladım.

"Bunu kimin yaptığını onlara söylemeliyiz! Bu doğru değil."

Beni duyduğunu ve sözlerimi anladığını fark ettim. Birkaç metre ötede donup kaldı. Onun orada olduğunu bilmiyormuş gibi konuşmaya devam ettim.

"Grant bundan daha iyisini hak ediyor!"

Konuşmamı bitirmiş gibi yaptım ve başımı ellerimin arasına aldım. Lindsey bana yaklaştı ve onu fark ettiğimde irkilmiş gibi davrandım.

Hiç kımıldamadan birkaç metre ötede dikiliyordu ama gözyaşlarımı görünce paniği yok oldu.

Lindsey aramızda epey mesafe bırakarak bankın öteki ucuna oturdu.

"İyi misin?" diye sordu.

Telefonumu kaldırıp, "Sanırım duydun." dedim.

Başını onaylayarak salladı ama bir şey demedi. İfadesinden onun, Grant'in o sabah kiminle konuştuğunu bilmediğini anladım.

Bu grubumuzu parçalardı, birbirimize sırt dönmemiz fazla uzun sürmezdi.

Bunun olmasına izin veremezdim.

Lindsey'yle ben her zaman iyi arkadaştık. Ve ona benimle sigara içmek isteyip istemediğini sorduğumda resmen ağzı sulandı.

Onun arabasında oturduk, esrarlı sigarayı aramızda döndük ve Grant'ten bahsettik. Her ikimizin de onu ne kadar özlediğinden. Ölmesinin ne kadar büyük bir haksızlık olduğundan.

Ona korktuğumu, Grant'i öldüreni gördüğümü ama polise gidebileceğimi sanmadığımı söyledim. Arkadaşlarımı polise gitmeye ikna edemediğimi anlattım.

Gözleri kocaman açıldı.

O anı gördüğümü söyledim. Mermi göğsünü delip geçtiği sırada Grant'in telefonda biriyle konuştuğunu gördüğümü belirttim.

Hiçbir şey söylemedi ama söylemek istediğini anlayabiliyordum. Resmen yanımdaki koltukta titriyordu.

Sigaradan derin bir fırt çektim ve durumu nasıl idare edeceğime karar verdim. Cebimdeki haplara uzandım ama ona haplardan almayı teklif etmeden önce durmak zorunda kaldım çünkü Lindsey bana, "Lütfen bana onu kimin öldürdüğünü söyle," dedi.

Belki bu sorunu kendi lehime çevirebilirdim.

Ben de ona söyledim. "Shep. Bunu Shep yaptı. Ve Grant onu

gördü. Son sözleri 'Bana öyle silah doğrultabileceğini mi sanıyorsun Shep...' oldu. Ve sonra Shep onu vurdu."

Lindsey'nin sözlerimi özümsediğini, kendininkileriyle bağdaştırdığını görebiliyordum. Tohumu ekmek hiç de zor değildi özellikle de toprak çok bereketliyse.

Bir yanım Shep'i böyle satmaktan çok rahatsızdı ama başka bir seçenek bırakmadığını hissettim. Sonuçta o, meseleyi eşeleyip duruyor, o sabah ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Lindsey'nin kaşları dalgın bir ifadeyle çatıldı ve bir kez daha derin nefes aldı sigaradan.

"Shep," dedi yavaşça. "O, Shep'in ismini söyledi."

"Evet, son söylediği şey bu oldu."

Lindsey kendi zihnindeki anıya gömülmüş halde başını salladı.

Hapları cebimde tuttum. Lindsey ifade verdikten sonra birkaç gün daha bekleyebilirdi bu haplar.

21

18 KASIM, 11:22

SHEP: Ne kadar sürecek? Beklemek
beni mahvediyor.

Jüri üyeleri kendi aralarında rahatça tartışabilsinler diye Bay Stone'la arka kapıdan geçip konferans salonundan çıktık ve küçük bekleme odasına yöneldik.

"Lindsey nerede?" diye sordum anneme.

Annem ellerini bilmiyorum anlamında havaya kaldırdı. "Gitti. İçeride işi bittiği anda hemen ayrıldı."

Bay Stone'a döndüm. "Neden Shep'le ilgili kısmı ekledi? Dün akşam ondan bahsetmemişti hiç."

Bay Stone annemin yanına oturdu. "Bilmiyorum. Belki eve vardığında o aramayla ilgili daha fazla şey hatırladı."

Küçük odayı arşınlayarak içimdeki paniği kontrol altına almaya çalıştım.

"Doğruyu söylediğine inanıyor musunuz?" diye sordum.

Bay Stone başını yana doğru yatırdı ve kaşlarını çattı. "Neden bu kadar ciddi bir konuda yalan söylesin ki?"

Çünkü Shep'in bunu yapmış olmasına imkân yok! Grant'in o sa-

bah telefonda onun ismini söylemesi mümkün değil! diye bağırmak istedim.

Bay Stone başını sandalyenin arkasına yasladı ve gözlerini kapattı. İçeride görme becerisi normalmiş gibi yapma konusunda gerçekten iyi bir iş çıkarmıştı ama annem ve ben bunun onu ne kadar zorladığının farkındaydık. Annem Bay Stone'un getirdiği belgeleri düzenleyerek kendini oyalıyordu ve ben de odada volta atmaya devam ettim.

Burada tüm gün oturup büyük jürinin kararını beklemeye hazırlıklıydık ama bir karara varmaları hiç de uzun sürmedi.

Jüri sözcüsü başını küçük bekleme odasına uzattı.

"Bir karar verdik," dedi ve ardından konferans salonuna geri gitti.

Bu iyi değildi. Çok hızlı olmuştu.

Bay Stone ve ben, jüri sözcüsünün arkasından konferans salonuna gittik ve ben masanın öteki ucundaki yerimi alıp kayıt cihazını çalıştırdım.

Bay Stone, "Bay Foreman, jüri bir karar verdi mi?" diye sordu.

Adam ayağa kalktı ve şöyle dedi, "Evet, verdik. Henry Carlisle, Logan McCullar ve John Michael Forres için cinayet suçuna ortaklıktan ithamnamemiz var. Ayrıca Shepherd Moore'a da ikinci derece cinayetten ithamnameyi uygun gördük."

Her kelime karnıma bir yumruk gibi indi. Shep, Grant'i öldürmekle suçlanıyordu.

Bay Stone bu sonuçtan açıkça heyecan duymuş bir halde ellerini ovuşturdu.

Karar ilan edildikten sonra kayıt cihazını durdurdum.

Stone, "Kate, annenden Bayan Morrison'ı mahkemeye iddianame hazırlamamız gerektiği konusunda bilgilendirmesini iste, lütfen," dedi.

Bay Stone ithamnameyi bugün kayda sokacaktı. Aslında bunu yapmak için zamanı vardı... bugün yapılması gerekmiyordu ama Bay Stone'un, Gaines'in bu işi örtbas etmek için zamanı olursa bir şekilde bunu yapacağını düşündüğüne emindim.

Odadan çıkıp mesajı anneme ilettim. Annem ellerini sıkıp yan kapıdan çıktı.

Annemin az önce boşalttığı sandalyeye oturup onun dönmesini bekledim. Geri gelmesi sadece birkaç dakika sürdü. Annemin peşinden konferans salonuna gittim, Bay Stone jüri üyelerini gönderdiğinden tek başına bekliyordu.

"Morrison, Hâkim Ballard'ın üç numaralı mahkeme salonunda müsait olduğunu söyledi," dedi annem ve Bay Stone anneme başını onaylayarak salladı, sonra da büyük jüri odasından çıkıp onu takip etmemizi işaret etti.

Şu an nasıl ayakta durduğumdan bile emin değildim ama bir şekilde kamera ve muhabirlerle dolu koridorda ilerliyorduk. Stone'a sorular yöneltiliyordu ama o bunları duymazdan geliyordu. Üç numaralı mahkeme salonuna giderken Bay Stone daha önce hiç bu kadar kendinden emin yürümüş müydü bilmiyorum. O, bugün adaletin yerini bulduğuna inanıyordu.

Bu kapalı bir duruşma olmadığından koridordaki herkes peşimizden içeri geldi ve salonda bir yer bulup oturdu, aralarında River Burnu babaları ve Bay Perkins'le ekibi de vardı, Bay Stone'un tam olarak istediği şeyin bu olduğuna emindim. Büyük jürinin kararı bir kere kamuya duyurulduktan sonra Gaines'in bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Mübaşir geldiğimizi Hâkim Ballard'a haber verdi ve dakikalar içinde halka açık duruşma başladı.

"Sayın Yargıç," dedi Bay Stone savcı masasının ardından.

"Büyük jüri, John Michael Forres, Henry Carlisle ve Logan McCullar için cinayete suç ortaklığından ve Shepherd Moore'a da ikinci derece cinayetten ithamname çıkardı." Bay Stone imzalı evrakı mübaşire verdi, o da yargıca uzattı.

Arkamızdaki kalabalık, River Burnu anne babaları ve savunma avukatlarının öfkeli bağrışları ve Bayan Perkins'in sesli ağlamalarıyla uğuldadı. Bay Perkins ayağa kalktı, kollarını öne kavuşturmuş bir halde durup karşıya baktı. Burası dışında herhangi bir yerde olmayı isteyerek Bay Stone'un yanına çöktüm.

Yargıç herkes sakinleşene kadar tokmağını vurdu.

Yargıç savunmaya döndü ve "Müvekkillerinizi teslim etmek için size bir saat veriyorum. Bir saat içinde onları teslim edin yoksa onları tutuklatmak için polisleri gönderirim," dedi. Avukatlardan biri başını salladı ve sonra hızla yanındaki avukatla konuşup oğlanları alması ve buraya getirmesi için ona talimat verdi. O avukat da koşarak salondan çıktı.

"Sayın yargıç, oğlanlar bir saat içinde burada olacaklar," dedi.

"Bu arada müvekkillerim için kefaletle serbest bırakma talebinde bulunmak istiyoruz."

"Cinayete ortaklık için belirlenen kefalet bedeli iki yüz bin dolar. İkinci dereceden cinayet için ise yedi yüz elli bin dolar."

Arkamızdan iç çekişler duyuldu. Bu ailelerin varlıklı olduklarını biliyordum ama bu kadar parayı verebilecek durumda olduklarından emin değildim.

Savunma avukatı istenen miktarı defterine not etti ve işte bu şekilde... sona erdi.

Savunma ekibi ve River Burnu babaları, hızla salondan çıktılar ve Stone şu âna kadar gördüğümden çok daha enerjik adımlarla odadan ayrıldı. Oturduğum sandalyeden kalkamıyordum. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boş mahkeme salonuna baktım. Derin, dayanılmaz bir hüzün içimi kaplarken zihnim de bunun ne anlama geldiğini değerlendiriyordu. Shep cinayetten tutuklanacaktı. Cinayet suçuyla hâkim karşısına çıkacaktı. İkinci dereceden cinayet demek müebbet hapis demekti. Telefonumu çıkarıp çoktan işe gelmiş olması gereken Reagan'ı aradım.

İlk çalışta cevap verdi telefona.

"Kate aman Tanrım. Burası çok karışık. Neredesin? Morrison çıldırmış halde. River Burnu Oğlanları bir saatten az bir süre içinde teslim olacaklar. Gaines aklını yitirmek üzere," diye fısıldadı telefonda.

"Buradan çıkmam gerek," dedim. "Beni eve götürür müsün?"

"Neredesin?"

"Hâlâ mahkeme salonundayım."

"Geliyorum," dedi Reagan ve sonra hat kesildi.

Reagan dakikalar sonra odaya daldı ve yanımdaki sandalyeye oturdu.

"Kate sorun ne? Biliyorum sende bir şeyler var. Ne oluyor?"

Yanıma sokulup kollarını açtı. Kucağına kendimi bırakıp başımı omzuna yasladım ve gözyaşlarımı bıraktım.

"Bu çok kötü. Çok kötü." Kelimeleri geveliyordum. Reagan bana sıkı sıkı sarıldı.

"Bunu Shep yapmadı. Yapmadığını biliyorum. Onunla konuştum..."

Reagan boş mahkeme salonuna baktı. "Kate, burada konuştuklarına dikkat et. Bunu daha sonra konuşacağız." Beni çekip ayağa kaldırdı ve "Bunun sadece başlangıç olduğunu biliyorsun. O savunma avukatları meseleye dahil olduklarında bunun işleri değiştireceğini biliyorsun," diye ekledi.

Başımı salladım ama Reagan'a söyleyemediğim kısım, beni yiyip bitiriyordu.

Lindsey yalan söylemişti. Onun yalan söylediğini biliyordum. Eğer Grant, Shep'in ismini telefonda söylemiş olsaydı Lindsey bunu bize dün akşam söylerdi. Ve şimdi Lindsey, Shep'i suçladığına göre diğerleri de aynı şeyi yapacaklardı. Eğer Shep'e sırt çevirirlerse onlara kesilen suçlamalar düşecekti.

"Gidebilir miyiz?"

Oğlanlar geldiklerinde burada olmak istemiyordum.

Reagan cebinden anahtarlarını çıkardı. "Ben buradan ayrılamam. Şu an burası tımarhane gibi ve daha da kötü olacak. Ama arabamı al. Ben fırsatını bulur bulmaz sizin eve gelirim. Pizza ve dondurma yeriz ve sen de bana Shep'le aranda neler olduğunu anlatırsın."

Elimle yüzümü ovuşturdum. "Tamam."

Reagan koluma girdi. Birisine rastlamadan koridorun sonuna kadar gittik. Ama dışarı çıkmak için köşeyi döndüğümüzde insanlardan örülü bir duvarla karşılaştık.

Sabahkinin iki katı kadar muhabir vardı ama bize bakmıyorlardı. Merdivenlerden çıkıp içeri giren grubu kuşatmışlardı.

Dört oğlan, yan yana yürüyorlardı, takım elbiseli ve kravatlılardı. Harika görünüyorlardı. Başları dikti ve en azından dışarıdan bakınca korkusuz görünüyorlardı.

Ama ben bu oğlanları saatlerce mercek altına almıştım, en kötü anlarındayken onları izlemiştim ve bu duruşlarının altında yatan ve onları ele veren ayrıntıları seçmek çok kolaydı.

John Michael'ın altdudağı hafifçe titriyordu ve ağlamasına ramak kaldığını biliyordum. Henry içeriye girerken parmaklarını hafifçe bacağına vuruyordu. Oturuyor olsaydı dizinin onu odanın öteki tarafına zıplatacağına bahse girerdim. Ve Logan... Yüzü bembeyaz kesilmişti ve bu da kızıl saçlarını daha da kızıl gösteriyordu.

Ama beni tamamen mahveden şey, Shep'e bakmaktı. O grubun dış tarafındaydı ve diğerleriyle arasında mesafe vardı, sanki şimdiden bir şekilde diğerlerinden ayrıymış gibi. Kendi başınaymış gibi.

Shep'in gözleri etrafta gezindi, kalabalıktaki yüzleri taradı ama beni bulduğu zaman durdu. Nefesini bıraktığını ve sonra gözleriyle yüzümün ayrıntılarını incelediğini durduğum yerden görebiliyordum. Eminim ağladığımı anlayabiliyordu. Dudaklarını sıkıp başıyla hafifçe beni selamladı.

Kameralar onların yüzlerine doğrultulmuştu ve her yerden flaşlar patlıyordu. Oğlanlar kararlı bir şekilde mahkeme salonuna doğru yürüyorlardı, hemen arkalarında da anne babalarıyla savunma ekibi vardı.

Kalabalığın önünden çekilmek için Reagan'la kendimizi duvara yapıştırdık. Shep geçerken son bir kez daha bana baktı. Şu an ona dokunmak için her şeyi verirdim. Elini sıkmak, yüzünü öpmek, onun yanında olduğumu bilmesini sağlayacak herhangi bir şey yapmak istedim. Onu desteklediğimi gösteren bir şey.

Oğlanlar kayıt bölümüne giden kapıdan geçince muhabirler

sessizleşti. Tam biz binadan yavaşça çıkmaya çalışırken bir başka grup, muhabirlerin dikkatini çekti.

Bay Perkins ve onun dedektif ekibi koridorun diğer tarafından geldiler.

Kapının iç tarafında, bizden uzak olmayan bir noktada durdular.

"Büyük jüri duruşmasında ne olduğunun yazılı dökümünü istiyorum," dedi Bay Perkins.

Dedektiflerden biri olumsuz anlamda başını salladı. "Bunu alabileceğimden emin değilim."

Bay Perkins parmağını adamın göğsüne bastırdı. "Bunu hallet. Savunma bu davanın eksiklerini bulmak için her şeyi kullanacak, buna hazırlıklı olmalıyız."

Lindsey'yi düşündüm ve her iki taraf da onun hikâyesine saldırırken buna nasıl dayanacağını merak ettim. Belki söylediği yalan, sorgulamada ortaya çıkardı.

"Dönmem lazım. Morrison bana mesaj atıyor. Sonra görüşürüz."

Uyuşmuş bir halde Reagan'a başımı salladım ama durduğum yerde kalıp Bay Perkins ve adamlarının Bölge Başsavcısı Gaines'in ofisine gidişlerini izledim.

Kenarda bir yer buldum ve bir banka oturup bekledim. Burada kalıp bunu izleyemeyeceğimi düşünmüştüm ama şimdi Shep buradan gitmeden benim de gidemeyeceğimi biliyordum.

MARSHA FLYNN'LE 8 EKİM'DE ST. BARTHOLOMEW LİSESİ'NDE DEDEKTİF PIERCE TARAFINDAN YAPILAN GÖRÜŞMENİN YAZILI DÖKÜMÜ, KATE MARINO'NUN BEDEN DİLİ YORUMLARIYLA BİRLİKTE

DEDEKTİF PIERCE: Bayan Flynn, siz St. Bartholomew Lisesi'nin müdür yardımcısısınız, doğru mu?

BAYAN FLYNN: Evet. Son on beş yıldır bu pozisyondayım.

KATE: Bayan Flynn, baston yutmuş gibi oturuyor. Şey görünüyor... sert.

DEDEKTİF PIERCE: Peki, kurban Grant Perkins de dahil olmak üzere River Burnu davasıyla ilgili oğlanları ne kadar tanırdınız?

KATE: Yüzü biraz buruşuyor.

BAYAN FLYNN: Çok iyi. St. Bart's büyük bir okul değildir ve buradaki hemen her öğrenciyi tanırım, özellikle de son sınıfa geldiklerinde.

DEDEKTİF PIERCE: İtiraf etmem gerekir ki, hafta sonları olanlarla ilgili duyduğum hikâyelere şaşırdım. Burada ne kadar çılgın bir öğrenci kitleniz var.

KATE: Gözleri kısılıyor. Öfkelendi. Bunu duymaktan hoşlanmadı.

BAYAN FLYNN: St. Bartholomew öğrencilerinin örnek bireyler olmadıklarını ima etmediğinizi umuyorum elbette.

KATE: Gülümsemedi bile, bu biraz şaşırtıcı.

DEDEKTİF PIERCE: Diyorum ki, bir ölü öğrenciniz var ve tetiği sınıf arkadaşlarından biri çekti ama hangisinin çektiğini bilemiyoruz çünkü ya ne olduğunu saklıyorlar ya da bunu hatırlayamayacak kadar içmiş ya da uyuşturucu kullanmışlar. O partilerdekilerin çoğu ya içkiden ya da uyuşturucudan kafayı buluyorlar. Spor karşılaşmaları üstüne bahis oynama ve uyuşturucu satışı söylentileri var. Ve bir de internette o üç

kızın açık saçık fotoğrafları var. Bir veliniz kızının arabasının havalandırma sistemine inek gübresi konduğunu rapor etti. Ayrıca duvar yazısı ve sis bombası olayları var ve konuştuğum herkes bu gruptaki oğlanlardan olası suçlular olarak bahsediyor. Dolayısıyla Bayan Flynn, burada çılgın bir öğrenci kitleniz var derken en kibar şekliyle söylüyordum.

KATE: Bayan Flynn'in yüzü daha önce hiç görmediğim bir kırmızı tonunda.

BAYAN FLYNN: Eğer cevaplayabileceğim özel bir soru varsa, Dedektif, sorun lütfen.

DEDEKTİF PIERCE: Bu oğlanlar hakkında bana ne anlatabiliyorsanız anlatın: Grant Perkins, Henry Carlisle, Logan McCullar, Shep Moore ve John Michael Forres.

KATE: Sandalyesinde biraz daha rahat oturuyor ama gerçekten sert görünüyor.

BAYAN FLYNN: Onlar iyi çocuklar. Çoğunu ilkokuldan beri tanırım.

DEDEKTİF PIERCE: Anladığım kadarıyla onların yedikleri içtikleri ayrı gitmiyor.

BAYAN FLYNN: Bu onları tanımlamak için güzel bir ifade.

KATE: Oturduğu yerde öne doğru gelip dirseklerini masaya dayıyor. Sol kaşını havaya kaldırıyor.

DEDEKTİF PIERCE: İçlerinden kavgaya en çabuk karışacak birini seçmek zorunda kalsanız, bu hangisi olurdu?

KATE: Tekrar arkasına yaslanıyor, bunu düşünüyormuş gibi gözlerini tavana dikiyor.

BAYAN FLYNN: Logan hemen kaba kuvvete başvururdu ama diğerlerinin de ondan aşağı kalır yanları yoktu. Eğer birinin bir sorunu varsa bu bütün grubun sorunu haline gelirdi.

DEDEKTİF PIERCE: Peki grup içinde sorun oldu mu hiç?

BAYAN FLYNN: Ah, hayır. Aksine. Hiçbir zaman birbirlerine ters gitmezlerdi. Ama her şeyin değiştiğine bahse girerim. Hepsi Grant'i severdi. O artık burada olmadığına göre grubun saatli bir bomba olduğunu tahmin ediyorum.

22

18 KASIM, 13:32

ÖZEL NUMARA: Ah Shep. Çok üzgünüm.

River Burnu Oğlanları'nı görebilmek için etrafta takılan sadece ben değildim. Medya hâlâ buradaydı, Grant'in anne babası da öyle.

Stone'un ofisine dönmek içimden gelmediğinden sandviç, abur cubur ve içecek satan birinci kat büfesinin yakınındaki küçük köşede saklandım. Bütün bir öğleden sonra boyunca Reagan'la mesajlaşıp ondan son gelişmeleri aldım. River Burnu Oğlanları'nın fotoğrafları çekilmiş, parmak izleri alınmış ve hapishaneye kayıtları yapılmıştı, bu sırada anne babaları da onları kefaletle çıkarmak için uğraşıyorlarmış.

Telefonum öttü. Reagan'dan mesaj gelmişti.

REAGAN: Kefaret istendi. Shep'in anne babası bir mülkü teminat olarak gösterdiler ama diğerleri sadece çek yazdılar. Kısa bir süre içinde çıkarlar.

KATE: Peki. Teşekkürler.

Bundan sadece yarım saat sonra Shep, Henry, John Michael, Logan ve onların anne babaları, avukatlarla çevrelenmiş halde otoparka giden koridora çıktılar. Muhabirler onlara sorular soruyordu ama avukatlar ellerini objektiflerin önüne tutup, "Yorum yok," diye tekrarlayıp duruyorlardı.

Shep'in beni görebileceği umuduyla oraya yaklaştığım sırada Bay Perkins yaslandığı duvardan doğruldu.

"Seni pislik!" diye bas bas bağırdı. Herkes; River Burnu Oğlanları, onların anne babaları ve medya durmuş Bay Perkins'e bakıyordu.

Bay Perkins parmağıyla Shep'i işaret etti ve anne babası dışında herkes Shep'ten bir adım uzaklaştı.

"Oğlumu öldürdün!" diye bağırdı Bay Perkins, yüzü öfkeden kıpkırmızı bir halde.

Shep'in babası oğlunun önüne geçip ellerini açtı ve "Şimdi dur bir dakika..." dedi.

Ama Shep babasının elini tutup onu durdurdu. Shep, babasının önüne geçip Bay Perkins'le yüz yüze geldi.

"Size yemin ederim, Grant'i ben vurmadım," dedi gözlerini ondan ayırmadan. Ardından dönüp diğer oğlanlara baktı ve ekledi, "O benim arkadaşımdı."

Diğer oğlanlar kımıldandılar ve Shep'ten bakışlarını kaçırdılar. Üç saniye kadar bir sessizlik oldu ve sonra yeniden kaos başladı. Muhabirlerin soruları da, avukatların oğlanları sessiz tutma talepleri de daha yüksek sesle ifade edilerek devam etti.

Kalabalık tekrar hareket etmeye başladı ve ben Shep'in dikkatini çekebilmek için çıldırıyordum. Çok az kişi onun yanındaymış gibi görünürken benim onun için burada olduğumu bilmesini istiyordum.

Duvara yakın durup kalabalıkla ilerledim. Otoparka giden kapıdan çıkmadan hemen önce Shep omzunun üzerinden baktı. Gözleri beni buldu.

Dudaklarımı sıkıp ona gülümsedim ve o da hafifçe başını bana doğru salladı. Pek bir şey değildi ama şimdilik yeterliydi.

Reagan arkamdan geldi. "Buradan çıkmaya hazır mısın?" diye sordu.

"Hem de nasıl."

Üçümüz yeni bir yerde daire şeklinde durduk... daha önce hiç gelmediğimiz bir yerdi burası.

İçimizden biri, "Bu nasıl Shep'in üstüne yıkıldı?" diye sordu.

Bugünkü suçlamalar karşısında hepimiz şaşkındık, en fazla da Shep. Ben bile Lindsey gibi birine bu kadar güvendikleri için şaşkındım. Hikâyesini bir güzel inandırmış olmalıydı.

Shep fena bir suçlamayla karşı karşıyaydı... ikinci derece cinayet. Bir yandan kendimi kötü hissediyordum ama bunun benim başıma gelmesindense onun başına gelmesini yeğlerdim.

"Bilmiyorum ama yani biz de boku yedik. Dostum, ben hapse gidemem. Bunu yapamam. Onu koruduğumuzu düşünüyorlar ama ben bir şey bilmiyorum ki! Size haftalardır bunu söylüyorum!"

Diğer ikisi kafayı yiyorlardı ve aptalca bir şey yapmadan önce onları sakinleştirmeliydim.

"Rahatlamanız lazım. Shep'le ilgili ellerinde ne olduğuna ve bunun ne kadar kötü olduğuna bakalım. Bizim bilmediğimiz bir şey biliyor olmalılar," dedim. "İkinci dereceden cinayet, bunun bir kaza olmadığı anlamına geliyor. Belki de Shep bizim sandığımız gibi biri değildi."

Bu noktada diğer ikisi kendi kıçlarını kurtarmak için her şeyi kabul ederdi.

"Eve gitmemiz ve lanet olası çenelerimizi kapalı tutmamız gerekiyor. Eğer birlikte olursak bize dokunamazlar."

Başlarını onaylarcasına salladılar ve araçlarımıza yöneldik. Lindsey'yi düşündüm. Sorgulamada fazla dayanabileceğini sanmıyordum. Ve benim ona söylediğim şeyi onlara söylerse işim biterdi.

Torpido gözünü kontrol ettim ve hap dolu poşetin hâlâ bıraktığım yerde olduğunu gördüm.

Reagan'la kanepede oturduk, önümüzde açık halde duran boş bir pizza kutusu vardı. Dondurmayı doğrudan kabından yiyorduk, kâselere koymaya gerek yoktu.

"Yani onunla görüşüyor muydun?" diye sordu Reagan. Ona neden üzgün olduğumu açıklamama yetecek kadar bir şeyler anlatmış ama her şeyi söylememiştim.

"Biraz. Sandığın gibi değil. Çıkıyor falan değiliz. Ne olduğunu anlamaya çalışıyoruz. O da benim gibi Grant için adaletin yerini bulmasını istiyor. Belki de benden daha fazla." Ona tehdit içeren fotoğrafı anlatmamıştım çünkü Reagan'ı tanıyordum. Gidip doğrudan onları tehdit ederdi.

"Seni bilgi almak için kullanmadığından nasıl emin oluyorsun? Bugün ikinci dereceden cinayetle suçlanıyor. Bu birine kolayca yüklenecek bir şey değil."

Dondurma kabından koca bir kaşık dolusu dondurma aldım. "Biliyorum. Oradaydım. Ama bu yanlış. Yanlış yaptılar."

Reagan şüpheciydi ve ben de onu suçlamıyordum. Onun yerinde ben olsam ben de aynı şekilde hissederdim.

"Bundan hoşlanmıyorum," dedi. "Ve senin bu yüzden incinmeni istemiyorum."

"Ben de öyle."

Reagan daha iyi olduğumu düşünene kadar yanımda kaldı. Ders çalışmak için Josh'la buluşacaktı ve ilişkilerini gizli yaşamak zorunda olmadıkları için kıskançlığa kapılmamak çok zordu.

Reagan gittikten birkaç dakika sonra Shep'i aradım.

"Selam," diye cevap verdi üçüncü çalışta.

"Selam," dedim. "Tanrım, senin için çok endişelendim. İyi misin?"

Elbette iyi değildi ama başka ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Hayır. Orada ne oldu? Neden hepsi benim üstüme yıkıldı?"

Derin bir nefes aldım. Bunu ona söylememeliydim ama Lindsey'nin yalan söylediğini biliyordum ve Shep'in neyle karşı karşıya olduğunu bilip buna hazırlıklı olması gerekiyordu. Zaten savunmanın, Stone'un elinde ne varsa öğrenmek için başvurması uzun sürmeyecekti.

"İfade veren kız Lindsey Wells'ti. O bunu yapanın sen olduğunu söyledi. Vurulmadan hemen önce Grant'in telefonda senin ismini söylediğini ifade etti."

Shep uzun bir süre sessiz kaldı. O kadar uzun bir süre ki artık orada olmadığını düşündüm.

"Shep?"

"Buradayım," diye fısıldadı. "Neden bunu söylesin ki?"

Sesindeki umutsuzluk, mideme yumruk gibi indi.

"Bilmiyorum."

Arkadan annesinin sesini duydum ve Shep hızla telefonu kapattı. Ödevime ve üniversite için maddi yardım başvurularına odaklanmaya çalıştım. Zihnimi bugün olanlardan uzaklaştıracak herhangi bir şey yapmayı denedim ama bir faydası olmadı.

Her ne kadar bu riskli olsa da Shep'i görmem gerekiyordu. Onun iyi olduğundan emin olmalıydım.

Shep'in ailesi Old River Yolu'nda oturuyordu, aslında orası Acadiana Nehri'nin kenarına sıralanmış eski çiftlik evlerinden oluşan uzun bir şeritti. Özel araba yoluna park edemeyeceğimden Shep'in evinin karşı tarafındaki küçük ağaçlık alana çektim arabayı.

Koyu bulutlar yolumu aydınlatabilecek ay ışığını örtüyordu, bu yüzden de her adımda tökezleyip düşecek gibi oluyordum. Shep'in evinin önüne vardığımda üstüm başım, yaprak ve çamura bulanmış haldeydi.

Bu sokakta bahçeler büyüktü, dolayısıyla diğer komşulardan epey uzaktaydım. Ve yollarda kimse yoktu.

Gölgelerden ilerleyip arka bahçeye geçtim. En azından evin arka tarafında nehre bakan büyük pencereler, içeriyi görmemi kolaylaştırıyordu. Ev karanlık ve sessizdi.

Arka cebimden kontörlü telefonu çıkarıp Shep'e bir mesaj yolladım.

Seni görmek istedim. Arka bahçendeyim.
Dışarı gelebilir misin?

Birkaç saniye sonra bir ışık yandı ve perde aralandı.

Ve sonra yüzünü gördüm.

Buradan bile kötü olduğunu görebiliyordum. Mahvolmuş haldeydi.

Pencereyi itip açtı ve dışarı sarktı.

Gölgelerin arasından çıktım ve beni gördüğü anda yüzü aydınlandı.

Shep yukarı gelmemi işaret etti ama başımı iki yana salladım. Evin yan tarafını gösterdi, ben de bahçeden geçip köşeyi döndüm. Evin diğer tarafında balkona çıkan dar bir merdiven vardı. Shep balkonda belirdi ve tekrar yukarı gelmemi işaret etti.

Herhangi bir gıcırtı veya gürültü çıkarmaktan kaçınarak her bir basamağı yavaşça çıktım. Anne babasının odasının nerede olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu ama Shep'in, evin içine girmemi bir sorun olarak görmediği çok açıktı.

Beni merdivenin tepesinde karşıladı ve ben de pencereden girip onun kollarına atıldım. Shep başını boynuma gömdü ve birbirimize sarıldık.

"Bunu ne kadar çok istediğim konusunda hiçbir fikrin yok," dedi.

"Benim istediğim kadar çok."

Kollarımdan kurtuldu ve beni balkonun öteki ucuna, açık kapıya doğru çekti. İçeri girdiğimizde Shep kapıyı kapattı, odadaki tek ışık, yatağının yanındaki küçük lambadan geliyordu. Odası büyüktü, bir kenarında kanepe, büyük ekran televizyon ve oyun sisteminden oluşan bir oturma alanı olacak kadar genişti. Yatağı pencereye yakındı; muhtemelen buradan harika bir nehir manzarası vardı.

Shep bir an odanın ortasında; yatakla kanepe arasında duraksadı. Onun yerine ben karar verdim ve onu yatağa çektim. Yan yana uzandık, aynı ağaç evin zemininde yaptığımız gibi ama burası bin kat daha rahattı. Dönüp ışığı kapattı ve oda kardı.

Eli benimkine uzandı ve orada karanlıkta el ele yattık. Gözlerim henüz karanlığa alışmamıştı dolayısıyla onu ayrıntılı bir şekilde seçemiyordum. Onu kendime çekip yaklaştırdım. Yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzaktaydı ama ikimiz de mesafeyi kapatmadık.

"Çok üzgünüm. Seni nasıl uyaracağımı bilemedim. Hepsi çok hızlı oldu." Ağladım, o da yüzümü karanlıkta bulup gözyaşlarımı sildi.

"Beni hazırladın. Dün akşam sen aradıktan sonra babamla uzun bir konuşma yaptık. Bütün bu mesele hakkında ilk kez dürüstçe konuştuk. Ona bildiğim her şeyi anlattım. Bugünün kötü olacağını hissettim. Sen beni uyardın."

"Sence Lindsey neden senin ismini verdi?" diye sordum.

Shep tepeden tırnağa birbirimize değene kadar beni kendine doğru çekti. "Bence bize fotoğrafları gönderen her kimse o bir şekilde Lindsey'ye ulaştı. Ve muhtemelen o kişi, diğerlerini de bana sırt çevirmeleri için zorlayacak."

"Peki, ne yapacağız?" diye sordum.

"Biz mi?" diye sordu. "Biz değil ben. Bu meseleye halihazırda olduğundan daha fazla bulaşmayacaksın."

Derin bir nefes aldım ve ondan sakladığım son şeyi ona söylemek için cesaretimi topladım. "Ne olursa olsun bu konuda seninle beraberim. Stone'un sizin peşinizden bu şekilde gelmesi benim hatam. Bölge Başsavcısı ondan bu davayı kaybetmesini istedi ama ben onu daha derine inmesi için ikna ettim. Gerçekten ne olduğunu bulmasını istedim çünkü senin Grant olduğunu düşünüyordum. Âşık olduğum çocuk için adaletin yerini bulmasını istedim. Ve birkaç gün önce Lindsey'ye rastladım. Ona Grant'in davasına yardım edebilecek bir şey biliyorsa gelip Stone'a anlatması gerektiğini söyledim. Adaletin yerini bulmasını ve bu meselenin senin için geçip gitmesini istedim. Ama bunun yerine şimdi başı belada olan sensin."

Elleri yüzüme gitti. "Bu senin suçun değil. Grant için adalet sağlanmalı, ne kadar büyük bir pislik olursa olsun ölmeyi hak etmedi. Çocuklardan biri Grant'i vurdu. Kasten. İçlerinden biri bize tehditler yolluyor ve muhtemelen Lindsey'yi de tehdit etti. Bu onlardan birinin veya hepsinin suçu, senin değil."

Beni hızla öptü. Tutkuyla. Ve ben bağışlanmak istiyordum çünkü o ne söylerse söylesin kendimi suçlu hissediyordum.

Bugün olanları silmek ve yarın olabilecekleri unutmak için umutsuz bir halde kendimizi bu anda kaybettik.

Elleri sırtımda gezindi ve beni sarıp mümkün olduğunca kendine yaklaştırdı. Kaç tane daha böyle anımız olacaktı? Bacaklarımız birbirine geçti ve vücutlarımızı birbirine bastırdık. Kaç gece yarısı daha böyle birlikte yatıp dünyanın geri kalanını dışarıda bırakıp sırlarımızı paylaşacaktık?

Hafifçe geri çekildim ve yüzünü ellerimin arasına aldım. Gözlerim karanlığa alıştığından yüzünün ayrıntılarını seçebiliyordum. Derin bakışlı kahverengi gözler, güçlü elmacık kemikleri, dolgun üst dudak.

"Biz bir takımız, hatırlıyor musun? Bunu atlatmanın bir yolunu bulacağız," dedim.

Başını salladı ama cevap vermedi. Ardından alt kattan gelen bir ses duyduk ve bu ikimizin de irkilmesine neden oldu.

"Gitsem iyi olur," dedim.

Shep'i bırakıp gitmek zordu ama zaten kalmam gerekenden fazla kalmıştım.

Arabama dönerken yolun kenarından ilerledim. Yaklaşan bir arabanın farları, fazla büyümüş bir çalının arkasına saklanmama neden oldu. Arabanın geçip gitmesini bekledim ama o hızlanmak yerine yavaşladı.

Bu, daha önce görmediğim bir kamyonetti ve o, yolun kenarında durduğu süre uzadıkça ellerim daha çok titriyordu.

"Neden o ağacın arkasına saklanıyorsun?" diye gür bir ses geldi kamyonetten.

Lanet olsun. Fena yakalanmıştım. Başımı uzattım ve yolcu tarafındaki pencerenin indiğini gördüm. Kamyonetin içi karanlıktı dolayısıyla içeride kimin olduğunu seçemedim.

"Burada ne yapıyorsun *sen*?" Bir şey söyleme veya yapma fırsatım olmadan o kamyonetten inip bana doğru geldi. Farların önüne geldiğinde onun Logan olduğunu görebildim.

Aman Tanrım. Neden Tahoe'sunda değil de bu kamyonetteydi?

Çalılığın arkasına gitmeye çalıştım.

"Sana neden burada olduğunu sordum. Etrafa mı bakınıyorsun? Bizi mi gözetliyorsun? *Yine?*"

Başımı iki yana salladım ve beni tamamen terk etmiş olan sesimi bulmaya çalıştım.

"Hayır, ben... şey... sadece arabayla buradan geçiyordum..." Elimde hiçbir şey yoktu. Gecenin bu saatinde burada olmak için iyi bir bahanem yoktu ve yüzündeki ifadeden onun da bunu bildiği anlaşılıyordu.

Logan bana yaklaşmaya devam etti. O, Henry veya Shep kadar uzun boylu değildi ama bir defans oyuncusu gibi yapılıydı. Ellerini yanlarda yumruk yapmış halde dururken, bana ters ters bakıyordu.

"Neden buradasın?" diye sordu buz gibi bir sesle.

"Bilmem. Düşüne düşüne etrafta arabayla geziniyordum. Bunu yapmaya iznim yok mu?"

Cebinden bir telefon çıkarıp hafifçe ekranına dokundu.

"Selam," dedi telefonda. "Buraya gel. Smithlerin evinin karşısındayım. Görmen gereken bir şey buldum."

Ve sonra aramayı sonlandırdı. Burada kalamazdım. Kiminle konuştuğundan emin değildim ama burada olamazdım.

Onu geçmeye çalıştım ama bir kolunu açıp onunla arkasındaki ağacın arasından geçmemi engelledi.

"Hiçbir yere gitmiyorsun."

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, bunu duyabildiğine emindim. "Beni burada tutamazsın," dedim korktuğumun sesimden belli olmamasını umarak.

"Pekâlâ, polisi arayabiliriz. Buna onlar karar verirler," dedi sırıtıp kahkaha atarak.

"Ara polisi. Burada kefaretle bırakılan ben değilim."

Bu noktada onunla bir dakika daha kalmaktansa Bay Stone'un sorularına cevap vermeyi tercih ederdim. İki elimi de kullanarak tüm gücümle onu göğsünden ittim. Bir anlığına şaşırdı ve ben yanından geçip gittim ama fazla ilerleyemeden beni yakaladı ve kamyonetinin yan tarafına doğru itti.

"Hayır, hayır, hayır," dedi alaycı bir sesle.

Yüzüm kamyonete dönüktü ve Logan arkamda, kollarını iki yanıma koymuş beni soğuk metale bastırıyordu. Onun bana dayandığını hissedebiliyordum ve korkuyordum. Daha da yaklaştı.

Bütün öz savunma hareketleri aklımdan geçti. Ayağına basıp bir şekilde hayalarına tekme atmalıydım. Saldırmak için kollarımı gövdeme yapıştırdığım sırada aniden gitti. Onun nereye gittiğini bulmaya çalışarak arkamı döndüm ama onun yerine Shep'i buldum.

Shep buradaydı.

Bana arkası dönüktü ve bir metre kadar ötede yerde yatan Logan'la benim aramda duruyordu.

"İyi misin?" diye sordu Shep arkasını dönmeden.

"Evet," diye mırıldandım alçak sesle, kollarımı sıkıca göğsüme kavuşturarak.

Vücudumdaki adrenalin azalınca ne kadar gerilmiş olduğumu hissettim.

Logan yavaşça kalkıp Shep'e doğru geldi. "Dostum, eve gidiyordum," dedi sokağın ilerisini göstererek, "Ve bu kızın bizi gözetlediğini haber vererek sana iyilik yaptığımı düşündüm ama görünüşe göre sen zaten onun burada olduğunu biliyordun. Sanırım bize anlattığından daha fazlası söz konusu," dedi.

"Kate, gitmen gerek. Hemen şimdi. Arabana bin ve git," dedi Shep bana.

Logan'ın gözleri benden Shep'e ve sonra tekrar bana kaydı.

Gidersem ne olacaktı? Kavga etmeye mi başlayacaklardı? "Sen..."

"Git. Hemen," dedi Shep, ısrarlı bir ses tonuyla.

"Bak, bak, bak... anlaşılan oğlum Shep fotoğraf makineli kıza abayı fena yakmış."

Gözlerimi onlardan ayırmadan yan yan ilerledim. Logan bana öpücük yolladı ve Shep ona doğru bir adım attı.

Logan güldü ve bu ses midemin düğümlenmesine neden oldu. Gitmek için döndüm ama bir şey beni durdurdu. Daha önce hiç Logan'ın beni koyduğu gibi bir pozisyona düşmemiştim ve beni korkuttuğu için ondan nefret ediyordum. Kendimi koruma becerimden şüphe etmeme neden olduğu için ona karşı çok öfkeliydim. Bu yüzden de yavaşça dönüp Shep'in yanında dikildim.

"Kate," dedi Shep fısıldayarak.

Logan bana doğru kaşını kaldırıp bir şey söylemem ya da yapmam konusunda beni cesaretlendirdi ve ben de düşünmeden, "O 'tıraş'tan kalan yaran neredeyse iyileşmiş. Bir daha yanıma gel de onu tekrar açayım," dedim.

Logan'ın eli hızla ensesine gitti ve eğer bakışlarla insan öldürebilseydi şimdi iki seksen yerde yatıyor olurdum. Durumu kötüleştirmiş olabilirdim ama en azından kendimi savunmuştum.

Gitmek için arkama dönmeden önce Shep'e hızlı bir bakış attım ve gözlerindeki gurur fark edilmeyecek gibi değildi.

Kaldırıma vardığımda arabama doğru koştum. Saniyeler içinde arabamı çalıştırıp yola çıktım, Shep'ten ve Logan'dan uzaklaştım.

Ellerimin titremesini durdurmak için direksiyonu sıktım. Az önce Logan'ı tehdit etmiştim. Ve ona bu dava hakkında ne kadar çok şey bildiğimi göstermiştim. Fotoğrafı gönderen o olsa da, olmasa da artık Shep'le aramızda bir şey olduğunu kesinlikle biliyordu. Eğer diğerleri Shep'e sırtlarını döneceklerse, ben de az önce onlara bunun için iyi bir neden vermiştim.

Bu akşam buraya hiç gelmemeliydim.

Haftanın sonuna kadar bitebilirdi bu.

Bazılarımız Shep için üzülüyordu ama ben onlara tüm delillerin, Grant'i öldürenin o olduğunu gösterdiğini söyledim. Ve Kate'in bu akşam onunla olduğunu duyduklarında, Shep'in bizden ne kadar çok şey sakladığını görmüş oldular.

Hapiste geçecek bir hayat.

Yarın okulda nasıl olacağını merak ettim. Avukatlar bizim okula gidip bir sorun yokmuş gibi davranmamızı, Belle Terre'in terbiyeli oğlanları gibi görünmemizi istediler.

Yarın dünkünden daha farklı mı davranılacaktı bize?

Meraklı bakışlar ve fısıltıların yerini doğrudan gözünü dikmeler ve çirkin sözler mi alacaktı?

Bize ne yapılırsa yapılsın, Shep'e yapılacakların yanında bunlar bir hiç olacaktı.

Şu anda zihni dönüp duruyor olmalıydı. Nasıl her şeyin onun üstüne yıkıldığını sorguluyordu muhtemelen.

Veya belki de biliyordu. Belki de bizim kardeşimizken sahip olduğu korumayı kaybettiğini anlıyordu.

Shep'in bize zarar vermek için söyleyebileceği şeyler vardı.

Ama benim de bunu yaparsa neler olabileceğini hatırlatmak için yapabileceklerim vardı.

Yarın... burada bir fısıltı, orada bir söylenti derken... Akıntıyı tersine çevirmek zor olmazdı. Ve akıntı tersine döndüğü zaman Shep'i altında bırakıp geçerdi.

24

19 KASIM, 01:02

ÖZEL NUMARA: Muhtemelen işleri daha kötü yaptım. Affedersin.

Korkunç görünüyordum. Uyandıktan yarım saat sonra duş alıp giyinmiş bir halde, okula gitmek için kapının önündeydim. Annem bir önceki gece Bay Stone'un arabasını eve getirmişti, bu yüzden okula kendi başıma arabayla gidebildim.

Medya odasına geldiğimde Reagan, Mignon ve Alexis çoktan oradaydı ve bu da bu sabah ne kadar geç kaldığımın bir göstergesiydi.

"Lanet olsun Kate, iyi misin?" diye sordu Mignon. "Üstünden kamyon geçmiş gibi görünüyorsun."

"Daha çok bir otobüs gibi... ya da yük treni," dedi Alexis gülerek.

"Ha ha ha," dedim elimden geldiği kadar ifadesiz bir sesle. "Dün gece uyumakta zorlandım."

Reagan bana doğru bakıp kaşını kaldırdı. Neyse ki Miranda odaya dalınca daha fazla sorgulanmaktan kurtuldum.

"River Burnu Oğlanları bugün okula geldiler," dedi aceleyle.

"Müdürün odasındalar. Bazı anne babalar bunun haberini önceden almış ve şikâyet etmek için buraya gelmişler."

Oğlanların burada olacaklarını biliyordum. Avukatları bu davanın mahkeme salonunda olduğu kadar dışarıda da herkesin gözü önünde vuku bulacağını biliyordu. Nasıl her gün düzgün kıyafetler giymeleri onları, toplumun iyi giyimli, saygın üyeleri gibi gösteriyorsa, bugün okula gelmeleri de onların eğitimlerine önem verdiklerini kanıtlıyordu. Ayrıca insanların arasında olmaktan korkmadıklarının ve utanmadıklarının da bir göstergesiydi bu.

Mignon bana döndü. "Kate, fotoğraf makineni al ve bizimle gel. Bundan bir haber çıkarmamamız imkânsız."

Ben çoktan fotoğraf makinemi almış halde kapıya gidiyordum. Dün gece Shep'e söylediklerimde samimiydim. Grant'i gerçekte kimin vurduğunu öğrenecektik ve bunu yapmak için de River Burnu Oğlanları'nın gölgesi olmalıydım.

Arkadaşlarım hemen arkamdaydılar ama bana yetişmek için neredeyse koşmak zorunda kaldılar. Ana koridora vardığımızda orada bir kalabalık vardı. Pencereden müdürün odasındaki oğlanların dördünü de seçebiliyordum. Shep diğer oğlanlardan rahat bir metre uzakta duruyordu ve o da benim kendimi hissettiğim kadar yorgun görünüyordu.

Reagan bir Shep'e, bir de bana baktı. Bu ikisini birleştirdi. Bunu yüzünden okuyabiliyordum.

Müdür koridora çıkıp orada toplanmış olan anne baba grubuna seslendi. Bir metre kadar ötede savunma avukatlarından birini fark ettim. Fotoğraf makinemi çıkarıp çekmeye başladım.

Müdür Winn ellerini havaya kaldırdı. "Lütfen herkes sakin olsun."

"Bu oğlanlar burada olacaklarsa ben kızımı alıyorum. Onu bir grup katilin olduğu bir okula hayatta göndermem," dedi arkalardan bir kadın.

"Katılıyorum. En azından şu Moore denen oğlanı gönderin. O cinayetle suçlanıyor!" diye bağırdı bir adam.

Shep'in gözlerinde parlayan öfkeden, adamın söylediğini duyduğunu anladım.

Avukat bir adım öne çıktı ve herkes ona doğru döndü. "Müvekkillerim sadece cinayetle suçlanıyorlar ama bundan hüküm giymiş değiller. Büyük jüride kendimizi savunmamıza veya savcının söylediklerinin aksini iddia edecek herhangi bir kanıt göstermemize izin yoktu. Mahkemeye çıkacağımız gün geldiğinde, bu dört genç adamın tamamen aklanacaklarına eminim. O zamana kadar okula gelmeye ve mezun olma yolunda ilerlemeye hakları var."

Kalabalıktan yüksek bir homurtu yayıldı ve Müdür Winn öne çıktı. "Bakın, bu bizim için yeni bir deneyim." Yanındaki avukatı gösterdi. "Bir suçtan hüküm giyen öğrencinin okuldan atılacağı konusu yönetmeliğimizde açıkça belirtiliyor ancak Bay Baxter'ın vurguladığı nokta, bu oğlanların henüz hüküm giymiş olmaması. Hâkimi aradım ve o da mahkûmiyet olana kadar oğlanların okula gelmeye izinleri olduğunu söyledi."

Bağrışlar kalabalık içinde yankılandı, hepsi de aynı duyguyu ifade ediyordu; mutlu değillerdi. Bir şekilde Müdür Winn grubu yatıştırdı ve onları binanın dışına çıkarmayı başardı. Koridor boşaldıktan sonra Bay Baxter, dört oğlanı kenara çekti. Oğlanların başları Bay Baxter'ın fısıldadığı sözleri duyabilmek için ona doğru eğilmişti ve bu sırada Müdür Winn sabırla kenarda bekledi. Birkaç dakika sonra Bay Baxter, Bay Winn'e dönüp, "Onlar artık tamamen sizin," dedi.

"En ufak bir hata yaparlarsa buradan giderler. Babalarının kim oldukları umurumda değil. Beni duyuyor musunuz?" diye sordu Bay Winn ve bunu vurgulamak için önündeki havayı dövdü.

"Buradaki diğer herhangi bir öğrenciden çok daha dikkatle izleneceklerinin gayet farkındalar ve en iyi şekilde davranacaklar."

Bay Winn hışımla odasına döndü. Bay Baxter oğlanlarla vedalaşıp giderken River Burnu Oğlanları da ana salon yönüne doğru ilerledi. Shep diğerlerinden iki adım gerideydi, artık

grupta olmadığı çok açıktı. Omzunun üzerinden bana baktı ve ellerim ona dokunup yalnız olmadığını ona hissettirmek istedi ama bunu yapamadım.

Ve bu beni diğer her şey kadar çok mahvetti.

Bugün İngilizce dersi yoktu, dolayısıyla Shep'i orada görme ihtimalim de yoktu. Arkadaş grubum aksi yönde ilerliyordu ve ben de gönülsüzce onları izledim.

İki saat boyunca koridorda yürürken veya sınıfta otururken herkesin tek konuşabildiği konu Shep'ti.

"Shep'in eşcinsel olduğunu duydum, Grant'e âşıkmış ama Shep hamle yapınca Grant bundan tiksinmiş, bu yüzden de Shep onu vurmuş."

"Shep'in Teksas'ta birini öldürdüğünü duydum, bu yüzden ailesi buraya taşınmış."

"Öğle teneffüsünde tuvalette kokain çektiğini duydum."

Öğlene kadar çıldırmazsam bu bir mucize olacaktı. Reagan'la bugün için son dersimiz olan medya sanatlarına gitmek için Mignon ve Alexis'le buluştuk. Görünüşe bakılırsa Mignon ve Alexis fen dersinden çıkmışlardı ve Shep'le John Michael da oradaydı.

"Bugün okula geldiklerine hâlâ inanamıyorum. Yani ben birini öldürmekten yargılansaydım, hayatta kimseye yüzümü göstermezdim," dedi Alexis. Mignon keskin bir kahkaha attı. "Meksika veya Kanada yolunda olurdum. Burası dışında her yer olur."

"Millet. Dava görüleceği zaman bu kasabada olacak medya karmaşasını bir düşünün. İşler çığırından çıkmadan burada Shep'i çekmemiz lazım. Eğer ulusal kanallar bu haberi seçerlerse muhtemelen imzamız olur. Bu ne kadar harika olur, bir düşünsenize."

Aralarında beşlik çakıp onu bu öğleden sonra izleme planı yaptılar.

Reagan başını eğip sessiz kaldı. Neyse ki konuşmaya katılmadı.

İçimde bir boşluk oluştu ve onlar Shep'in ismini ağızlarına aldıkları her seferde bu boşluk biraz daha büyüdü. Onlara kapatın çenenizi diye bağırmak, onu tanımadıklarını veya onun hakkında böyle konuşamayacaklarını söylemek istedim ama bir yandan da Shep bana doğruyu anlatmamış olsaydı, benim de aynı şeyi düşüneceğimi biliyordum. Onun bu yere çakılışıyla eğlenirdim.

Kendimi kötü hissediyordum.

Kötü.

Bilgisayarın önüne çöktüm. Umarım işlere gömülmek, bu son saatin daha hızlı geçmesini sağlardı.

"Of," dedi Alexis. "Bu fotoğraf tekrar dolaşımda." Alexis yanımdaki bilgisayarda oturmuş, sosyal medyada geziniyordu. "Onu yeniden paylaşan şu pisliklere bak."

Sandalyemi onunkinin yanına kaydırıp ekranına göz attım. Bu Bree'nin ve diğer iki kızın olduğu o açık seçik fotoğraftı. Bu fotoğrafta bir şey vardı. Tam anlayamadığım bir gariplik. Bree'nin bunun tekrar etrafta dolaştığını görmemesini umdum.

Alexis fotoğrafı kapattı ve ben de kendi bilgisayarıma döndüm.

"Bu fotoğraf felaket," dedi Mignon. "Benim sayfamda da çıktı."

Kızların ve ailelerinin şikâyetleri Morrison'ın ofisine geldiğinden bu konuda en çok bilgi sahibi olan kişi Reagan'dı. Odanın diğer tarafından, "Bunun nerede çekildiğini anlayamamaları çok fena. Kızlardan başka hiçbir şeyi göremiyorsun," dedi Reagan.

İşte bu. Tuhaf olan şey buydu. "Şunu tekrar aç," dedim.

"Iyy. Niye?" diye sordu Mignon.

"Bir şeye bakmak istiyorum."

Alexis sayfasını tekrar açıp görseli bulurken ben de sandalyemi onun yanına çektim. Reagan ve Mignon'un meraklı bir halde omzumun üstünden baktıklarını hissedebiliyordum.

Mignon bir eliyle gözlerini örtmüş, ekrana parmaklarının arasından bakıyordu. "Bunu zihnimden hiç çıkaramayacağım."

Hepimiz bu fotoğrafı duymuş ve şöyle bir görmüştük ama eminim ilk kez onu gerçekten inceliyorduk. Fotoğrafta üç kız vardı ve üçü de çıplaktı. Ve onlar... elleri ve vücutlarının bazı kısımları çok açık seçik pozisyonlardayken poz vermişlerdi.

"Uyuyorlar mı? Olanlardan bihaber görünüyorlar," dedi Alexis.

"Onlara tecavüz haplarından verildiği söyleniyor," dedi Reagan.

"Fotoğrafın açısı tuhaf. Sanki fotoğraf makinesi doğrudan onların üstünde falanmış gibi. Ve tam şuraya bakın. Çok pikselli. Yani fotoğraf makinesi ya çok düşük çözünürlükteymiş ya da çok uzakta," dedim.

Fotoğrafın içeriğini bir kenara koyup fotoğrafın kendisine bakmaya çalıştım. Yanlardan kesilmişti, muhtemelen orijinal karede daha fazlası vardı. Bu fotoğrafı her kim çektiyse kızlardan başka hiçbir şeyin görünmesini istememişti.

Geri çekilip açıyı değerlendirdim.

"Fotoğraf makinesi kızların ne tarafında sizce?" diye sordum. Alexis bir sürü video çektiğinden ne demek istediğimi anladı.

Onun görüntüyü farklı bir şekilde incelemeye başladığını görebiliyordum. Başını yana yatırıp ayağa kalktı, elinde hayali bir fotoğraf makinesi tutuyodu, sanki bu fotoğrafı çekmek için nerede durması gerektiğini düşünüyor gibiydi. Tanrım, ya bunun nerede çekildiğinin anlaşılmasına yardımcı olabilirsek? Ya da en azından nasıl çekildiğinin anlaşılmasını sağlayabilirsek?

"Bir şekilde yukarıdan; neredeyse onlara tepeden bakıyormuşsun gibi," dedi Alexis sandalyesine geri otururken.

"Ben de böyle düşünüyorum. Ama normal boydan daha yüksek bir yerden. Sanki fotoğraf makinesi yükseltilmiş gibi, öyle değil mi?"

"Yani onlar bir tür kanepede veya sandalyeler. Ben yerde di-

kiliyor olsam ve onlar yerden yüksekte olsalar o zaman fotoğraf makinesini onlara doğrudan çevirip bu açıyı yakalayamam, öyle değil mi?" diye sordum.

Alexis fotoğrafa zum yaptığında görselin küçük, pikselli parçalarını inceleyebildik, görselin bütünündense buna tahammül etmek daha kolaydı. Hepimiz ekrana doğru eğildik.

Ama sadece bedenler vardı, başka pek bir şey yoktu.

Reagan yanımdan uzandı ve ekrana hafifçe vurdu. "Bunun ne olduğundan emin değilim ama bu kızın bir parçası değil. Bu bir desen, bir kumaşta bulabileceğiniz türden bir şey."

O şey, kızlardan birinin yanında, fotoğrafın hemen köşesinde duruyordu. Bu küçük, girdap benzeri bir desendi ve onun neye bağlı olduğunu görebilsek bunun çok faydası olurdu ama elimizde olan sadece bu küçük kısımdı.

"Pekâlâ, daha fazla bakamıyorum," dedi Alexis ve ekranı kapattı.

Bu kâbus gibi bir fotoğraftı. Artık o kızların ve ailelerinin bu fotoğraf yüzünden neden o kadar sarsıldıklarını anlıyordum. Ve Mignon haklıydı, böyle bir şeyi bir kere gördünüz mü onu bir daha aklınızdan çıkaramazdınız.

"Pekâlâ, sanırım hayatımızın sonunda kadar bundan izler taşıyacağımızı söylemek yanlış olmaz," dedi Reagan.

Ekran boştu ama o görüntü zihnime kazınmış gibiydi. Evet, kesinlikle bununla ilgili kâbuslar görecektim.

25

19 KASIM, 12.24

SHEP: Gidiyorum. Bir saniye daha
bu okulda kalamam.

Bay Stone'a yanaşmadan önce annemin sigara molası verip gitmesini bekledim. Öğleden sonranın yarısını bunu düşünmekle geçirmiştim ve Bay Stone'la Shep hakkında ne kadar önce konuşursam o kadar iyiydi. Shep'i tanıdığımı, onunla görüştüğümü ona söylemeye istekli değildim hâlâ ama yanlış adamı suçladığına onu ikna etmeye çalışacaktım.

Bay Stone'un kapısına vurdum. Sandalyesinde dönüp kulaklıklarını çıkardı.

"Evet, Kate?"

"Şey... Sizinle bir dakika konuşabilir miyim?"

"Elbette," dedi ve masasının yanındaki sandalyeye oturmamı işaret etti. "Ne var aklında?"

Başparmağımı çekiştirdim, ayağımı yere vurdum ve aslında onunla yüz yüze gelmemek için her şeyi yaptım. "Lindsey'nin bir akşam önce bize Shep'in ismini hiç söylemeyip bunu büyük jürinin önünde söylemesini garip bulmuyor musunuz?"

Ağzını büzüp suratını astı. "O konuşma üzerine gerçekten düşündüğünde daha fazla ayrıntıyı hatırlamasının mümkün olduğuna inanıyorum. Lindsey öne çıkıp bildiklerini anlattığı için minnettarım sadece, sen de öyle olmalısın. Hatırladığım kadarıyla bu oğlanlardan birinin veya hepsinin aleyhinde delil göstermek, benim için önemli olduğu kadar senin için de önemliydi."

Ve şimdi tepeden tırnağa suçluluk hissediyordum çünkü haklıydı. İstediğim şey buydu. Israrla istediğim şey buydu.

Bay Stone başını yana çevirmiş halde duruyordu, onun bana bakabildiği tek şekilde baktığını biliyordum.

"Emin değilim. Bu oğlanları okulda izledim ve o görüşmeleri inceledim ve Shep, Grant'i öldürdüğünden şüpheleneceğim son kişiydi."

Bay Stone sandalyesinde doğruldu. "Diğerlerinden biri daha mı ağır basıyor? Bundan hiç söz etmemiştin."

Rasgele bir isim söyleyip bir başka masum insanın bu cinayetle suçlanmasını istemedim. Yani Logan ve onun ormanda buluştuğu oğlanlar vardı ve bir de Henry'yle onun yanındaki gizemli kız. Ve John Michael'ın uyuşturucu uzattığını ve bilinen bir uyuşturucu satıcısının arabasına bindiğini gösteren fotoğraflar vardı elimde. Ama bunların hiçbiri Bay Stone'un elindeki Shep'le ilgili delilin karşısına konulacak kadar güçlü değildi.

Düşüncelerimi bir araya getirirken Bay Stone, "Bunu yapanın Shep olmasını istemiyor olabilir misin? Belki videolarda veya okulda onunla ilgili bir şey sana cazip geldi. Belki de senden bu kadar çok şey istememeliydim," dedi.

Arkama yaslandım ve söylediği şeyi gerçekten değerlendirdim. Söz konusu olan Shep olunca körleşiyor muydum? Hayır. Daha önce hayatımda bir şeyden hiç bu kadar emin olmamıştım. Shep masumdu. Hayatım üzerine bahse girerdim.

"Mesele bu değil. Sadece içimden bir ses öyle diyor. Bir kişinin söylediği bir şeyin üzerinden hareket ediyoruz. Hikâyenin oldukça büyük kısmı bu ve bunu bir önceki akşam anlatmamıştı.

Demek istediğim, Shep'in yaptığını işaret eden başka bir şey olsaydı durum farklı olurdu ama şimdi sadece Lindsey'nin söylediği var. Birini hapse göndermek söz konusu olduğunda bu pek bir şey sayılmaz."

Stone sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"O kızdan konuşmasını ben istemedim ve ağzına o sözleri de ben yerleştirmedim. Davamı kazanmak için elimdeki her bir delili kullanmakla yükümlüyüm ve yapacağım şey tam olarak bu. Ve sırf sen onu beğenmiyorsun diye bir delili çürütecek değilim. Gaines bana öfkeli. Şimdi kararsız kalmak, sadece kapı dışarı edilmeme yarar ve henüz ayrılmaya hazır değilim. Bay Moore'un avukatı var, o mahkemeye çıkacak."

Bay Stone'un ne demek istediğini gayet iyi anlıyordum ve onun yerinde olsaydım ben de elimizdekilerle ilerlerdim.

Başka söyleyecek bir şeyim kalmadığından başımı sallayıp ofisinden çıktım ve annemin masasının yanındaki yerime geçtim.

Birkaç dakika sonra annem aceleyle geldi, yüzündeki ifadeden haberlerin iyi olmadığı anlaşılıyordu.

Annem doğrudan Stone'un ofisine geçti ve onu bu kadar telaşlandıran şeyin ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlandığımdan ben de onu takip ettim.

"Shepherd Moore'u suçlayanın Lindsey Wells olduğu sızdırılmış. Ben binaya girerken ön merdivenlerde duran bir haber muhabiri bir kesit çekiyordu. Kızın ismini söylemedi ama her şeyi nakletti. Nasıl telefonda Grant'le konuştuğunu... nasıl Grant'in Shep'in ismini söylediğini..."

Bay Stone'un yüzü kıpkırmızı oldu, bu bir çizgi film olsaydı kulaklarından dumanlar çıkardı. Odada gezinmeye başladı.

"Yazılı dökümü veren Gaines'in kendisi çıkarsa şaşırmam," dedi ve sonra hızla ofisinden çıktı.

Birkaç dakika sonra anneme kendimi iyi hissetmediğimi söyleyerek gitmek için izin istedim. Annem endişelendi ve ateşim var mı diye alnımı kontrol ettikten sonra bana arabasının

anahtarlarını uzatıp gitmeme izin verdi. Korkunç görünüyor olmalıydım. Son birkaç haftaki uykusuzluğum kendini belli ediyordu.

• • •

Eve gelince dizüstü bilgisayarımı açtım ve River Burnu davasıyla ilgili tüm fotoğraf ve belgeyi kopyaladığım klasöre girdim.

Ormanın fotoğrafları... ağaçlar... arka veranda... içinde ateş yakılan çukur, üstünde isimliklerin asılı olduğu, içerideki harita. Her yeri didik didik ettim. Grant'le ve olay yeriyle ilgili raporları, adli tabibin raporunu okudum. Her şeyi okudum.

Birkaç saat sonra gözlerim her an kanayabilirlermiş gibi hissediyordum. Fotoğrafları inceleyip duruyordum ama ortada... hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey.

Dizüstü bilgisayarı sertçe kapattım, yatağın örtüsünü başıma çektim. Neyi gözden kaçırıyordum?

Haftalardır yaptığım gibi elimdeki bilgilere bakıp oğlanlardan her birinin neden Grant'i öldürmek isteyebileceklerini düşündüm. Pek bir şey yoktu elimde.

John Michael'la başladım. O, her şeyi olan ev sahibiydi. Her hafta sonu evinde partiler olurdu. Kim ne isterse; alkol, uyuşturucu vs. sağlayabilirdi. Bir süreliğine ortadan kaybolurdu. Uyuşturucu satıcılarıyla arabalara binerdi. O akşam Grant'e öfkeliydi... her zaman olduğu gibi rahat değildi.

Ama neden?

Grant ona bir şey mi yapmıştı? John Michael'ın onu vurmasını gerektirecek kadar kötü bir şey mi yapmıştı?

Sonra Henry'yi düşündüm.

Ve o kızı. Videodakini. Kasaba merkezinde karşılaştığı kızı.

Henry o kızı önemsiyordu; bu ona dokunuş tarzından, ellerini saçlarında gezdirmesinden belliydi. O kız Grant'e öfkeliydi. Ama neden? O şey her neyse Henry bunu Grant'e ödetmek mi istemişti?

Ve bir de Logan vardı.

Logan'la ilgili neyi gözden kaçırıyordum?

O bahisçiydi. Grant gibi giyinmesi için Mark'la iddiaya giren o muydu? Ve para. Beyaz kamyonetteki iki çocuk. Phoebe'nin River Burnu'nda gördüğü çocuklarla, Logan'ın, Pat'in karavanının arkasında buluştukları çocukların aynı kişiler olduklarını tahmin ediyordum. Onlar parayı istiyordu. O parayı Grant almışsa ve Logan'ın onu geri alması gerekiyorsa Grant ölünce bu parayı geri alabilir miydi? Ayrıca niye en başta o parayı Grant almıştı ki? O zengindi. Güzel bir arabası, güzel bir saati vardı, sınıf yüzüğü bile genelde alınan imitasyon yüzükler yerine gerçek safir bir yüzüktü.

Ve zihnimdeki bir şey beni rahatsız etmeye başladı. Neydi bu?

Saatle ilgili bir şey. Ve de yüzükle ilgili.

Doğrulup yataktan çıkarak bir kez daha dizüstü bilgisayarımı açtım. River Burnu'ndayken Grant'in babası, onları sormuştu. Bir sonraki hafta da onların kayıp olduğuna dair bir tutanak tutturmuştu.

Belgeleri karıştırdım.

Sonunda buldum. Şikâyet dilekçesi doldurulmuştu. İki eşyanın değeri on beş bin doların üzerindeymiş.

Bu bahisçilerin parasını ödemeye yeter miydi? Logan onu bu yüzden öldürmüş olabilir miydi? Eğer Logan kendi hayatının tehlikede olduğundan endişe etmişse bu mümkündü. Bu inanması güç bir şeydi ve savunmanın bunu çürütmek için hiç uğraşması bile gerekmezdi ama yine de bir şeydi bu.

Beş dakika önce elimizde bulunmayan bir şey.

• • •

Okula giderken Shep'i aradım çünkü yüz yüze konuşma ihtimalimiz çok azdı. Bunu gece boyunca düşünmüştüm ve bence Logan'ın Grant'i vurma ihtimali vardı ve saatle yüzük de bunu yapmasının nedeni olabilirdi.

"Selam," dedi Shep telefonu açtığında.

"Selam," dedim ben de. "Tuhaf bir sorum var. Grant her zaman saatini ve sınıf yüzüğünü takar mıydı?"

"Saati ve yüzüğü mü?"

"Pahalı şeylerdi bunlar, öyle değil mi? Onları her zaman takar mıydı? Avlanmaya giderken onlar üstünde miydi, biliyor musun?"

"Genelde takardı. Üstünde olabilir. Tanrım, hatırlamıyorum. Neden?"

"Saatle yüzük kayıp. Anne babası öldüğü sırada bunların üstünde olduklarını inandıklarını belirten bir dilekçe yazmışlar ama bizde bunların kaydı yok ve olay yerinde çekilen fotoğraflarda da üstünde bulunmuyorlar. O gece Grant'le Logan para üstüne tartışmışlar. Bir ihtimal Logan onu öldürüp bahisçilere olan borcunu ödemek için saatini ve yüzüğünü almış olabilir mi?"

Shep hafif bir ıslık öttürdü. "Bunları rehin falan bırakıp nakde çevirmek zorunda kalırdı. O zekidir. Grant'in eşyalarıyla yakalanmayı göze almaz kesinlikle. Ama evet, bence bu mümkün. Logan pek çok kişiden korkmaz ama o çocuklarla ters düşmemek için de her şeyi yapar."

"Bu da bir şey. Her küçük detay önemli."

"Bu inanılmaz. Babama söyleyeceğim. Dün akşam kendi avukatımızı tutmamız gerektiğinden söz etti. Bunu Logan'a da soracağım. Tepkisini görmek için."

"Dikkatli ol."

"Asıl sen dikkatli ol. Bu gerçekten faydalı bir bilgi ancak dediğim gibi senin bu işe halihazırda olduğundan daha fazla bulaşmanı istemiyorum."

"Biliyorum. Bulaşmayacağım. Sadece elimizde olan şeylere göz atıyorum."

Ben arabayı okul otoparkına çekene kadar birkaç dakika daha konuştuk.

"Pekâlâ, okula geldim. Seni sonra ararım," dedim.

"Okula vardın mı? Ben hâlâ yataktayım," dedi alçak sesle kahkaha atarak.

"Buraya erken gelip medya sanatlarını odası sessizken kendi başıma orada olmaktan hoşlanıyorum."

Telefonu kapattık ve sabahın geri kalanı bitmek bilmedi. İşte de durum farklı değildi. Tekrar üçüncü kattaydım, dosyalanması gereken kocaman bir evrak yığınına gömülmüştüm.

Kontörlü telefonum titreşti ve Shep'ten bir mesaj olduğunu gördüm.

Etraftaki birkaç rehin dükkânına baktım.
Onlara güzel bir saat aradığımı söyledim. İkinci
Cadde'deki ellerinde bir sürü saat olduğunu söyledi.
Uzak bir ihtimal ama bu öğleden sonra okuldan
çıkınca oraya gideceğim.

Orası buradan sadece birkaç blok ötedeydi. Şimdi oraya gidip o saatin orada olup olmadığına bakabilirdim. Logan'ın onu bu bölgede rehin bırakacağını sanmıyordum ama bundan emin olmak için bakmaya değerdi.

Annem ancak daha sonra beni arardı, dolayısıyla gidip geldiğimi anlamazdı bile.

Shep'e mesaj attım.

Gidip bakacağım. Sana haber veririm.

İkinci Cadde'deki rehin dükkânı, adliye binasından sadece üç blok ötedeydi. Rehin dükkânının kapısını iterken Shep'ten mesaj geldi.

Hayır. Oraya gitme. Bu işe şu ankinden daha
fazla bulaşmanı istemiyorum.

Çok geç. Çoktan içeri girmiştim. Takı ve saatlerin sergilendi-

gi birkaç camekân vardı ve ben her parçayı ayrı ayrı inceledim. Son camekâna geldim ama bir şey bulamadım. Bunun uzak bir ihtimal olduğunu biliyordum ama denemem lazımdı.

"Aradığınız özel bir şey var mı?" diye sordu bir adam.

"Ben şey bakıyordum..." Ve sonra donup kaldım. Bu Logan'ın, Pat'in karavanının arkasındaki ağaçlık alanda buluştuğu İyi Giyimli Çocuk'tu. Aynı o günkü gibi yakası düğmeli gömlek ve haki pantolon vardı üzerinde. Odaya bakındım ve daha önce de onunla birlikte olan uzun boylu adamı fark ettim. Ben arabayla oradan uzaklaşmadan önce beni gören adamdı o.

İyi Giyimli Çocuk başını yana eğip benim cümlemi bitirmemi bekledi ama ben donmuş haldeydim. Uzun Boylu Çocuk beni tanımıştı, bunu anlayabiliyordum. Buradan gitmem lazımdı. "Şey... annem için bir hediye. Affedersiniz, gitmem lazım." Ve sonra kapıdan çıktım, üç blok boyunca koşarak adliye binasına vardım.

Nefes nefeseydim, bu yüzden içeri girmeye hazır olana kadar binanın yan duvarına yaslanıp bekledim.

Shep'e mesaj attım.

Saat orada değildi ama Logan'ın buluştuğu adamlar oradaydı. İşe geri döndüm.

Shep hemen mesaj atıp cevap verdi.

Lanet olsun. Oraya bir daha gitme. Babama söyleyeceğim. Lütfen dikkatli ol. Oraya gitmen çılgıncaydı.

Annemin ofisine girdim ve annem, "Ah güzel! Bir mola verebilirim. Benim yerime telefonlara bak," dedi.

Çantasından sigarasıyla çakmağını çıkardı ve asansöre doğru ilerledi. Stone'un ofisine girmek için asansörün sesini duymayı bekledim.

Bay Stone beni gördüğünde başını sallayıp bana merhaba dedi ve ben de masasının yanındaki sandalyeye oturdum.

Doğrudan konuya girecektim. "Grant'in babası size yüzüğünü ve saatini sormuştu çünkü bunları evde bulamamışlar ve vurulduğu zaman üstünde olan şeyler listesinde de değillermiş, hatırlıyor musunuz?"

Stone başını yana yatırdı. "Evet. River Burnu'nda."

"Peki size birkaç hafta önce gösterdiğim, Logan'la iki başka oğlanın olduğu fotoğrafları hatırlıyor musunuz?"

"Logan'a saldırdıklarını söylediğin çocuklar mı?"

"Uzun boylu çocuk, evet, Logan'ın midesine yumruk atmıştı. İzlediğimiz görüşmelerden Logan onlara borçlu olduğu için bu iki çocuğun River Burnu'na gelip onu aradıklarını biliyoruz."

"Yani onların aynı adamlar olduğunu mu varsayıyoruz?"

"Evet. Bu iki adamın para yüzünden Logan'ın peşinde olduklarını biliyoruz. Ve Logan'ın bu parayı vermediği için Grant'e kızdığını biliyoruz. Ve Grant parayı yedi mi, ne yaptı bilmiyoruz ama para ortada yok. Ya Logan, Grant'i vurmuş ve borcu ödemek için yüzüğünü ve saatini almışsa? Ama bunları rehin verip elinden çıkarması gerekirdi, öyle değil mi? Dolayısıyla ben de bugün buradan fazla uzakta olmayan bir rehin dükkânına gittim, bir ihtimal saat ve yüzük oradaysa diye."

"Oradalar mıydı? Saat ve yüzük?"

"Hayır ama bu adamları gördüm. Onlar, bu dükkânda çalışıyorlardı."

Stone arkasına yaslandı, gözlerini tavana dikti. Bütün dikkatini bana verdiğini biliyordum. "Shep'in tam ölüm anında orada olduğuna dair ifade var elimizde."

"Ama..."

Bay Stone doğruldu, elini yukarı kaldırdı, "Ama bence bu ilginç. Üzerinde düşünülmesi gereken bir şey."

Buna bakacaktı. Derin bir nefes bırakıp annemin masasına gitmek için kalktığım sırada Stone, "İyi iş çıkardın, Kate," dedi.

Fotoğraf makineli kız? Hâlâ bir sorun.

21 KASIM, 06:51

ÖZEL NUMARA: Bugün okula geliyor musun?

SHEP: Evet ama kendim olarak geliyorum, River Burnu Oğlanları'ndan biri olarak değil.

Medya sanatları odasına giden koridorun köşesini döner dönmez onu fark ettim. Shep duvara yaslanmış duruyordu ve ben koridorun diğer ucundan hızla ona doğru koşturmadan edemedim.

Kollarımla onu sarıp, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. İkimiz de koridoru taradık ama kimse yoktu. Derslerin başlamasına daha yarım saat vardı.

"Seni ders başlamadan önce görmek istedim. Dün herkesten önce buraya gelmeye bayıldığını söyledin ve ben de belki birkaç dakika birlikte olabiliriz diye düşündüm."

Bir kez daha koridoru hızlı bir şekilde taradım ve sonra kapının kolunu çevirip onu içeri çektim. Kapalı kapıya dayandı ve dudakları anında benimkilerle buluştu. Dudaklarını benimkilerden çekmeden beni kaldırıp en yakın sandalyeye taşıdı ve beni kucağına alıp oturdu.

"Burada olduğuna inanamıyorum. Bilseydim bir saat önce burada olurdum," dedim öpücükler arasında.

"Yarın ne kadar erken buraya gelebilirsin? Okulun yönetim kurulu beni atmadan önce sadece birkaç günüm kalmış olabilir. Birisi atılmam için imza başlatmış, biliyorsun, şu katil meselesi."

Başımı boynuna gömdüm. "Böyle söyleme. Böyle konuşma."

Beni kendine çekti, yüzümü ellerinin arasına aldı. "Affedersin. Kötü bir şaka. Rehin dükkânındaki adamlardan babama bahsettim. Bu iyi bir ipucu. Bugün yeni bir avukatım oluyor, bu öğleden sonra ona her şeyi anlatacağız."

"İyi. Ben de Stone'a bahsettim. Araştıracak. Ateş edenin... sadece sen değil, bir başkası olması fikrine hâlâ açık olması iyi. Vazgeçme. Henüz bitmiş değil."

"Vazgeçmeyeceğim. Yapmadığım bir şey yüzünden içeri girmeyeceğim."

Ve sonra üzerindekileri fark ettim. Yakası düğmeli gömlek ve kumaş pantolon gitmiş, onların yerine soluk bir kot ve yıpranmış haline bakılırsa favorilerinden biri olan bir tişört gelmişti.

"Bu üstündekiler de ne?" diye sordum.

Shep aşağı baktı. "Şey... kıyafet işte," dedi gülerek. "Seni rahatsız ediyorlarsa hemen çıkarabilirim." Eli tişörtünün alt kısmına gitti ve ben de yanaklarım kızarırken kahkahayı bastım.

"Hayır yani neden günlük kıyafetlerindesin?"

Omuz silkti ve bana sırıttı. "İyi veya kötü kendim olma zamanının geldiğine karar verdim."

"Bu kesinlikle daha iyi." Onu kendime doğru çektim. Öpüştük, konuştuk ve biraz daha öpüştük. Saate bakıp onu hızla öptüm ve "Gitsen iyi olur. Kısa süre sonra bu oda dolacak," dedim.

Shep kapıyı açtı ve önce başını uzatıp baktıktan sonra koridora çıktı. İnsanlar kapıdan girmeye başladıklarında orada, yüzümde aptal bir sırıtışla oturuyordum.

"Bu sabah mutlu görünüyorsun," dedi Alexis yanımdaki sandalyeye otururken. "Neler oluyor?"

Omuz silktim ve ona bir şey anlamamış gibi baktım.

"Hadi dökül," dedi.

"Ne? Bir şeyler olmadan iyi bir ruh halinde olamaz mıyım?"

Bana birkaç saniye daha baktı, sonra sınıfın diğer ucundaki sandalyesine geçti. "Gözüm üzerinde."

• • •

Heybetli dosya yığını üzerinde çalışmaya başladım. Annem öğle yemeği için dışarıdaydı ve Bay Stone, kayıtlardan birini dinliyordu, dolayısıyla şimdilik sadece ben ve annemin masasının üzerindeki kâğıt yığınları vardı. Annemin kapısının çalınması beni irkiltti. Gelen, posta odasından bir çocuktu.

"Bay Stone'a elden verilmesi gereken bir şey var."

Ona Bay Stone'un ofisini gösterdim. "Sizin için bir paket var," dedim.

Stone paketi aldı ve ben de annemin masasına döndüm.

"Kate, yardımına ihtiyacım var," diye seslendi Bay Stone ofisinden.

"Evet, efendim," dedim masasının önünde durduğumda.

"Bana bunun ne olduğunu söyle. Benim için ayrıntıları seçmek zor." Ona az önce getirilen karton zarfı uzattı ve zarfın içinden tek bir şey vardı. Onu çıkardım ve sanki yer ayaklarımın altından kaymış gibi hissettim.

Bu benimle Shep'in bir fotoğrafıydı. Bu sabah medya sanatları odasının dışından çekilmişti. Bacaklarımı açıp Shep'in kucağında oturmuştum ve dudak dudağaydık.

Stone sabırla fotoğrafta ne olduğunu ona anlatmamı beklerken fotoğraf elimde sallanıyordu.

"Fotoğrafta iki kişi görünüyor ve kucak kucağa görünüyorlar ama kim olduklarını seçemiyorum," dedi.

Ağzımı açtım ama tek kelime çıkmadı. Ona doğruyu mu söyleyecektim yoksa yalan mı atacaktım? Ben bir karar veremeden annem başını Bay Stone'un ofisinden içeri uzattı.

"Ben döndüm, bana ihtiyacınız olursa," dedi; ardından be-

nım yüzümdeki şaşkınlığı görünce gülümsemesi dondu. "Sorun ne, Kate?"

Odaya girip bana yanaştı ve gözleri fotoğrafa gitti. Fotoğraftakilerin Shep'le ben olduğunu anladığını görebiliyordum.

Bay Stone sandalyesinde öne doğru geldi.

"Ben de şimdi Kate'ten bana yardım etmesini istiyordum. Anlaşılan fotoğrafta benim kaçırdığım çok ilginç bir şey var. Lütfen beni aydınlatın."

Annemin yüzündeki ifade hayal kırıklığına dönüştü. "Kate, lütfen bu fotoğrafta kimin olduğunu Bay Stone'a söyle."

Gözlerimi annemden hiç ayırmadan cevapladım. "Ben varım. Ve de Shepherd Moore."

Bay Stone'un nefessiz kalması, bakışlarımın annemden kopmasına neden oldu, Bay Stone'a doğru döndüm. Stone dehşete kapılmış haldeydi.

Fotoğrafı elimden kapıp ayrıntıları görebilmek için uğraştı.

"Bunu nasıl yapabilirsin? Tüm davayı tehlikeye atıyorsun! Sana güvendim ve sen benim arkamdan bu... bu katille öpüşüyorsun. Burada neler olduğunu ona anlatıyor musun? Onun aleyhindeki delillerimizin hepsini biliyor mu?"

Ben cevaplayamadan Bay Stone anneme döndü. "Bunu biliyor muydun?"

"O hiçbir şey bilmiyordu. Bu tamamen benimle ilgili. Sadece benimle," dedim gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı doğru süzülürken. Bay Stone bana iğrenerek bakıyordu ve bu beni mahvediyordu.

"Neden biri bana bunu gönderdi? Sence bu ne anlama geliyor?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Belki Logan'dır. Belki saat ve yüzük konusunda onun peşinde olduğumuzu biliyordur."

"Birini o rehin dükkânına gönderdim, o senin çektiğin Logan ve diğer iki adamın olduğu fotoğrafla birlikte ve dükkânın sahibinin bu adamların kim oldukları konusunda hiçbir fikri yok. Onları daha önce hiç görmediğini söylemiş."

"Yalan söylüyor! Onları dün orada gördüm."

"Çık dışarı!" diye bağırdı Stone ve bu irkilmeme neden oldu. "Eşyalarını topla ve buradan git. Bu davayı mahvetmek ve erkek arkadaşını beladan kurtarmak için her şeyi söylersin."

Annem beni korumakla bizi ayakta tutan işini kaybetmemek arasında kaldı. İyi olduğumu bilmesi için annemin elini sıktım. Benim yüzümden annemin kovulmasına hayatta izin vermezdim. Çıkmadan önce çantamı aldım ve merdivenlerden koşarak indim.

Otoparka varmak üzereyken annemin anahtarlarının bende olmadığını fark ettim. Çantamı yere bırakıp kaldırımın kenarına oturdum, başımı ellerimin arasına gömdüm.

Artık Shep'e yardım etmek için ne bulursam bulayım, Stone beni dinlemeyecekti.

Çantamdan telefonumu çıkarıp Shep'i aradım.

İlk çalışta telefonuna cevap verdi.

"Selam! Sorun ne?"

Onun bir saat daha okulda olacağını unutmuş halde saatime baktım.

"Tanrım, affedersin. Okuldan çıkana kadar beklemeliydim. Umarım başını belaya sokmuyorumdur."

Telefonun öteki ucunda birkaç saniyelik gergin bir sessizlik oldu. "Hayır. Sorun değil. Okulda değilim. Anne babam beni okuldan aldılar. Yeni avukatımla görüşmeye gidiyoruz. Randevuyu öne aldık. Henry, Logan ve John Michael'a bir teklif yapıldı. Eğer benim aleyhimde ifade verirlerse onların suçlamaları düşürülecek."

Sözlerinin ağırlığı üstüme çöküp beni boğdu. Nefessiz bıraktı.

Umarım böyle gizli buluşmalarımızın sonuncularından biridir bu, diye düşündüm. Haftanın sonuna kadar durumlar eskisi gibi olabilirdi.

"Yanlış bir şey yapıyormuşuz gibi hissediyorum," dedi içimizden biri.

Artık hepimiz Lindsey'yi ve telefon konuşmasını biliyorduk ama onlar Grant'i Shep'in öldürdüğünü düşünseler bile kimse gerçekte onun bu yüzden hapse girmesini görmek istemiyordu. Her ne kadar bunu hiçbirimiz yüksek sesle hiçbir zaman söylemesek de, Grant'in hak ettiğini bulduğunu düşünüyorduk.

"Onu zaten suçlu bulacaklar. Hepimizin birden hapse girmesinin bir anlamı yok," dedim.

"Peki ya o kız?" diye sordu bir diğeri. Gizli kalmasını istediğimiz pek çok şey vardı ve o kız tüm bunların yakınlarında dolanıyor ve bunları eşeleyip duruyordu. O savcı için çalışıyordu ve şimdi hepimiz onun kara listesinde olacaktık.

"Artık onunla ilgili endişelenmemize gerek yok bence," dedim. Savcı onların bu sabah çektiğim fotoğrafını gördüğü zaman Kate'in başsavcılıktaki günleri biterdi.

Diğer ikisi bana hak verip başlarını salladı.

Bir kez daha onları hafifçe iteledim.

Solumdaki kişiye baktım. "Grant'i sen mi vurdun?" Sağıma döndüm. "Sen mi vurdun?"

İkisi de hayır anlamında başlarını salladı.

"Ben de vurmadım. Geriye Shep kalıyor. Vuran o değilse o zaman içimizden biri. Ve bizden bir şeyler saklayan o. Bilmiyorum... sanki değişmiş gibi geliyor," diye ekledim.

İşte bu kadardı. Benimle birliktelerdi. Bunu ikisinin de gözlerinden okuyabiliyordum.

"Öyleyse anlaşma teklifini kabul ediyoruz."

"Evet, ediyoruz."

Bu anlaşma teklifine attığımız imzaların mürekkebi kurur kurumaz Lindsey'yi ziyaret edecektim.

Geriye sökülmeye hazır bir ip bırakmakmayacaktım.

27

21 KASIM. 14:32

REAGAN: Kovulduğunu mu
duydum az önce?????

KATE: Lanet olsun, haberler hızlı yayılıyor.

REAGAN: KATE, NE OLDU???

KATE: River Bumu Oğlanları.
Olan şey bu.

Ben telefonda Shep'e bağıramadan, ağlayamadan veya herhangi bir şey söyleme fırsatı bulamadan, onun gitmesi gerekti. İçimden telefonumu yere atmak geliyordu. Ya da yan tarafımdaki arabayı tekmelemek veya bir şeyi parçalamak.

Öfkeliydim.

Öfkeliden de öte hatta.

Ve sonra Shep'in söylediği şey üzerine gerçekten düşündüm. Diğer oğlanlar anlaşma yapıyordu.

Ama Stone bundan bahsetmemişti. Anlaşmanın ondan geçmesi gerekirdi.

Gaines.

Başsavcı, "eski dostları" için bunu hallediyordu. Ve ben tekrar bir şeyleri parçalamak istedim.

Kurgu zekice örülmüş. Araya eklenen
mesajlaşmalar, yanlış anlaşılmalar ve
kar[illegible] gerçekleri bilen

"Kate," dedi annem, tam adliye binasının kapısının dış tarafında durmuştu, parmaklarının arasından anahtarlar sallanıyordu. Onun yanına gitmek için merdivenlere yavaşça koştum. "Eve gitmek için buna ihtiyacın olduğunu düşündüm."

Anneme sıkıca sarıldım ve o da buna karşılık vermekte tereddüt etmedi.

"Bu akşam eve geldiğimde bunu konuşacağız," diye fısıldadı kulağıma.

Ve ardından gitti.

Shep'e gidemezdim, burada kalamazdım ve eve gitmek de istemiyordum, bu yüzden de gerçekten düşünebildiğim tek yere doğru yola çıktım. Parka.

Anneleriyle birlikte birkaç küçük çocuk vardı parkta ama parkın büyük bir kısmı boştu. Parkın öteki ucundaki gözlerden uzak bir banka oturup uzandım, bacaklarım kenardan sarkıyordu ve gözlerim yukarıdaki büyük mavi gökyüzüne bakıyordu. Nefes verdiğimde havada küçük duman bulutlarının oluşmasına yetecek kadar soğuktu hava. Kollarımı bedenimin etrafında sarıp zihnimi rahat bıraktım.

Logan'ı düşünmedim. Ya da Henry'yi. Veya John Michael'ı.

İşimi kaybetmeyi düşünmedim ya da bunun annem için ne anlama geldiğini.

Shep'i ya da onun için avukatın bürosunda oturup arkadaşlarının onu satmasının ayrıntılarını dinlemenin nasıl bir şey olabileceğini de düşünmedim.

Sadece nefes alıp verdim. İçine çek ve dışarı bırak.

Gözlerim kapalıydı ve zihnim River Burnu fotoğraflarına gitti.

Onları kare kare gözden geçirdim. Onları o kadar çok görmüştüm ki, hafızama kazınmış haldeydiler ve bir şey kaçırdığım düşüncesinden kurtulamıyordum.

En baştan başladım, o fotoğrafları çektiğim sırayla ilerledim; ormanda yürüyüş, ağaçlar, yerdeki yapraklar, Grant'in öldüğü yer ve ardından her yönden kareler. Görüntü, sanki oradaymışım gibi netti.

Ne kaçırıyordum?

Kampa geri dönüş, arka verandaya giden yol, ev, pencereler, avcıların oldukları yerleri göstermek için hâlâ orada asılı duran isimlikler.

Tüm fotoğrafların üzerinden iki kez geçene kadar böyle kaldım. Artık soğuğa daha fazla dayanamıyordum. Ayak parmaklarım uyuşmuş haldeydi. Burumun ucunu hissedemiyordum. Ve hayal kırıklığına uğramış hissediyordum.

Tam gitmek üzereyken ceketimin cebindeki telefonum titreşti.

Shep'ten bir mesaj.

Toplantı şimdi bitti. Mümkünse seni görebilmeyi umuyorum.

Hemen ona mesaj attım.

Parktayım. Hangisi olduğunu biliyorsun.

Bankın üzerinde bağdaş kurup oturdum ve ellerimi birbirine sürtüp biraz ısınmaya çalışarak Shep'i bekledim.

Shep'in uzun boyuyla parka girip bana bakınması fazla uzun sürmedi. Ona el salladım ve bana doğru yürüdü, başı yerdeydi, omuzları düşmüş haldeydi.

Toplantının iyi gitmediğini tahmin ettim.

Shep bankta yanıma çöktü ve ona sokulmakta hiç vakit kaybetmedim.

"Donuyorsun," dedi ve sonra ellerimi kendi ellerinin arasına alıp vücudundaki sıcaklığı bana aktarmaya çalıştı.

"Bir süredir burada oturmuş düşünüyordum. Nasıl gitti?" diye sordum.

Başını iki yana salladı ve yüzü düştü. Mideme yumruk yemiş gibi oldum.

"Gaines yarın sizin adamın onlara bir teklifte bulunması-

Kurgu zekice örülmüş. Araya eklenen
mesajlaşmalar, yanlış anlaşılmalar ve
kir[illegible] gerçekleri bilen

nı sağlayacak. Anlaşılan diğerlerinin babaları, yeterli teşvikle oğullarının 'son derece yardıma hazır' olacaklarını söylemişler."

"Ah Shep... Çok üzgünüm. Bugün yeni avukatın ne söyledi?"

"Sözde en iyi avukatlardan biri ama aleyhimdeki delilin 'son derece kuvvetli' olduğunu söyledi."

Avukatı, önünde kaybedeceği bir dava olduğunu düşünüyordu. Aynı Stone'un River Burnu davasını aldığında hissettiği gibi.

Shep ayağa fırlayıp önümde gezinmeye başladı. Bir taş alıp onu sertçe attı ve taş, çitin kenarına isabet etti. "Çok öfkeliyim!" Ardından bir taş alıp onu da attı. Shep etrafta dönüp "Onlar benim arkadaşlarımdı. En iyi arkadaşlarımdı. Ve hâkimin önüne çıkıp hakkımda yalan söyleyecekler," dedi. Yerdeki bir dala tekme attı ve sonra onu yerden alıp onu da havaya savurdu. "Grant'i benim öldürdüğümü söyleyecekler."

Ayağa kalkıp ona yaklaştım ve kollarımla onu sardım. Başını boynuma gömdü. Parkın öteki ucunda olan ebeveynlerden bazıları bize bakıp Shep'in dağılmasını izliyorlardı, bu yüzden de Shep'i ,onun yüzünü göremeyecekleri tarafa döndürdüm.

"Korkuyorum, Kate," diye fısıldadı saçlarımın arasından kulağıma. "Yapmadığım bir şey yüzünden hapse gireceğim diye korkuyorum."

Ona sıkı sıkı sarıldım. Sesindeki acıyı duymak, yutkunmamı zorlaştırdı. "Böyle söyleme. Henüz bitmiş değil."

Yavaşça geri çekildi. "Bu saatte işte olman gerekiyordu ama değilsin. Ne oldu?"

Hafifçe bir nefes verdim ve ona bu sabah çekilmiş fotoğrafımızı, kovulmayı ve hatta Stone'un rehin dükkânına birini göndermiş olmasını anlattım.

Benden uzaklaşıp eline bir başka dal aldı ve onu çite doğru savurdu. "Hassiktir," diye bağırdı ve birkaç anne hızla bize doğru dönüp ters ters baktı.

"Neler oluyor?" diye sordu Shep yüksek sesle ama bu soruyu benim cevaplamamı beklemediğini biliyordum.

"Rehin dükkânındaki o adamlar Logan'a, Stone'un ziyaretinden bahsettiler sanırım. Logan, sana yardım etmek için elimden geleni yapacağımı biliyor ve bu yüzden de beni durdurmak istedi. Sanırım görev başarıyla tamamlandı."

"Bu hoşuma gitmiyor. Bizi izleyip seninle uğraştıkları düşüncesine katlanamıyorum." Shep parkı taradı ve sonra yavaşça benden uzaklaştı.

Ellerini açtı ve dönüp yavaşça bir daire çizdi. "İyi bak! İşte buradayım, pislik. Bunu iyi çek." Ve ardından hareket çektiği sağ elini havaya kaldırdı.

Şimdi anne babalar çocuklarını bizden uzaklaştırmaya başladılar, hepsinin yüzlerinde iğrenme ifadesi vardı. Shep'i çekip banka oturttum ve anne babalara doğru özür dileyen bakışlar attım.

Shep öne eğildi, dirseklerini dizlerinin üzerine koydu ve başını ellerinin arasına bıraktı.

"Kate," dedi. "Ya bunu durdurmanın bir yolu yoksa? Bunun yüzünden hapse giremem. Bunu yapamam."

Sesi boğuk geliyordu. Kollarımla onu sardım, onu mümkün olduğunca kendime çektim.

"Bu bitmiş değil. Benden umudunu kesme, Shep. Vazgeçmene izin vermeyeceğim. Bunu sen yapmadın."

Bir süre böyle kaldık. Shep kendini biraz topladı ama tam olarak değil.

"Vazgeçmiyorum," dedi. "Ama avukatımın kazanmayı bile denemeyeceğinden korkuyorum. Yarın onunla bir başka toplantım daha var. Bunu yapmadığıma onu ikna etmem lazım."

Doğruldu ve neredeyse boş olan parka göz gezdirdi. "Gitmeliyiz. Birlikte görünmemiz bizim için iyi olmaz."

Başımı iki yana salladım. "Artık bu umurumda değil. Stone beni kovdu, hatırlıyorsan."

İkimiz de tamamen ayakta olana kadar beni yukarı çekti. "Ama birinin, muhtemelen Logan'ın bizi izlediğini... bizi tehdit ettiğini unutmadım."

mesajlaşmalar, vaatler, anlaşmalar ve
kur[illegible] anıları bilen

El ele yürüdük, otoparkın kenarında, annemin arabasıyla Shep'in cipinin arasında durduk. Kesinlikle gizli bir nokta değildi ama bir şekilde gözlerden uzaktık. Shep beni cipine yasladı, başımın iki yanındaki elleri, pencereye dayanıyordu.

Biraz daha bana yaklaştı, omuzlarımızdan dizlerimize kadar vücutlarımız birbirine değiyordu. Ellerim ceketinin altına kıvrılıp onun belini sardı. Dudakları önce hafifçe benimkilere dokundu. Sonra daha sert. Shep bütün duyularımı ele geçirdi ve onda kendimi kaybetmem çok kolay oldu. Sonunda geri çekildiğinde ağlamak istiyordum, soğuk hava doğrudan bana çarpıyordu, Shep'in vücudu artık önümde durup onu kesmiyordu.

"Şu an yanından ayrılmayı hiç istemiyorum," dedi.

"Ben de öyle."

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve bir yanağımdan başlayıp burnumun kemerinden geçerek diğer yanağıma doğru küçük öpücükler kondurdu.

"Vazgeçmiyoruz," diye fısıldadı.

"Vazgeçmiyoruz," diye cevap verdim fısıltıyla.

• • •

Eve gittiğimde annemin orada olmasını beklemiyordum ama evdeydi. Mutfak masasında, önünde sıcak çay kupasıyla birlikte oturuyordu, saatlerdir beni bekliyormuş gibi bir hali vardı.

"Otur, Kate."

Annemin karşısına oturdum. Yüzüne bakıp oradaki hayal kırıklığıyla yüzleşmek zordu.

"En başından başla," dedi alçak bir sesle.

Ve ben de öyle yaptım. Ona her şeyi anlattım. Hiç sözümü kesmedi, gerçi yüz ifadelerinden ve arada hafifçe nefesini tutup beklemesinden onun son derece şaşırmış olduğunu anladım.

Anlatmayı bitirdiğimde birkaç dakika sessiz oturduk, bu sırada annem duyduğu her şeyi sindirmeye çalıştı.

"Beklediğim şey bu değildi," dedi sonunda.

"Benim de öyle."

Başını salladı. "Stone'un ilk fotoğrafı bilmesi gerekiyor. Yangın tatbikatı sırasında bırakılan fotoğrafı."

Başımı hayır anlamında salladım. "Stone bunları duymak istemiyor. Bana kızdığı için onu suçlamıyorum ama onun için davayı kazanmanın, işi doğru şekilde yapmaktan daha önemli olduğunu düşünmemiştim hiç."

Annem hafifçe nefesini bıraktı. "Bu normal bir dava değil ve sen de bunu biliyorsun. Ve o doğru yaptığını düşünüyor. Ve ona, sana güvenmesi için hiçbir neden vermiyorsun şu an."

Cevap vermedim.

"Yani hâlâ Shep'le konuşuyor musun? Onunla görüşüyor musun?" diye sordu annem.

Evet anlamında başımı sallayıp başparmağımı çekiştirdim.

"Bunu bırakmanı istiyorum. En azından bu dava sona erene kadar. Onun yapmadığına inandığını biliyorum. Ama tam olarak emin olamayız ve ben hâlâ Stone için çalışıyorum. Benim de kovulmamı kaldıramayız. Birisi onunla senin fotoğraflarını çekiyor ve bu benim kaldırabileceğim bir şey değil. Hayatımdaki en önemli şey sensin ve ben bu yüzden güvenliğini tehlikeye atmanı istemiyorum."

Annemin sözlerinden utanıp başımı öne eğdim. Genelde birbirimize aşırı duygusal laflar etmezdik.

"Ben ciddiyim, Kate. Bu bir oyun değil. Zaten ortada ölü bir çocuk var. Bırak Shep'in ailesi ve avukatı onu bu beladan kurtarsın. Eğer bunu o yapmadıysa gerçek zaten ortaya çıkacaktır."

Başımı salladım ama Shep'i yarı yolda bırakmaya hiç niyetim yoktu. Ve bunca yıldan sonra annem hukuk sistemi söz konusu olduğunda nasıl hâlâ bu kadar iyimser olabiliyor bilmiyordum.

Ben öyle değildim.

Bu kolaydı gerçekten. Neredeyse fazla kolay.

Bölge başsavcısının ofisinde oturup hikâyemizi anlattık.

Evet efendim, Shep'in silahı aldığını gördük.

Evet efendim, ilk sorgulandığımızda bunu söylemeye korktuk.

Evet efendim, daha önce bunu itiraf etmediğimiz için üzgünüz.

Kolay.

28

3 ARALIK 11:53

SHEP: Hemen bu evden çıkmazsam aklımı kaybedeceğim.

Son bir buçuk hafta felaketti. Şükran Günü tatili bunaltıcıydı. Okul veya iş olmayınca evden çok az çıktım. Tatilden döndüğümüzde, işimi kaybettiğimden okuldaki iş iznimi de kaybetmiştim, dolasıyla başka bir iş bulana dek, öğleden sonra saat üçe kadar okulda kalmak zorundaydım. Ve öğleden sonra herhangi bir dersim olmadığından zamanımın çoğunu medya sanatları odasında geçirdim. Son birkaç haftadır çektiğim tüm fotoğrafları düzenledim, internet sitesi güncellenmiş durumdaydı, ödevim teslim tarihinden tam bir gün önce tamamlanmıştı ve yıllık için verilen tüm reklamlarla ilgili çalışmaları da yapmıştım.

Evde annem beni kartal gibi izliyordu ve Shep'i parkta hareket çekerken gösteren bulanık bir fotoğraf haberlerde çıktığından beri anne babası onu eve kapatmışlardı. O fotoğrafı kimin çektiğine hiç kuşku yoktu; o annelerden biri bu olayla ilgili kendisiyle röportaj yapılmasından gayet mutluydu. Neyse ki

ben fotoğrafta çıkmamıştım ama Shep'in yeni avukatı bir süre dikkat çekmemesinin onun için daha iyi olacağını söyledi, bu yüzden de şimdi Shep evden eğitim görüyordu. Hâlâ telefonda konuşuyorduk ama bir daha gece onun evine gizlice girecek kadar cesaretimi toplayamadım. Onun şu anda halihazırda olduğundan daha fazla belaya bulaşmasını istemiyordum.

Hayatımda hiç bu kadar sıkkın ve işe yaramaz hissetmemiştim kendimi.

Saate bakınca son zilin çalmasına, gitme vaktinin gelmesine daha bir saat olduğunu gördüm. Tanrım, ne uzun bir gündü. Telefonumu çıkarıp fotoğraf galerisini açtım, Shep'in, Cadılar Bayramı gecesinde maçta çektiğim fotoğrafını bulana kadar aşağı indim. Onun en sevdiğim fotoğrafı buydu.

Bir sonraki fotoğrafa geçtim ve Shep'in, Grant'i ve Henry'yi River Burnu'ndaki sandalyede sızmış halde gösteren iletisinden aldığım ekran görüntüsüne baktım. Tam isabet. Fotoğrafın altındaki yazıyı okuyunca yine güldüm ama sonra aklım bir şeye takıldı ama görüntüyü yakınlaştıramadım. Neydi bu?

Dizüstü bilgisayarımı açıp olay yerini ziyaret ettiğimiz gün River Burnu'ndaki arka taraçada çektiğim fotoğraflara gelene kadar indim. Mobilyalar bir şekilde uyumlu olan eklektik bir karışımdan oluşuyordu. Ferforje masa ve sandalyelerin yanında birkaç sallanan sandalye ve hatta bunların yanında bir de kumaş minderli bir iki parça vardı. Ama bu alanın merkezinde bir boşluk vardı... sanki bir şey eksikmiş gibi. O sandalye neredeydi?

Telefonumu dizüstü bilgisayarın ekranının yanına tutunca sandalyenin eskiden nerede olduğunu anladım.

Ama artık orada değildi, gitmişti.

Sandalyede Grant ve Henry'nin olduğu fotoğrafa baktım. Başka bir şey daha vardı. Tanıdık bir şey. Sandalye genişti... ikisinin rahatça yan yana sığabileceği ve hatta yanlarında biraz da boşluk kalacak kadar genişti. Ve bir şekilde oğlanlar arkaya yatmışlardı. Boylu boyunca uzanmış değillerdi ama epey geri-

ye yatmışlardı. Burada bir şey vardı ama tam çıkaramıyordum ne olduğunu. Ve sonra zum yaptım. Aradığım şey, erişilmez bir şeymiş gibi geldi sanki dilimin ucundaymış ama onu bir türlü söyleyemiyormuşum gibiydi. Neydi bu?

Ve sonra anladım.

"Yok artık!" diye bağırdım ve odanın diğer ucundaki birkaç kişi bana baktı.

"Affedersiniz," dedim. Tekrar ekrana baktım, bu fotoğrafı küçültüp sürekli yeniden paylaşılan o fotoğrafı bulana kadar bütün sosyal medya hesaplarını açtım. Kızların olduğu fotoğraf ekranda açıldığında irkilmekten kendimi alamadım.

Bu yüzden Grant ve Henry'nin olduğu fotoğraf çok tanıdıktı. Hızla o fotoğrafa zum yaptım, ona ilk kez baktığımızda Reagan'ın dikkatini çeken köşeye odaklandım... o küçük girdap benzeri desen. Shep'in fotoğrafındaki sandalyedeki desenle uyuşuyordu.

Ama bundan daha fazlası vardı. Her ne kadar kızların olduğu fotoğraf farklı bir açıdan çekilmiş olsa da sandalyenin boyutu ve arkaya yatış şekli oğlanların üstünde oldukları sandalyeyle uyuşuyordu.

Kızların fotoğrafı orada çekilmişti. River Burnu'ndaydılar.

Her ne kadar kızların olduğu fotoğrafa bakmak zor olsa da iki fotoğrafı da uzaklaştırıp onları yan yana koydum.

Ve o fotoğrafın nasıl çekildiğini anlamaya çalıştım. Shep'in oğlanların fotoğrafını ayaktayken çektiğini tahmin ediyordum ama kızların olduğu fotoğraftaki açı tamamen farklıydı.

O daha yüksek bir açıdan çekilmişti sanki fotoğraf makinesi oraya tepeden bakıyormuş gibi.

Ama nasıl?

• • •

Okuldan sonra annemin arabasına doğru yürürken tükenmiş haldeydim.

ırgu zekice örülmüş. Araya eklenen
esajlaşmalar, yanlış anlaşılmalar ve
[illegible] ama vercekleri bilen

Tam otoparktan çıkmak üzereyken Reagan aradı. Adliye binasına girmem gayri resmi bir şekilde yasaklandığından Reagan beni son gelişmelerden haberdar ediyordu.

"Neler oluyor?" diye cevapladım telefonu.

Reagan bir saniyeliğine sessiz kaldı. "Shep'e bir anlaşma sunuyorlar."

Diğerleri onun aleyhinde ifade verdikleri andan itibaren bunun olacağını biliyordum.

"Anlaşma ne?"

"İkinci dereceden cinayet yerine kasıtsız adam öldürmeden yirmi yıllık hapis."

Direksiyona o kadar sert vurdum ki elim acıdı.

"Ne zaman suçluluk savunması yapacak?" diye sordum.

"Yarın. Saat dokuzda. Herkes bu işin bir an önce olup bitmesini istiyor."

"Gitmem lazım," dedim ve telefonu kapattım.

Yasaklanmış olayım veya olmayayım, Stone'la konuşmam lazımdı.

Adliye binasına birkaç blok ötedeyken protestocuları gördüm. Davalarına bu kadar bağlı kaldıkları için onları takdir etmem gerekirdi. Geçen hafta River Burnu davasında bir hareketsizlik olduğundan yerel muhabirler, John Michael'ın babasıyla uğraşıyorlardı. Tuzak sorular karşısında onun kıvranıp durmasını izlemekten keyif aldım.

Ve sonra o kızı gördüm. Annemin arabasını kenara çekip onu izledim. Videoda Grant'e saldıran kız. Henry'yle St. Jude's Hastanesi'nin barbeküsünde olan kız. Geçen gün çıktığı kahve dükkânına doğru yürüyordu, üzerinde dükkânın logosu olan o tişört vardı yine. Okul az önce dağılmıştı, dolayısıyla işe gidiyor olmalıydı. Kollarını sıkı sıkıya önünde kavuşturmuştu, gözleri sokağı bir aşağı bir yukarı tarayıp duruyordu.

Ve onun yüzüne baktım. Dikkatlice baktım.

"Aman Tanrım," dedim kendi kendime.

Dizüstü bilgisayarımı çantamdan çıkardım. Ekranda hâlâ

kızların fotoğrafıyla Henry'yle Grant'in olduğu fotoğraf donmuş halde yan yana duruyordu. Sağdaki kız Bree'ydi ama ortadaki kız sokakta önümde yürüyordu.

Ve bu kız Grant'in öldürülmesinden bir gece önce River Burnu'ndaydı. Ve ona öfkeliydi. Onu Henry uzaklaştırmıştı. Ve Henry Grant'e, "Umarım düşündüğüm şeyi yapmamışsındır," demişti.

Planlarda bir değişiklik oldu.

Annemin arabasını kenara çekip arabadan çıktığımda kız yarım blok ötedeydi. İçeri girmeden hemen önce ona yetiştim. "Affedersin?"

"Evet?"

"Merhaba. Ben Kate Marino ve bölge başsavcılığı için çalışıyorum. Birkaç soru sorabilir miyim?"

Kollarını önünde daha sıkı bir şekilde kavuşturdu ve bana gözlerini kısarak baktı. "Ne istiyorsun?"

"River Burnu davası üstünde çalışıyoruz ve delillerin üstünden geçerken bir gece önceki partide çekilmiş olan bir video bulduk. O videoda sen de vardın. Grant Perkins'e gerçekten öfkeliydin ve Henry Carlisle araya girmek zorunda kaldı. Bana ne olduğunu anlatabilir misin?"

Geri çekilip binanın kenarına yaslandı ve bana dönmeden önce sokağı bir aşağı bir yukarı taradı. Sırt çantasını yere indirip yanına koydu.

"Bunu sorgulamak için *sen* mi buradasın. Benimle aynı yaşlardasın. Sana inanmıyorum."

Bunu beklemiyordum.

"Ben şeyin asistanı için çalışıyorum..."

"Bak, eminim kim olduğumu biliyorsundur. Ve eminim fotoğrafları görmüşsündür. O fotoğrafları *herkes* gördü."

"Ve bu yüzden Grant'e öfkeliydin," dedim. "Fotoğraflar yüzünden. Öyle değil mi?"

Tekrar kollarını önünde kavuşturdu ve bana tuhaf bir şekilde dik dik baktı.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordu ve gözlerini kısıp bana baktı.

"River Burnu'nda o sabah... ve bir gece önce ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Neden ona o kadar öfkeliydin?"

Cevap vereceğini sanmıyordum ta ki o, "Grant bana parti öncesinde futbol maçında bir şey söyledi. O söylediği şeyin üstüne daha sonra düşününce fotoğrafı çekenin o olduğuna inandım," diyene kadar.

"Ne söyledi?"

Yanakları kızardı. "O fotoğrafı görenlerin bile bilemeyeceği bir şeyden söz etti diyelim sadece."

Başımı sallayıp zorlukla yutkundum, hayal gücümün beni peşinden sürüklemesine izin vermemeye çalıştım.

"Dolayısıyla ben de oraya onunla yüzleşmeye gittim. Elbette o inkâr etti. Bana sırıtışından bunu yapanın o olduğunu biliyorum."

Harika. Yapan kişinin o olduğunu biliyordu ama bunun bir kanıtı yoktu.

Kızın sabırsızlandığını görebiliyordum. "Ve Henry'nin seni kurtarmaya geldiğini fark ettik..."

Öne doğru eğilip, "Evet çünkü o diğerleri gibi pisliğin teki değil," dedi.

"Ama bundan daha fazlası var, değil mi? Yani sana olan davranış şekli. Sana dokunuşundan, bakışından belli. Sana önem veriyor. Ve sen de ona önem veriyorsun."

Dudaklarını birbirine kenetledi, ağzı düz bir çizgi halini aldı. Onu şaşırttığımı görebiliyordum.

"Henry, Grant'e senin kadar kızgındı. Seninle diğer kızların fotoğrafını çekenin Grant olduğunu anladı mı? O gece Henry sana ne söyledi?"

Başını öne eğdi. "Henry'nin bana ne söylediği seni hiç ilgilendirmez."

Altdudağımı ısırıp ona sorabileceğim başka bir şey bulmaya çalıştım. "Neden polise gidip o fotoğrafları Grant'in çektiğinden şüphelendiğini söylemiyorsun?"

Bana aptalmışım gibi baktı. "Bunu niye yapayım ki? O öldü. Ve öldüğü için üzgün değilim. Sadece onu vuran keşke ben olsaydım diyorum."

Bir anlığına dilim tutuldu. Ama bunun temeline inmek zorundaydım.

"Peki, bunu yapan kimdi? Henry miydi?" diye fısıldadım.

Sırt çantasını kaldırıp savurdu, neredeyse bana vuruyordu. "Başımıza gelenler karşısında kaç kişi öfkelendi ve sonra da arkalarını dönüp muhtemelen olan biteni bildiğimizi veya bunu hak edecek bir şey yaptığımızı söyledi, biliyor musun?"

Başımı hayır anlamında salladım. Titriyordu, çok öfkeliydi.

"Neredeyse hiç kimse bize bunu yapanın kim olduğunu bulmaya çalışmadı, çoğu sadece bizim hakkımızda konuşup durdu. Çıplak nasıl göründüğümüzü. Birbirimize nasıl dokunduğumuzu. Muhtemelen bundan hoşlandığımızı." Derin bir nefes aldı ve "*Eğer* Henry yapmışsa o zaman bu konuyla ilgili gerçekten bir şey yapmaya cesareti olan bir tek o var demektir," dedi.

Onlara bunun neredeyse sona erdiğini söyleyip duruyordum. Kısa bir süre sonra her şey normale dönecekti.

Tekrar o fotoğrafa baktım. O, benim günlük hatırlatıcımdı.

Ama hâlâ yapılması gereken bir iş daha vardı... çözülmesi gereken bir gizem.

Hiçbir zaman çözemeyebileceğim bir gizem. Grant'in mezara götürdüğü bir gizem.

29

3 ARALIK, 15:29

ÖZEL NUMARA: Seninle konuşmam lazım. Acil.

Telefonum anında çaldı.

"Sanırım duydun," dedi Shep telefonu açtığımda. "Hâlâ avukatımın ofisindeyim, her şeyi gözden geçirip bir karar vermeye çalışıyorum." Sesi kötü geliyordu.

Derin bir nefes alıp, "Bir şey bulmuş olabilirim. Emin değilim," dedim.

"Ne buldun?" dedi. Bir anda sesinde bir umut belirdi.

Onun paylaştığı iletideki sandalyenin arka taraçadan gittiğini fark ettiğimi ve bunun kızların olduğu fotoğraftakiyle aynı sandalye olduğunu anlattım. Ardından ona partideki videodan ve o kızın sokakta Henry ve John Michael'la birlikte olduğundan bahsettim.

"Lori. O fotoğraftaki kızlardan biriydi. Henry yıllardır ondan hoşlanıyor," dedi Shep. "O fotoğraflar ortaya çıktığında deli olmuştu."

"Ama o fotoğrafın şaka savaşının bir parçası olduğunu sanıyordum. O kızlar son sınıflar, neden Grant böyle bir şey yapsın ki?"

"Grant muhtemelen küçük sınıfların başlarını belaya sokmak için bunun harika bir yol olduğunu düşündü. Herkese, işi fazla ileriye götürenlerin onlar olduğunu düşündürerek onlara şaka yapmak istedi. O bu kadar fenaydı işte."

"Henry, o fotoğrafı çekenin Grant olduğunu düşününce onu öldürecek kadar öfkeli miydi?" diye sordum.

"Ah, hiç bilmiyorum."

"Ama bunun ihtimal dahilinde olduğunu bilmek de yetebilir, öyle değil mi? O kızla konuştum."

"Lori'yle mi? Ne dedi?"

"Çıkıp bunu söylemez ama bunu yapanın Henry olduğunu düşünüyor gibiydi. Belki senin avukatın onu sorgularsa..."

"Belki bu yeterli olabilir," dedi ama sesindeki endişeyi hissedebiliyordum. "Ayrıca, Kate, teşekkürler."

"Sona ermiş değil," dedim.

"Seni sonra arayacağım."

• • •

Shep aradığında vakit gerçekten geç olmuştu. "Gezmek ister misin?"

Bir saniye bile tereddüt etmedim. "Nerede buluşuyoruz?"

Bu son gecemiz olabilirdi. Shep yarın o anlaşmayı kabul ederse hemen gözaltına alınacaktı. Bu öğleden sonradan beri onunla konuşmamıştım ve avukatının Lori konusunda ne düşündüğünü öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

"Ben seni alırım."

"Kapının önünde bekleyeceğim."

Diğerlerinden birinin bizi izleyip izlememesi umurumda değildi. Zaten işimi kaybetmiştim. Shep de yarın özgürlüğünü kaybedebilirdi. Grant'i her kim vurduysa istediğini elde ediyordu.

Shep kapının önünde durur durmaz cipe atladım. "Burada olduğun için gerçekten mutluyum," dedi sessizce. Beni kendi-

ne doğru çekip aceleyle bir öpücük kondurdu. Bu o kadar hızlı oldu ki onun öpücüğüne karşılık verdiğimi bile sanmıyordum.

Cipin üstü hâlâ açıktı ve dışarısı biraz soğuktu. Shep arkaya uzanıp kalın bir battaniye çıkardı.

"Al. Bu seni sıcak tutar."

Battaniyeye sarınıp koltuğumu arkaya yatırdım, böylece tepemizdeki gökyüzüne bakabiliyordum. Çok geçmeden saçlarımın yüzüme gelmemesi için çantamdan lastik toka çıkardım.

Kasabanın dışına çıktık, iki tarafta boş arazilerin olduğu dar bir yoldan geçtik ve sonunda önünde bir kapı olan bir yan yolda durduk.

"Sadece şunu açmam gerekiyor," dedi Shep ve cipten indi.

Biraz doğrulup kendimi toparlamaya çalıştım ama nerede olduğumuz konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Shep cipe geri bindi ve bir kapıdan geçtik. Bana yaklaştı ve "Birkaç gün önce babam beni buraya getirdi. Şirketi yakın bir zamanda burasını petrol ve gaz keşfi için kiralamış ve sahipleri ülke dışındalar dolayısıyla kimsenin burada olmayacağını biliyorum," dedi.

Çakıl kaplı bir yolda bir buçuk kilometre kadar gittik ve ardından küçük bir havuzun yanında durduk. Shep, cipin motorunu kapattı ve gecenin sessizliği etrafımızı sardı. Dolunay suyun üzerinde parlıyor ve karanlığı kovalıyordu.

"Avukatım ve ben, Lori'yi görmek için onun çalıştığı yere gittik. Avukatım, Lori'yle ben arkadaş olduğumuzdan onun benimle konuşma ihtimalinin daha fazla olabileceğini düşündü."

Başımı yana çevirdim. "Lori ne dedi?"

"Sen onun yanından ayrıldıktan sonra bölge başsavcılığını aradığını ve onların da senin kovulduğunu belirttiklerini söyledi. Onu rahatsız ettiğini söyleyip seni şikâyet etmiş. Ayrıca her şeyi reddetti. Grant'i kimin vurduğu konusunda hiçbir fikri olmadığını ama Henry'nin bunun hayatta yapmayacağını söyledi. Benim başım belada olmasın diye senin tüm bunları uydurduğunu söyledi."

"Ne! Bunların hiçbirini uydurmadım! Yalan söyleyen o!"

Parmaklarını benimkilere geçirdi. "Biliyorum. Ama Lori hayatta Henry'nin aleyhinde bir şey söylemez. Lori'den bir şey çıkmaz."

Üstümdeki battaniyeyi attım. Çok öfkeliydim.

"Beni şikâyet ettiğine inanamıyorum!" Stone'un gözündeki güvenirliğim artık tamamen gitmişti. Neden sürekli durumu kötüleştiriyordum?

"Avukatın ne dedi?"

"Teklifi kabul etmemi 'önerdi'. Logan'a, kayıp saat ve yüzüğe, ayrıca o iki adama baktı. Bir şey çıkmadı. Henry ve Lori'den de bir şey çıkmadı. John Michael ve onun uyuşturucu satışları da sonuç vermedi."

"Peki ya Lindsey? Onun yalan söylediğini biliyoruz!"

"Evet ama diğer üçü kabul ettikleri anlaşma gereğince beni o sabah Remington'la gördüklerine yemin ediyorlar! Bu da Lindsey'nin ifadesini daha da güçlendiriyor. Eğer bu mahkemeye taşınırsa ve jüri beni suçlu bulursa, müebbet hapis cezası alacağım."

Bir anda içim ezildi. Parmaklarımı onunkilere doladım.

"Peki ne yapacaksın?"

"Teklifi kabul etmek istemiyorum ama hayatımı hapiste geçirmek zorunda kalmaktan korkuyorum." Başını koltuğun arkasına vurdu. "Lanet olsun, yirmi yıldan sonra bile hayatım bitmiş olacak."

"Vazgeçemezsin. Denemek zorundasın," dedim.

Shep benimle yüz yüze olmak için koltuğunda yan döndü ve elini benimkinden çekti. "Neyi deneyeyim? Bu bir oyun değil, Kate! Zamanım kalmadı. Bana yapılan teklif, yirmi dört saat için geçerli. Yardım etmeye çalıştığını biliyorum ama elimizdeki hiçbir ipucu bir yere çıkmıyor. Vazgeçtiğim falan yok. Hayatımın küçük bir kısmını nasıl kurtarabileceğimi çözmeye çalışıyorum sadece. Eğer elimizde bir şey olsaydı, herhangi bir şey, ilk savaşan ben olurdum. Ama hiçbir şeyimiz yok."

Yanağımdan süzülen gözyaşını elimin tersiyle sildim. "Ne olursa olsun, seninle beraberim."

Başını iki yana salladı. "Hayır, değilsin. Bunu bir düşün, Kate. Benim hayatım bitti. Ne yani, yirmi yıl bana bağlı mı kalacaksın, hapisten çıkmamı mı bekleyeceksin?"

"Yani bu bir veda mı? Hoşça kal demek için mi beni buraya getirdin?" Artık gözyaşlarım akıyordu ve ben onları durdurmaya çalışmıyordum.

Beni kendine çekti, yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Ağlama. Lütfen ağlama. Başka ne yapacağımı bilmiyorum. Korkuyorum. Ve öfkeliyim. Hayatım mahvoldu. Seninkinin de mahvolması için bir neden yok."

Dibe çöküyordum. Boğuluyordum.

"Artık davadan bahsetmek istemiyorum. Ya da yarın ne olacağından. Bu yalnız olacağımız son zaman. Burada biraz kalabilir miyiz?" diye sordu.

"Ne kadar istersen o kadar kalırım," diye cevapladım.

• • •

River Burnu'na varmak sadece yirmi dakika sürdü. Tanıdık gelen özel araba yoluna girerken ellerim titredi. Saat erkendi, güneş yeni yeni doğuyordu ve Shep'in beni eve bırakmasının üstünden pek geçmemişti. Uyumamıştım çünkü bir şey kaçırdığım fikrinden kurtulamıyordum. Ve elimizdeki ipuçlarının bir yere çıkmadığına inanmayı reddediyordum. O fotoğrafın burada çekildiğini biliyordum ve onu çekenin Grant olduğunu da biliyordum. O kızların fotoğrafında ve açıda gerçekten tuhaf bir şey vardı ve ben onu bulmaya çalışacaktım.

Birkaç saat sonra mahkemede olmaları gerektiğinden burada olamayacaklarını düşünmekle acaba hata mı ediyordum? Ya burada birisi vardıysa?

Yanları açık garajda birkaç araç vardı ama sürekli burada duran türden taşıtlara benziyorlardı. Arabayla eve yaklaştım ama

sonra ilerleyip arabayı çıkışa doğru çevirdim. Buradan sıvışmam gerekirse en azından araba doğru yöne bakıyor, gitmeye hazır halde duruyordu.

Yolcu koltuğunda duran çantamdan fotoğraf makinemi aldım. Eve doğru yürüdüğüm sırada telefonum çaldı. Shep'ten bir mesaj.

Affedersin, dün akşam öfkeliydim. Bana inandığın için teşekkürler. Benim için savaştığın için teşekkürler. Her anlamda senin yanında olabilecek birini hak ediyorsun. O kişinin ben olmasını her şeyden çok isterdim.

Shep'in sözleri bana enerji verdi. Artık her zamankinden daha fazla onun ismini temize çıkarmak için bir yol bulmaya kararlıydım.

Her ne kadar orada kimsenin olmadığından oldukça emin olsam da pencerelerin önünden geçerken eğildim. Evin arkasına geçmek sadece birkaç dakika aldı.

Ve Shep'in iletisindeki fotoğrafa göre sandalyenin olması gereken yerde boş bir alan vardı. Bu noktayı göstermesi için oraya başka bir sandalye çektim, sonra dizüstü bilgisayarımı yakındaki bir masaya yerleştirip her iki fotoğrafı da açtım.

O sandalyenin pek çok fotoğrafını çekip Shep'in çektiği fotoğrafla kıyasladım. Shep benden beş altı santim daha uzundu ama temelde aynı görüş açısına sahiptik.

Ardından fotoğraf makinesini başımın üstünde tuttum ve objektifi aşağıdaki sandalyeye doğrultup çektiğim fotoğraftaki açıyı, tekrar diğeriyle kıyasladım.

Yön doğruydu ama fotoğraf makinesi yeteri kadar yüksekte değildi.

Bir sandalye aldım ve istediğim noktayı bulana kadar onu verandada kaydırıp durdum. Sandalyenin tepesine çıkıp bir kare daha çektim. Yakındı. Ama hâlâ yeteri kadar yüksekte değildi.

Ama neden Grant sandalyenin üstünde dikilsindi ki? Dönüp arkamda ne olduğuna baktım. Verandayı ormandan ayıran alçak, tuğladan bir duvar vardı. Duvarın öteki kısmında birkaç ağaç bulunuyordu. Objektifle ağaçları taradım, daha yakından bakabilmek için zum yaptım. Sıradışı bir şey görünmüyordu... sadece birkaç ağaç, çıplak dallar, birkaç kuş, verandaya çevrilmiş bir açık hava lambası ve eski, yıpranmış bir kuş evi.

Ve sonra kuş evine biraz daha zum yaptım. Deliğin içinde bir şey vardı, parlak bir şey.

Sandalyeden zıplayarak indim ve sandalyeyi verandanın kenarına çekip duvara tırmanabilmek için kullandım. Kuş evinin önüne gelince dikkatli bir şekilde dönüp kızların olduğu sandalyenin fotoğrafını çektim. Neredeyse birebir uyuyordu.

Kuş evine tekrar döndüm ve bir kenarında bir menteşe buldum. Bir kenarında menteşenin olması demek, önünün açıldığı anlamına geliyordu. Neyi aradığınızı bilince mandalı bulmak zor değildi. Kuş evinin ön kısmı açıldığında neredeyse duvardan düşüyordum.

Kuş evinin içinde bir fotoğraf makinesi vardı, Bay Forres'in mülkünün her yerine koydurduğu fotokapanlara çok benziyordu. Ama bu farklıydı. Yapımı ve modelinin net olarak göründüğünden emin olup bir fotoğrafını çektim.

Kuş evinin üstündeki ışığa baktım. Bu çok zekiceydi. Eğer ışıklar açıksa geceleyin bile kullanılabilen bir fotoğraf elde edebilirdiniz bu makineden.

Bay Stone'un burada bulduğu diğer fotokapanlardan, onu açarsam içinde bir medya kartı olacağını biliyordum ama dokunmaya korktum. Parmak izlerimin burada görünmesini ve Stone'a bunu delil olarak kullanmaması için herhangi bir neden vermeyi istemiyordum.

Keşke bir eldivenim veya elime sarabileceğim bir şey olsaydı böylece onu açabilirdim. Masadan dizüstü bilgisayarımı alır ve fotoğrafları doğrudan ona yüklerdim.

Çorabım. Bu iğrençti ama iş görürdü. Duvarın üstüne oturup

ayakkabımı ve sonra da çorabımı çıkardım ve çorabı sağ elime geçirdim. Onu açarken bıraktığım parmak izlerini temizlediğimi umarak mandalı ovdum.

Fotoğraf makinesini açmak zor değildi. Yandaki küçük bir düğmeye bastım ve ön kısım açıldı. Objektif ve piller vardı ama başka bir şey yoktu. Kart neredeydi?

Fotoğraf makinesini çevirip durdum, tamamen hayal kırıklığına uğramış hissedene dek buna devam ettim. Nasıl medya kartı olmazdı ki?

Ama kapağının iç kısmında bir internet sitesinin adıyla fotoğraf makinesi numarası ve şifre yazılıydı. Bunun fotoğrafını çektim ve aşağı zıplayıp bütün mobilyaları eski yerine getirdim.

Saatimi kontrol ettim ve uzun zamandır burada olduğumu fark ettim. Her şeyi bulduğum haline getirince arabaya atlayıp hızla River Burnu'ndan uzaklaştım.

Reagan'ın numarasını tuşladım ve birkaç çalıştan sonra telefonu cevapladı.

"Yardım et!" diye bağırdım telefonda. "Sana ihtiyacım var." Bulacağım şeyden korkuyordum. Ve bulamayacağım şeyden de korkuyordum. Bu fotoğraf makinesinin çektiği görüntülere bakarken Reagan'ın da benimle birlikte olmasını istiyordum.

"Ne var?" Siyah saçları her yöne dağılmış halde yatağında doğrulduğunu hayal edebiliyordum.

"Az önce çılgınca bir şey yaptım."

"Ne yaptın, Kate?"

Ona kısaca, ayrıntılara girmeden anlattım ve neredeyse her cümlem karşısında nefessiz kaldı.

"Aman Tanrım, Kate! Stone'a gidip ona fotoğraf makinesini anlatmalısın."

"Onunla daha önce konuştum. Benim söylediğim hiçbir şeyi dinlemeyecektir. İçinde hangi fotoğraflar olduğunu görmem lazım. Ve bunu çabucak yapmam lazım. Benimle medya sanatları odasında buluşur musun? Oradaki siteye girip fotoğraflara nasıl erişeceğimi anlamayı umuyorum."

"Evet! Hasiktir! Orada görüşürüz."

Aramayı sonlandırıp telefonu kapattım ve arabayı deli gibi sürerek okula gittim.

Park edip medya sanatları odasına girdiğimde Reagan'ın da otoparka yanaştığına dair bir mesaj aldım. Birkaç dakika sonra kapıdan girerken en yakın arkadaşımı gördüğüm için hiç bu kadar mutlu olmadığımı hissettim.

O internet sitesine bir an önce girmek istiyordum.

"Pekâlâ, ne diyor?" diye sordu Reagan yanımdaki sandalyeye otururken.

Fotokapanla ilgili olan site, fotoğraf makinesinin uzaktan izleme kapasitesini ve kullanım kolaylığını övüyordu ve bir avlanma arazisi kiralayan tüm üyelerin görüntüleri istedikleri zaman, istedikleri yerden görebileceğinden bahsediyordu.

"Tek yapmam gereken şey, fotoğraf makinesinin iç kapağında bulduğum kimlik ve şifreyi yazarak o fotoğraf makinesine girmek gibi duruyor."

Tüm bilgileri girdim ve sitenin bu bilgileri işlemden geçirmesini bekledim. Bayılacakmışım gibi hissediyordum. Ya orada bir şey yoksa? Ya buradan da bir şey çıkmazsa?

Ve ardından fotoğraflar ekranı doldurmaya başladı. Binlerce fotoğraf vardı. Fotoğraf makinesinin ayarları ekranın üst tarafındaki kontrol panelindeydi ve fotoğraf makinesi hareket olunca çekmeye ayarlanmıştı, beş dakika boyunca hareket olmayıncaya kadar her on saniyede bir kare çekiyordu. River Burnu'ndaki kablosuz ağ aracılığıyla da fotoğrafları buraya yüklüyordu.

"Buna bakmak çok vakit alacak," dedim.

Saate baktım. Neredeyse yedi buçuk olmuştu. Sabah geçip gidiyordu.

"Belki de almaz," dedi Reagan. "Bak, tarihe göre filtreleyebiliyorsun. Grant ne zaman vurulmuştu? O tüfekle avlanmaya gidenin kim olduğuna bakabiliriz."

"5 Ekim," diye cevapladım. "Bunu düşündüm ama hepsi avlanmaya giderken garajdan çıktıklarını söylediler. O da evin

öteki tarafında kalıyor. Grant'le o üç kızın fotoğrafları var mı diye görmeye çalışıyorum."

Reagan beni itip bilgisayarın başına geçti.

"O fotoğraflarla ilgili ilk şikâyetleri 1 Ekim civarında aldık, bu yüzden de ondan önceki hafta sonundan Grant'in öldürüldüğü sabaha kadar olanlara bakalım." Reagan, tarihe göre filtrele düğmesine basıp 27 Eylül-5 Ekim tarihlerini girdi.

Ekranın yüklenmesi bir saniye aldı. Fotoğraflar gelince onlara bakmaya başladık. Bir sürü parti fotoğrafı vardı. Ve o lamba konusunda haklıymışım. Gece bile fotoğraftaki herkes tamamen görünüyordu.

Maçtan önceki cumartesi gecesine varana kadar ilerledik. Bütün River Burnu Oğlanları da dahil olmak üzere orada bir sürü insan vardı. Karelerden birinde ne zaman Shep'i görsem kalbim duracakmış gibi oluyordu. Ancak çok daha sonra, pek çok insanın partiden ayrılmasının ardından o kızlar görünüyordu. İçki veya uyuşturucu etkisinde oldukları çok açıktı, tökezleyip yerlere düşüyorlardı. Grant onları sandalyeye yönlendirip kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Her şeyi on saniyelik aralıklarla görmek rahatsız ediciydi ama olan bitenin özü kolayca anlaşılıyordu.

Grant kızları istediği hale getirdikten sonra geri çekildi ve işi fotoğraf makinesine bıraktı. Sadece kızların olduğu birkaç kare vardı ve sonra Grant geri gelip kızları giydirdi ve onları içeri yönlendirdi.

Bu çok iğrençti.

"Hiçbir fikirleri yokmuş," dedi Reagan.

"Midem bulanıyor."

Buradan bir şey çıkmasını deli gibi umarak fotoğrafları ilerlettim. Shep'e yardım edebilecek bir şey olsun istiyordum çünkü bu noktada Grant'i öldürmekten birinin başının belaya girecek olmasından nefret ediyordum.

Pazar gününe, oradan da pazartesiye geçtik, salı öğleden sonraya kadar çok az etkinlik oldu.

"Dur, bu da ne?" diye sordum.

İki adam vardı, sırtları fotoğraf makinesine dönüktü, sanki ormana bakıyorlarmış gibiydi.

Bir sonraki karede demir masa ve sandalyelerde oturmuşlardı, aralarında bir evrak çantası duruyordu.

"Bu Gaines," dedi Reagan.

"Ve John Michael'ın babası," diye ekledim.

On saniye sonraki karede evrak çantası açıktı ve çantanın içi para doluydu; düzgün bir şekilde paketlenmiş yığınla para.

"Neyle ilgili bu?" diye sordum.

Reagan ekrana yaklaştı. "Hayır. Hayır, hayır, hayır."

Bunun rüşvet olduğu çok açıktı.

"Morrison'ın ofisi aracılığıyla, Forres ve onun kasaba merkezindeki yenilemeleri için belde yönetiminden fazla ücret talep eden inşaat şirketi hakkında şikâyet üstüne şikâyet almıştık. Sanırım bu yüzden Gaines bir şey yapmadı."

"Haberlere çok çıktı bu. Muhabirler ofisine gelip ona bunu sorup duruyorlardı." Fotoğraflarda ilerlemeye devam ettim. "Ve insanlar her gün bunu protesto ediyorlar."

Reagan biraz daha yaklaşıp, "Evet," dedi.

Başını salladı, bu sırada ben de birkaç saniyede bir saati kontrol ediyordum.

"Dur bir dakika. Grant, John Michael'a, *'Unutma elimde koz var,'* demişti. Sence babasıyla bölge başsavcısının yaptıkları namussuzluktan mı söz ediyordu?"

"Bu oldukça ciddi bir namussuzluk. Bir sonrakini görmeye korkuyorum," dedi Reagan.

"En azından Gaines'in neden River Burnu Oğlanları'na yardım etmeye o kadar hevesli olduğunu biliyoruz," dedim. Artık kendimi güvende hissediyordum çünkü başka hiçbir şey olmasa bile Shep'in aleyhindeki davaya anında gölge düşürmek için bu yeterli olabilirdi.

Grant'in öldürülmesinden bir gece önceki partiye kadar pek bir şey yoktu. O geceyle ilgili duyduğum her şeyi anlık olarak görmek gibiydi bu. Shep ve Grant benim yüzümden

kavga ettiler. Logan ve Grant, bahisçiler tarafından sıkıştırıldılar. Lori denen kız Grant'e öfkeli halde geldi ve Grant'le Henry kavgaya tutuştu.

Ve ardından oğlanların ateşin etrafında oldukları sabahın erken saatleri başladı. Aynı Shep'in tarif ettiği gibi. Güneş doğarken hepsi kalkıp evin içine girdiler.

"Sanırım bu kadar. Avlanmaya gitmek üzere eşyalarını almak için içeri gittiler," dedi Reagan.

Muhtemelen daha fazla görecek bir şey olmayacağını bilerek tıklamaya devam ettim ama bir anda biri taraçaya geri döndü. Zaman damgasına bakınca hepsinin evden çıkmasından yaklaşık altı dakika sonra olduğunu gördüm. O kişi, koşarak eve girdi ve hızla tekrar dışarı çıktı.

Yanında Remington'la.

Fotoğrafta elinde silahla birlikte yüzü de mükemmel bir şekilde görünüyordu.

Bu John Michael Forres'ti.

Adliyenin merdivenlerinden çıktık, suçlamayı kabul edip her şeyi resmiyete dökecektik.

Bay Gaines bizi kapıda karşıladığında babam onun elini sıktı ve aralarında alçak sesle konuştular.

Babama henüz fotoğraftan söz etmemiştim.

Ama edecektim.

Bu fotoğrafı kendi lehime kullanacaktım, tıpkı Grant'in kendi lehine kullanacağı gibi.

Ceketimin cebindeki fotoğrafa göz attım. Grant partide bana bunu verip, "Bu ortaya çıkarsa eminim çok kötü olur," dediği günden beri her gün ona bakmıştım.

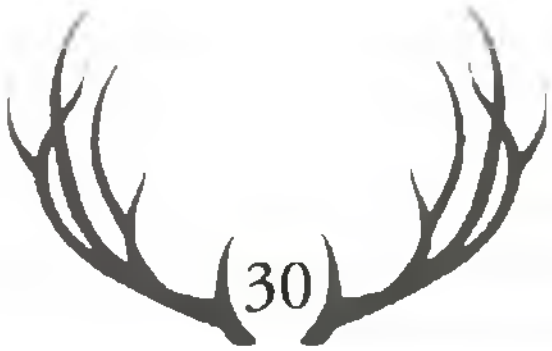
Bu fotoğrafı nasıl çektiğini hâlâ anlamadım. Pek çok kez River Burnu'na gidip orada gizli kamera falan aradım.

Grant bundan, mümkün olduğu kadar uzun bir süre, yapabileceği her şekilde faydalanırdı, gerçi ona daha fazla ne verebilirdim bilmiyorum.

Ama o gece sınırı aştı. Benimle ve herkesle.

Grant'in gitme vaktiydi.

Ve şimdi de Shep'in gitme vakti geldi gibi görünüyordu.

Bay Stone'u aramak için telefonu elime aldım. Bulduğumuz şeyleri bilmeliydi.

Arama sesli mesaja düştü.

Anneme ve ardından Shep'e ulaşmaya çalıştım, yine aynı şey oldu.

"Hadi be! Muhtemelen çoktan mahkeme salonuna gitmiş, hazırlanıyorlar." Görme becerisiyle ilgili sorunları nedeniyle Bay Stone oraya erkenden gitmekten hoşlanıyordu, böylece annem onun salona alışmasına yardımcı olabiliyordu.

Reagan öyle hızlı ayağa kalktı ki neredeyse sandalyesi düşüyordu. "Bırakalım fotoğraflar kendileri konuşsun. Görsel işitsel şeyler için kontrol paneli, onların girecekleri mahkeme salonunun yanındaki ofiste. Oraya gizlice girip senin dizüstü bilgisayarını bağlayacağız ve fotoğrafları göstereceğiz."

"Gaines'in bunda oynadığı rölü gizleyemeyeceğinden emin olmamız lazım. Gaines'le Forres'in parayla birlikte oldukları kareyi alıp herkesin bunu görmesini sağlayalım. Okulumuzun gazetesi kasaba merkezindeki yolsuzlukla ilgili haberi patlatsın. Bu sana uyar mı?"

Reagan masaya çöktü. "Bana bir dakika müsaade et... Anne babam öfkelenecekler ama haklısın. Gaines rüşvet yedi ve bunu

herkes bilmeli." Reagan fotoğrafları düzenlemeye başladı. "Bu hikâyeyi anlatmak için ihtiyacımız olan fotoğrafları seçiyorum. Başa on saniyelik bir gecikme koyuyorum böylece ya mahkeme salonuna girip gösteriyi izlemek ya da deli gibi koşup oradan uzaklaşmak için vaktimiz olur. Seçim senin. Arabada giderken gazete için haberi yazacağım, Forres ve Gaines'in fotoğraflarıyla birlikte çıkacak şekilde. Peki ya John Michael'ın tüfekle olduğu kare? Hazırladığımız şeyde bunu istiyor musun? Bunu yapacaksak; bunu açığa çıkaracaksak doğru şekilde yapmalıyız."

John Michael'ın bana ve Shep'e gönderdiği tehditkâr fotoğrafları düşündüm. Kendisinin yerine Shep'in hapse girmesine ne kadar istekli olduğunu düşündüm. Shep'in nasıl onu arkadaşı sandığını düşündüm.

"Bırakalım onu da herkes görsün."

Reagan, flaş belleğe fotoğrafların bir kopyasını çıkardı, ben de o sırada dizüstü bilgisayarımı çantama attım.

Bunu yaparken durup Reagan'a döndüm. "Bunun için sana ne kadar teşekkür etsem az."

Reagan beni kapıya doğru itti. "Daha sonra sarılırız."

"Sen burada kal. Muhtemelen başım bir sürü belaya girecek. Senin de benimle ceza almana hiç gerek yok," dedim ona.

Reagan yolcu koltuğuna atlarken gülüyordu. "Bunu hayatta kaçırmam."

Adliyenin otoparkına yanaşırken saat tam dokuzdu. Arkamızdan kovalayan varmış gibi koştuk.

Shep'in özgürlüğü bize bağlıymış gibi koştuk.

Koridordan geçerken meraklı bakışlar ve irkilme çığlıkları bizi takip etti. Mahkeme salonunun penceresinden hızla bakınca herkesin içeride olduğunu gördük. Yandaki ofise geçtik ve mahkeme salonunun kontrol panellerinin bulunduğu yandaki dolabı açtık. Her şeyi bağlamaya çalışırken aceleyle neredeyse dizüstü bilgisayarı düşürüyorduk.

Elim kontrol düğmesinin üzerinde durdu. "Bunu yapmaya hazır mıyız?" diye sordum.

"Evet. Yap şunu."

Oynat düğmesine bastım ve hızla odadan çıkıp koridora geçtik ve mahkeme salonuna açılan çift kapıyı ittik. Herkes yaptığı şeyi bırakıp bu kargaşanın ne olduğunu görmek için kapıya döndü.

Gözlerim anında Shep'i buldu. Savunma masasında avukatıyla birlikte oturuyordu. Diğer River Burnu Oğlanları da yaptıkları anlaşma için suçlarını kabul edeceklerinden aileleriyle birlikte oradalardı. Onlar savunma masasının arkasında, salondaki sandalyelerde oturuyorlardı. Grant'in ailesi dedektiflerden oluşan ekiple birlikte Bay Stone'un arkasında yer alıyordu. Kadın hâkim tokmağına vurduğu sırada sağ tarafındaki ekran, tavandan inmeye başladı.

Herkes bizi bırakıp ekranlara döndü. Shep dışında herkes. O endişeliydi, kaşlarını çatmıştı ve ben her şeyin iyi olacağından onu haberdar etme umuduyla ona kocaman gülümsedim.

Reagan'ın dizüstü bilgisayarı yanındaydı, video başlar başlamaz az önce yazdığı haberi okulun internet gazetesine yükledi.

Şimdi gösteri zamanıydı.

Fotoğraflar kendileri konuşsun derken Reagan'ın bir bildiği varmış. Fotoğraflar tek tek ekrandan akarken oda sessizdi.

River Burnu Oğlanları'nı izledim, özellikle de John Michael'ı. John Michael yerinde duramıyordu, bir ekrana bir bize bakıp duruyordu.

Grant'le kızların fotoğrafları ekrana geldiği zaman yere iğne atsanız duyulacak kadar sessizleşti oda. Bay ve Bayan Perkins oturdukları yerde büzülüp sessizce ağlamaya başladılar. Ardından Gaines ve Bay Forres görünmeye başladığında kalabalık görünür bir şekilde dehşete kapıldı. Bay Forres videonun kapatılması için bağırmaya başladı ve Gaines beti benzi atmış halde, salonun kenarında oturduğu bankta büzülüyordu.

Partiyle ilgili fotoğraflar döndü. Salondaki hemen herkes bu davadaki delili bildiklerinden ilerleyen hikâyeyi takip etmek zor değildi. Beş oğlan avlanmak için çıktıklarında odaya sessizlik çöktü.

Ve sonra Remington'ı almak için dönen John Michael göründü. Slayt gösterisi John Michael'i elinde tüfekle gösteren fotoğrafın ekranda donmasıyla sona erdi ve bu fotoğrafta Grant'in öldüğü sabahın tarih ve saat damgası vardı.

Annesinin yanındaki sandalyede oturan John Michael, başını onun omzuna yasladı ve ağlamaya başladı.

Yargıcın salonun hakimiyetini eline alması biraz zaman aldı. Bir mübaşir John Michael'ı ona sarılmaya çalışan annesinden ayırdı. Diğer oğlanlar John Michael'a bağırıyor ve kendi aralarında da bağrışıyorlardı. Grant'in babası hayalet görmüş gibi görünüyordu. Grant'in o kızlarla olan fotoğraflarını sindirmenin zor olduğuna emindim.

Grant'in babasına bunu yapmış olmaktan nefret ediyordum ama istediğiniz şey gerçekse o zaman gerçeğin tamamını almak zorundaydınız. Ve zavallı Bay Stone. Başı ellerinin arasında, savcı masasında oturuyordu.

Ama Shep'in yüzündeki ifade, tüm bunlara değerdi. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı, onun ve ailesinin rahatlığı etrafa yayılıyordu, ayağa kalkmış birbirlerine sarılıyorlardı. Shep'in gözleri benimkilerle buluştu ve gözlerinde gördüğüm ifade aklımı başımdan aldı.

Hâkim odadaki tek ses bu olana kadar tokmağını vurup durdu. "Herkes sessiz olsun!" diye bağırdı.

Hâkim, Shep'in avukatına konuşması için izin verdiğinde, avukat onun önünde dikildi. "Burada tanık olduğumuz şeyler ışığında savcılık tarafından yapılan teklifi kabul etmeyeceğiz elbette."

Hâkim bana ve Reagan'a bakıp öne çıkmamızı işaret etti.

"Tüm bunlar siz ikiniz odaya girdiğinizde başladı."

Reagan'la başımızı salladık ve hâkim bir kez daha tokmağını vurdu. "Mübaşir, Bay Forres ve oğlunu nezarete götür lütfen. Henry Carlisle ve Logan McCullar'ın da sorgulanmak üzere gözaltına alınmalarını istiyorum. Yanılmıyorsam bugün Bay Moore'u o Remington'la gördüklerine yemin etmek üzere buradalardı. Ve sen," dedi bölge başsavcısını göstererek. "Sana sorgulanmak üzere teslim olma fırsatı veriyorum. Bunu kullanmanı tavsiye ederim."

Gaines fiziksel olarak bitik görünüyordu ama evet anlamında başını sallamayı başardı ve ardından mübaşiri izleyip mahkeme salonundan çıktı.

Hâkim tekrar dikkatini bize yöneltti. "Siz ikiniz benimle gelin."

Masada Bay Stone'la birlikte oturan anneme hızlı bir bakış attım. Cesaretlendirir şekilde bana doğru başını salladı, ihtiyacım olan tek şey buydu.

Reagan elimi sıktı ve ardından ikimiz hâkimin peşinden arka kapılardan birinden geçip ofisine gittik.

Hâkim arkamdan kapıyı kapattı ve oturmamızı söyledi.

"Az önce orada olanlar da neydi öyle?"

Reagan ve ben hızla birbirimize baktık ve ardından ben hâkime dönüp "Sayın Yargıç, okulumuzdaki hemen herkes gibi o kızların fotoğraflarını gördüm. Ve sonra Bay Stone için araştırma yaparken Grant'i o fotoğraflara bağlayan küçük şeyler buldum ama tüm bunları çok yakın bir zamana kadar birleştirememiştim. River Burnu'ndaki gizli fotokapandaki fotoğraflara rastlayana kadar Bay Forres'in neler çevirdiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Az önce gördüğünüz tüm o fotoğraflar, o fotokapandan geldi," dedim.

Bir anlığına duraksadım ve sonra, "Ve bulduğum şeylerle bölge başsavcılığına başvurmanın iyi bir fikir olmayacağını düşündüm. Bu fotoğrafların Shep suçunu kabul etmeden önce

gösterildiğinden emin olmak istedim sadece. Bu fotoğrafları ilk kez bundan yaklaşık bir saat önce gördüm. Bu bilgiyi sizin elinize ulaştırmanın en hızlı yolunun bu olduğunu düşündüğüm söylenebilir sanırım," dedim.

"Bunu kesinlikle başardın," dedi hâkim. "Bu fotoğrafları paylaştığın tek yer burası mı?"

Reagan derin bir nefes aldı ve "Gazeteciler olarak okurlarımızın yaşadıkları toplumda neler olup bittiğinden haberdar olmalarının önemli olduğunu düşündük..." dedi.

"Haberi ilk veren siz olmak istediniz yani?" diye böldü hâkim. "Bunu çözmek çok zor olacak."

"Sadece Bay Forres ve Bay Gaines'in fotoğraflarını paylaştık. Ve John Michael'ın silahla olduğu fotoğrafı. Kızların daha fazla incinmelerini istemedik, dolayısıyla o fotoğraflar sadece burada gösterildi."

Hâkim başını sandalyesinin arkasına yasladı. "Bana anlatmadığınız şeyler var. Neden bu fotoğrafları bu sabaha kadar görmediniz?"

Derin bir nefes alıp hâkime her şeyi anlattım. Oğlanları takip etmemi, onların fotoğraflarını çekmemi, o fotokapanın nasıl işlediğini ve o fotoğrafların aslında üretici bir firmanın sitesinde depolandığını.

Hâkim arkasına yaslandı ve beni inceledi.

"Ama hiçbir delili bozmadım," diye ekledim. "Fotoğraflar hâlâ orada sitede duruyorlar, saat ve tarih damgalı halde. Bunu Shep'in yapmadığını söylediğimde beni kimse dinlemezdi, bu yüzden de sıkı önlemler almak zorunda kaldım."

"Sıkı önlemler gerçekten de," dedi hâkim yüzünde bir gülümsemeyle.

"Başım belada mı?" diye sordum.

Elini saçında gezdirdi. "Sanırım bir süre fotoğrafların yansımalarıyla uğraşırlar ama elbette buradaki işin sona erer."

Başımı salladım. Neredeyse bir hafta önce kovulduğumu ona söylemenin bir anlamı yoktu. Ama Reagan için üzüldüm.

"Ve bu fotoğrafları nasıl elde ettiğin de dahil olmak üzere bu konularda ifade vermeye çağrılacaksındır. Seni paramparça etmelerine de hazırlıklı ol."

Tekrar başımı salladım. Bu noktada Shep'in başı beladan kurtulduğu sürece her şeyi yapardım.

"Ve otuz saatlik kamu hizmetinin ikinize de bir zararı olmaz."

İkimiz de başımızı sallayıp cevapladık, "Tabii, Sayın Yargıç."

"Şimdi gidebilirsiniz," dedi ve odadan fırlayıp çıktık.

Gaines, Bay Forres, John Michael, Henry ve Logan gitmişlerdi, ailelerinin pek çoğu da öyle.

Shep ailesinden ayrılıp salonun ortasında benimle buluştu. Beni kendine çekip tam bir daire şeklinde döndürdü.

"Bunun olduğuna inanamıyorum."

"Her şeyin yoluna gireceğini sana söylemiştim," dedim rahat bir nefes alarak.

Beni yere indirdi ve ardından kendi annemin ve onun annesinin önünde yanaklarımı kızartacak şekilde öptü.

Ama bu beni utandırmadı.

Ben de ona karşılık verdim.

32

10 ARALIK, 17:15

SHEP: Etrafım sarıldı. İntikam istiyorlar.
Beni kurtarman gerekebilir.

Yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı. Diğer odaya gittim ve orada üstünde altı tane dört yaşındaki çocukla Shep'i buldum.

Shep yüksek bir kükreme sesi çıkardı ve çocuklar öylesine kıkırdadılar ki onun üstünden kaymaya başladılar. Shep yavaşça ayağa kalktı, sadece en inatçı olanları hâlâ ona tutunuyordu. Shep küçük odada canavar yürüyüşü yaparken kollarından ve bacaklarından çocuklar sarkıyordu.

Bayan Weis gülerek odaya geldi. "Shep, kurtarılmaya ihtiyacın var mı?"

"Evet, lütfen," dedi Shep umutsuzca.

Çocukları Shep'ten ayırmamız için Bayan Weis'la ikimizin uğraşması gerekti ama Reagan başını uzatıp patlamış mısır ve filmin hazır olduğunu söyleyince çocuklar hızla bizden uzaklaştılar.

Shep parlak renkli halının üstüne yatıyordu, sanki kıpırdayamayacak kadar yorgun gibiydi.

"Bugünlük hepinizin işi bitti. Gidip Reagan'a çocukları filmin önüne oturttuğu zaman gidebileceğinizi söyleyeyim."

Bayan Weis odadan çıkınca Shep uzanıp elimi tuttu ve beni yere, yanına çekti.

"Bu kamu hizmetinin bitmesine kaç saat kaldı?" diye sordu.

Sözlerinin beni aldatmasına izin vermedim. Açığa vurduğundan çok daha fazla seviyordu bunu. Reagan'la ben kamu hizmeti için kimsesiz kadınlar ve çocuklar için olan sığınma evinde görevlendirildiğimizde Shep de bizimle birlikte çalışmaya gönüllü oldu. Bugün ilk günümüzdü ve o şimdiden yüz yirmi santimin altındaki herkesin favorisiydi.

"Biraz daha var."

Ayağa kalktım ve sonra o kalkana kadar onun kolunu çekiştirdim. "Şimdi hiç tembellik yapma. Bana bir buluşma borçlusun."

Mahkeme salonundaki o günü izleyen çılgınlığın arasında, alevli tatlıların falan servis edildiği çok pahalı bir restoranda, insanların gözü önündeki ilk buluşmamızı gerçekleştirmek üzereydik.

Son baktığımda okulun internet gazetesi bir milyonun üzerinde görüntülenmişti. Hatta her şey ortaya çıktıktan birkaç gün sonra *Günaydın Amerika* programı bizimle Skype üzerinden bir söyleşi bile gerçekleştirdi.

Grant'in davası henüz tamamen hallolmuş değildi. John Michael, Bay Forres ve bölge başsavcısını ilgilendiren pek çok talep, başvuru ve savunma vardı ama artık bunların hiçbiri bizim sorunumuz değildi.

Shep ayağa kalkıp beni kendine çekti. İşlerin ne kadar kötü gidebileceğini düşünmek hâlâ korkutucuydu.

"Sana bir buluşmadan daha fazlasını borçluyum," dedi alçak bir sesle.

Ona sıkıca sarıldım.

"Siz ikiniz sinirlerimi bozuyorsunuz," dedi Reagan.

"Hadi ama. Josh'la senin de bizden aşağı kalır yanınız yok." Geri çekildim ama Shep fazla uzaklaşmama izin vermedi.

"Josh'un bu akşam antrenmanı olduğuna göre bizimle yemeğe gelmek ister misin?" diye sordum Reagan'a ve Shep beni çimdikledi.

"Bütün gece siz gözlerinizle birbirinizi yerken ben de karşınızda oturup size mi bakayım? Hayır teşekkürler, almayayım. Yarın görüşürüz," dedi ve odadan çıktı Reagan.

Shep'le el ele onun cipine gittik. Cipe bindiğimizde telefonuna bir mesaj geldi. Ekranda Henry'nin ismi göründü.

"Onunla konuşacak mısın bundan sonra?" diye sordum.

Shep'in yüzünü hüzün kapladı. "Belki. Ama bugün değil."

Henry ve Logan, St. Bart's'a tekrar kayıt olabildiler ama Shep, Marshall Lisesi'nde kaldı. İkisi de göz hapsindelerdi ve bizimkinden üç kat daha fazla saat kamu hizmeti yapmak zorundalardı. Ve ikisi de bir süredir Shep'le konuşmaya çalışıyorlardı ama Shep henüz onları dinlemeye hazır değildi. Hiçbir zaman da olmayabilirdi.

Koltuğumda yan dönüp ona doğru baktım ve "Seninle bir anlaşma yapalım. O şık restoranda gidip yemek yiyeceğiz çünkü her nedense o senin için önemli ama daha sonra alevli tatlımızı falan paket yaptırıp ağaç evine gidelim mi?" dedim.

Elleriyle önce yüzümü sonra saçlarımı okşadı. "Bu uzun zamandır duyduğum en iyi fikir."

Öne doğru uzandım, o da yarı yolda benimle buluşup beni dudaklarımdan yumuşak bir şekilde öptü.

"Tüm yemeği paket yaptırıp hemen doğrudan ağaç evine gitmeye ne dersin?" diye sordum yumuşak bir sesle.

"Daha da iyi."

O sabah Grant'in ormanın içinde yürümesini izledim. Ve ardından onun silahını düşündüm, hâlâ dolabın içinde olan onun çok sevgili Remington tüfeğini.

Bana babamla Gaines'in fotoğrafını verdiğinde onu bu silahla vurmak istemiştim. Beni tehdit ettiği fotoğraftı bu.

Grant'in peşinden gittim. Arkasını döndü. Onu sadece korkutacaktım. Fazla ileriye gittiğini bilmesini istedim. Sonra o bana orada ne yaptığımı sordu, sanki kendi lanet olası mülkümde istediğim yerde olmak hakkım değilmiş gibi. Korkmamıştı. Rahatsız olmuştu. Ben de tetiği çektim.

Bu bana kendimi sandığımdan daha iyi hissettirdi.

Diğer yönlerden gelen arkadaşlarımı görene kadar bekledim. Sonra ben de Grant'e doğru koşmaya başladım. Herkes çılgına dönmüştü. Silahlarını bıraktılar ve ben de Grant'in silahıyla birlikte Remington'ın o yığının üstünde olduğundan emin oldum. Ardından Grant'in çevresini sardık.

Diğerleri korkuyorlardı. Ve üzgünlerdi. Ama Grant'in gitmesiyle aramızın daha iyi olabileceğini hissettim... tıpkı eskiden olduğu gibi. Son zamanlarda River Burnu'nda pek çok sorun olmuştu ve bunların pek çoğu da Grant yüzünden yaşanmıştı.

O grubumuzdaki kanserli hücre gibiydi, bizi yavaş yavaş içeriden öldürüyordu. Birinin beni suçlamasını bekledim. Beni Grant'i vurmakla suçlamasını... ama kimse beni Remington'la görmemişti.

O silahı hepimizin kullandığını, parmak izlerimizin silahın her yerinde olduğunu biliyordum. Ve bölge başsavcısını parayla gösteren fotoğraflar da bende olduğundan onun, başımızın belaya girmemesi için uğraşacağını biliyordum. O fotoğrafı kullanabilecek olan sadece Grant değildi.

Dolayısıyla o ormanda bir anlaşma yaptık. Grant'in cesedinin başında dikilirken birlikte duracağımıza söz verdik. Remington'ı kullanmadığımızı söyleyecektik. Bu konuda bir şey bilmediğimizi söyleyecektik. Hepimiz bunu söylersek, kimsenin başı belaya girmezdi. Kimse bir şey bilmezdi. Bizi kurtarabilecek olan tek şey sessizlikti.

Ama yanılıyordum. Bu bizi güçlendireceğine daha da uzaklaştırdı.

Gerçek bir şekilde açığa çıktı.

Suçumu kabul ettiğim sırada, yeni bölge başsavcısı ifademi istediğinde... anlattığım şey buydu.

Teşekkürler

Temsilcim Sarah Davies; daimi desteğin ve yönlendirmen için teşekkür ederim. Ve ayrıca beni önce eleştiri ortaklarım olan ve sonra da sevgili arkadaşlarım haline gelen Megan Miranda ve Elle Cosimano'yla tanıştırdığın için teşekkürler. Bunların hiçbiri siz olmadan olmazdı.

Laura Schreiber; bu kitabı sevdiğin için teşekkür ederim. Cidden, gerekli düzenlemelere dair her mektubunda ve konuşmamızda bu hikâyenin senin için ne kadar çok şey ifade ettiğini anlayabiliyordum ve bunun benim için anlamı çok büyük. Bu kitabı daha iyi bir hale getirmem konusunda beni zorladığın için teşekkürler. Ve Mary Mudd, inanılmaz görüşlerin için teşekkürler. Bu kesinlikle bir grup çalışmasıydı! İkinizin bana verdiği destek ve yönlendirme için minnettarım.

Polly Watson; dikkatli düzeltmelerin ve mizah anlayışın için teşekkürler. İşin bu kısmını olması gerektiğinden daha keyifli bir hale getirdin. Disney Hyperion'ın tüm ekibi, hepinize desteklerinize için teşekkür ederim.

Maria Elias, bu kapakla ilgili hislerim için kelimeler yetersiz kalır. O kadar harika ki onu ilk gördüğümde ağladım. Teşekkürler!

Annem Sally Ditta jüri görevine çağrılmasaydı ve bundan şikâyet etmek için beni aradığında mutfağımda Elle Cosimano olmasaydı, *Bu Bizim Hikâyemiz* diye bir kitap olmazdı. Bir şekilde ikisinin birleşimi beni bu kitap fikrine götürdü, verdiğiniz ilham ve destek için ikinize de minnettarım.

Avukat olmadığımdan yasal kısmın doğru olması için inanılmaz yardım aldım. Yapılan tüm hatalar ve işlenen tüm kusurlar tamamen bana aittir. Babam Tony Bruscato'yu arayıp "Selam, şöyle bir fikrim var ama işleyecek mi emin değilim..." diyebilecek kadar şanslıyım. Babam adliyenin koridorunda bir bankta yanında oturan Bölge Savcı Yardımcısı Michael Fontenot'a telefonu verdi ve ben de son derece tuhaf bir şekilde ona River Burnu Oğlanları'mın nasıl cinayetten yırtabileceklerini sordum. Mike telefonlarımı açacak ve ben ilk taslağı yazarken sonu gelmek bilmeyen sorularımı cevaplayacak kadar nazikti. Eminim aylar boyunca onu haftada bir kereden daha sık aradım. Bütün yardımların için çok teşekkürler!

Ve partilerde, *lacrosse* maçlarında ve görüştüğümüz herhangi bir yerde sorularımla rahatsız ettiğim, başta Sonny Huckabay ve Craig Smith olmak üzere bütün avukat arkadaşlarıma teşekkürler.

Bu kitapta işin avlanma kısmıyla ilgili de pek çok yardım aldım, özellikle de kocam Dean'den. Sana yönelttiğim "Peki ya şöyle olursa..." sorularının hepsini dinlediğin için teşekkürler. Fotokapanlarla ilgili tüm bilgiler için Bubba Salley'e teşekkürler ve yayla avlanma tatbikatları için de Mary Cecile Hancock'a ve Buzz Hancock'a teşekkür ederim. Bunların çok faydası oldu!

Frances Kalmbach; Camille ismini verirken yardım ettiğin için teşekkürler. Ve kendi yazı projende bol şans!

Harika arkadaşlarım Elizabeth Pippin, Christy Poole, Missy Huckabay, Aimee Ballard, Ashley Hancock ve Lisa Stewart. Çıldırdığım zamanlarda yanımda olduğunuz için teşekkürler.

Tüm okuyuculara, gönderdikleri e-postalar, tweetler, blog yazıları ve Facebook iletileri için teşekkürler! Ve özellikle Stacee

(nam-ı diğer Book Junkie), Rachel Patrick, Jaime Arkin, Amelie Flemin ve Gray Hodges'a teşekkür ederim, her defasında yüzüme bir gülümseme kondurmayı başardınız!

Miller, liseyle ilgili sorularım olduğu zaman başvurabileceğim kişi olduğun ve "Kimse bunu yapmaz," diyerek beni düzelttiğin için teşekkürler. Ross, her zaman ilk okuyucum olduğun ve bu hikâyeyi benim kadar sevdiğin için teşekkürler. Archer, sınıfında yazmaktan bahsettiğim zamanki coşkun ve heyecanın için teşekkür ederim. Bu şu âna kadarki en iyi ilkokul birinci sınıf ziyaretiydi.

Ve her zaman olduğu gibi en çok kocam Dean'e teşekkür ederim. Birlikte yirmi beş yıl geçirdik ve seninle bir yirmi beş yıl daha geçirmek için sabırsızlanıyorum. Benim olduğun için çok mutluyum.